

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ
ΚΑΙ
ΔΙΧΑΣΜΟΣ

ΜΕΛΕΤΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πρὸς Ὀρησκευτικὰ Σωματεῖα

*«ἄπερ παρά τῶν ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα,
ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμῖν διαγγέλομεν».*
(Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32,588.)

Ἐκδίδεται ὑπὸ Γ.Ε.Α

ΑΘΗΝΑΙ 1981

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ
ΚΑΙ
ΔΙΧΑΣΜΟΣ

ΜΕΛΕΤΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πρὸς Ὀρησκευτικὰ Σωματεῖα
«Ἅγιος Κυπριανὸς» καὶ «Παναγία ἡ Θεοτόκος»

«ἄπερ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα,
ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμῖν διαγγέλομεν».
(Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32,588.)

Ἐκδίδεται ὑπὸ Γ.Ε.Α

ΑΘΗΝΑΙ 1981

Ἀφιεροῦται

*Εἰς ἅπαντα τὰ θεαρέστως ἀγωνιζόμενα πιστὰ μέλη τοῦ
«Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος»
τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
Μιᾶς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.*

εἰς Μνημόσυνον

δὲ καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

I. M καὶ B. M

Ἀγιοεῖται

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	7
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Α. ΠΑΡΑΤΡΟΠΗ

1. Κήρυξις Αίρέσεως	15
2. Δημιουργία Σχίσματος	18
3. Λοιπαί Κακοδοξίαι	29

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Β. ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

1. Ἀκοινωνήτοι	34
2. Ψευδεπίσκοποι	38

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Γ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΥΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

1. Ἀκέφαλοι	43
2. «Συνηρητικοί»	49
3. «Μνημονεύοντες» Ἀγιορεῖται	55

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Δ. ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

1. «Ζηλωταί» Ἀγιορεῖται	63
2. Σκοπὸς Ἱεροῦ ἀγῶνος Γ.Ο.Χ.	69
3. Παρατροπή «Ἠγεσίας» Γ.Ο.Χ.	72
ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ	83

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παρούσα Μελέτη - Ἀπάντησις πραγματεύεται καὶ ἀφορᾷ εἰς τὸ μοναδικὸν καὶ κεφαλαιῶδες θέμα τῆς *δ ι α σ ῶ σ ε ω ς* καὶ διατηρήσεως τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τούτου καθίσταται καθηκόντως ἐπάναγκες ἢ δημοσίευσαι ταύτης, ἐνόσω τοῦτο τυγχάνει ἀπαίτησις τοῦ πιστοῦ «Λαοῦ τοῦ Θεοῦ», ἐξαιτήσαντος ἐν προκειμένῳ τὴν *δ ι α σ φ ᾶ λ ι σ ι γ* αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τηρητέας γραμμῆς καὶ πορείας, κατόπιν τοῦ ἀπαραδέκτου καταντήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἠγεσίας.

Οὕτω, διὰ τῆς κατὰ κεφάλαια παρατιθεμένης ἐν τῇ παρουσίᾳ ὕλης, παρέχεται οὐ μόνον ἡ εὐχέρεια τῆς πλήρους κατατοπίσεως ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρος ἐκτιθεμένων σοβούντων θεμάτων, ἀλλ' ἐπιχειρεῖται κυρίως ἡ διαλεύκανσις τῆς ὁσημέραι συσκοτιζομένης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, τῆς καλυπτομένης, ὡς μὴ ὄφειλεν, ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων «πνευματικῶν παραγόντων» τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ διενεργουμένη, ὅθεν, ἀντικειμενικὴ αὕτη διερεύνησις, ἐπὶ τῆς δεούσης πάντοτε Κανονικῆς καὶ Πατερικῆς θεμελιώσεως βασιζομένη, ἀφ' ἐνός μὲν ἐκθέτει τὸ μέγεθος τῆς *π α ρ α τ ρ ο π ῆ ς* τῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐκ τούτου κρισιμότητα τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ συνιστᾷ τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλόμενα Κανονικὰ μέτρα πρὸς *ἐ μ π ρ α κ τ ο ν*, ὀριστικὴν καὶ ἀπόλυτον ἀντιμετώπισιν αὐτῆς ἐκ μέρους παντὸς πιστοῦ, ἐπιθυμοῦντος ὅπως ἀνήκη εἰς τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐν τῇ παρουσίᾳ Μελέτη διατύπωσις τῶν ἐπὶ τῆς ἀπευκταίας σημερινῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταστάσεως ἐνδεικνυομένων μέτρων, ἀποτελεῖ ὀλοκλήρωσιν τῶν κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος κυκλοφορησάντων συναφῶν ἐν προκειμένῳ ἡμετέρων διακηρύξεων, ἧτοι: α) «ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» («Ὁρθόδοξος Λόγος», Ἀθήναι Μάιος 1975, ἀριθ. φύλ. 14, σελ. 3 - 4). β) «ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΣ», Ἁγίου Ὄρος 1979, σ.σ. 61, καὶ γ) «ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ», ὁμοίως, σ.σ. 17.

Τέλος, πρέπτον θεωροῦμεν ἐνταῦθα γ' ἀπευθύνωμεν τὴν δέουσαν

παράκλησιν πρὸς τοὺς δυναμένους νὰ ἀσκήσωσι κριτικὴν ἐπὶ τῆς Κανονικῆς ἢ μὴ ὑποστάσεως τῶν ἐν τῇ παρούσῃ διαπραγματευομένων θεμάτων, ὅπως εὐαρεστηθῶσι καὶ ὑποδείξωσιν ἡμῖν πᾶσαν τεκμηριωμένην, τυχόν, ἔγστασιν αὐτῶν, καὶ τοῦτο, πρὸς ἀπόλυτον κατωχύρωσιν τῆς προκειμένης ἱερᾶς ἡμῶν προσπαθείας, τῆς ἀφορώσης εἰς τὴν «ἀσφαλτὴ καὶ βεβαίαν» διακονίαν τοῦ «Λόγου τῆς Ἀληθείας».

Α. Π.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 1981

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὡς εἶναι φυσικόν, τὰ διάφορα περιστατικά γεγονότα ἐμφανιζόμενα εἰς οἰονδήποτε τομέα τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας, πολιτικόν ἢ ἐκκλησιαστικόν, δημιουργοῦν ἐν αὐτῇ ἀναλόγους προβληματισμούς καὶ καταστάσεις, ὧν ἡ ἀντιμετώπισις τυγχάνει ἀναπόφευκτος. Καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἀνάγονται εἰς τὸν πολιτικόν τομέα, ἀντιμετωπίζονται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων κοινωνικῶν ὁδηγῶν καὶ διοικήσεων ἀναλόγως τῶν κειμένων νόμων καὶ συστημάτων, ὅτε μὲν ἀμέμπτως καὶ δικαίως, ὅτε δὲ ἀστόχως καὶ ἀνεπιτυχῶς. Τοῦτο, ἄλλωστε, ἀποτελεῖ σύνηθες φαινόμενον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Εἰς τὴν ζωὴν ὁμως τῆς Ἐκκλησίας, αἱ καταστάσεις αὗται δέον νὰ ἀντιμετωπίζωνται πάντοτε καὶ ἀπαρεγκλίτως, βάσει τῶν ἱερῶν θεσμῶν τῆς «Εὐσεβείας καὶ Δικαιοσύνης», ἥτοι τῶν ἀρχῶν τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παραδόσεων Αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη ἀντιμετώπισις τυγχάνει ἀπολύτως ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀναγκαία, καθότι μόνον οὕτω καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐπίτευξις τοῦ λυτρωτικοῦ καὶ σωτηρίου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄπαντα συνεπῶς, τὰ ἐκ Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν πιστῶν καὶ οἰουδήποτε βαθμοῦ καὶ θέσεως μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἀποτελοῦντα τὸ Σῶμα καὶ τὸ Πλήρωμα Αὐτῆς, καθῆκον ἀπαραίτητον ἔχωσιν ὅπως «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. Δ' . 14 - 16) διατηρῶσι τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως πρὸς «αὔξησιν καὶ οἰκοδομὴν» τῶν μελῶν τοῦ συνόλου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Συμφώνως δὲ τῷ Πολιτεύματι τῆς Ἐκκλησίας, ἡ «συνεργία αὕτη» θεωρεῖται καθῆκον τόσον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας ὅσον καὶ τοῦ λοιποῦ τῆν «αὐτὴν πίστιν ὁμολογοῦντος» Πληρώματος Αὐτῆς.

Τὸ καθῆκον τοῦτο τονίζεται ἰδιαζόντως καὶ διὰ πᾶσαν τοπικὴν Ἐκκλησίαν πρὸς διασφάλισιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν θεμέλιον τῆς Κανονικῆς Αὐτῆς ὑποστάσεως. Πρὸς τοῦτο ὀρίζεται ὅτι «Ὁφείλουσιν αἱ κατὰ μέρος Ἐκκλησίαι νὰ τηρῶσιν ἀ δ ι α κ ρ ί τ ω ς καὶ ἀ π ὀ κ ο ι ν ο ῦ τ ἄ ς τε διατάξεις τῆς καθόλου ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὰς (καλὰς καὶ μὴ ἐγγράφω κανόνι ἢ νόμῳ ἐναντιουμένας) συνθηθείας καὶ παραδόσεις, αἵτινες πηγάζουσιν ἤδη ἐκ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Πᾶσα δὲ παράβασις τῶν γενικῶν τούτων διατάξεων ὑπὸ τινος τῶν Ἐκκλησιῶν, θεωρεῖται π ἄ ρ α υ τ ἄ ἀξιό-

μεμπτος, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ ζητημάτων μὴ θιγόντων τὴν πίστιν καὶ τὴν ἠθικὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀφορώντων τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, εὐταξίας καὶ λατρείας (π.χ. Καν. ΞΔ'. 'Αποστ.' Κ'. τῆς Α'. οἰκ. συν.' ΙΒ', ΙΓ'. καὶ ΝΣΤ'. τῆς ἐν Τρούλλῳ). Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐνότητος ταύτης παρέχεται ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐκάστης τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν, αἰτίνας ὀφείλουσι πάλιν τὸ καθ' ἑαυτὰς τηρεῖν καὶ φυλάττειν τὴν ἐνότητα ταύτην κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις» — ὑπογραμ. καὶ παρενθ. ἡμέτ. — (βλ. Ἐκκλ. Δίκαιον Ν. Μίλας, Ἀθῆναι 1906, σελ. 294, Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας).

Τούτου δὲ ἔνεκα, Δωρόθεος ὁ Σχολάριος, πρῶην Μητροπολίτης Λαρίσης (1888), συνιστᾷ παραλλήλως τὰ ἀκόλουθα: «Πολλοὶ δόλιοι καὶ ἀμαθεῖς, ἀστήρικτοι καὶ νεωτερίζοντες φθείρουσιν ἢ παρερμηνεύουσι τὰς θείας Γραφάς. "Ορα δὲ σύ, ἀγαπητέ, μὴ πιστεύσης αὐτοῖς, βλέπε, μὴ ἀπατηθῆς· μὴ ἐκκλίνης εἰς τὰ δεξιὰ, μηδὲ εἰς τὰ ἀριστερά, ἀλλ' ὁδῶ βασιλικῇ βιάδιζε, ἣτις ἐστὶν ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ θεῖοι ἡμῶν Πατέρες. Τούτους μίμησαι, τούτων μὴ χωρίζου, τούτων τὴν μνήμην ἔχε ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν τῷ νῷ ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ πλανηθῆς. "Οταν ἴδης πολλοὺς ἀσυνετοῦντας, μὴ ξενίζου· δεῖ ταῦτα γενέσθαι. "Οταν ἴδης πολλοὺς ψευδοπροφήτας, ψευδοχρίστους, πλανολόγους, ὑπομνήσθητι τοῦ Δεσπότης λέγοντος, ὅτι ἐγερθήσονται ψευδοπροφῆται καὶ ψευδόχριστοι, ὥστε, εἰ δυνατὸν πλανῆσαι καὶ τοὺς ἐκλεκτούς· ἀλλ' αὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν. "Οταν ἴδης τοὺς εὐλαβεῖς, καὶ πιστοὺς καὶ τοὺς ὄντως σοφοὺς προπηλακιζομένους καὶ ἐξουθενουμένους, τοὺς δὲ ἐναγεῖς καὶ ἀλαζόνας, τοὺς ψευδοδιδασκάλους καὶ σοφιστὰς προτιμωμένους καὶ προχειριζομένους, ὑπομνήσθητι τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὅτι πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ λανώμενοι· καὶ ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνης... καί, ὅτι ἔσται καιρός, ὅτε τῆς ὑγειαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας ἐπισωρεύσουσιν ἑαυτοῖς διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται. Ἄλλὰ οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται. "Ἐπειδὴ δὲ οἱ κακῶς δογματίσαντες θανάτου μείζονα τιμωρίαν τοῖς ἀπερισκέπτως πιστεύσασιν ἔτεκον, ἔστω τοῖς βεβλημένοις ἄριστον φάρμακον ἢ μετάνοιας" (Ἰσιδ. τόμ. ΟΗ'. 965)...».

«Ἀντεχώμεθα λοιπόν, συνεχίζει ὁ Σχολάριος, τῆς ὑγειαινούσης διδασκαλίας, καί φεύγωμεν ὡς ἀπό πυρός τήν διαστροφὴν τῆς ἀληθείας... Χριστιανὸς ἐὰν τὰς συνθήκας παραβῆ καὶ τὰς ἐπαγγελίας καταπατήσῃ καὶ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου ἀθετήσῃ, καὶ τὰ τῶν ἐθνικῶν πράττῃ, οὐδὲν ὄφελος τὸ καλεῖσθαι αὐτὸν Χριστιανόν. Καὶ μὴ θαυμάσῃς, ἐὰν καὶ ποιμένες τινὲς λύκοι γίνωνται. Πρὸς γὰρ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους διαλεγόμενος ὁ Ἀπόστολος ἔλεγεν, ὅτι ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα. Ὡστε μηδεὶς πλανάτω ἡμᾶς, ἔχων ἔξωθεν σχῆμα ἀγγελικόν, ἔσωθεν δὲ διαβολικόν... Ἔτι γὰρ παραιοῖσι καὶ παρερμηνεύειν τολμῶσι κίνδυνος ἐπήρηται μέγιστος εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν βλέπων» (Ἰσιδ. ΟΗ΄. 965). «Ὅσοι ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες· οἵτινες ἔχουσι μὸρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. Οὐχ ἡ δύναμις μόνον τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ βίος τῶν κηρυττόντων συμβαίνων τῷ κηρύγματι, τοὺς ἀνθρώπους ἐπηγάγετο» (Ἰσιδ. ΟΗ΄. 981). (βλ. «Κλείς Πατρολογίας... Ἀθῆναι 1879, Προλεγόμενα, σελ. λη΄. καὶ ἐξ.).

Δυνάμει τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, συνάγεται ὅτι οἰανδήποκατάστασιν ἐμφανιζομένην εἰς τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἢ θελήσῃ νὰ πραγματευθῆ τις, ἀπαραιτήτως πρέπει ἡ τοιαύτη διενέργεια νὰ εἶναι πλήρως κατοχυρωμένη συμφώνως τῇ Πράξει καὶ τῇ Συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀποτελέσματα καὶ συμπεράσματα νὰ τυγχάνωσιν ἀπολύτου Κανονικοῦ κύρους καὶ ὑποστάσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ θεωρηθῶσι ταῦτα ἀναμφισβήτητα καὶ καθηκόντως ἀποδεκτά.

Καὶ ἐνῶ ταῦτα διδάσκει καὶ ἐντέλλεται ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, παρὰ ταῦτα, σήμερον ὅλως τὸ ἀντίθετον παρατηρεῖται! Τόσον οἱ Ταγοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, ὅσον καὶ οἱ περὶ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην διατρίβοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀποφαίνονται, ὡς μὴ ὤφειλε, διημαρτημένως ἐπὶ βασικωτάτων καὶ κεφαλαιωδῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ὡς π.χ. περὶ τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐκ τὸς Αὐτῆς εὐρισκομένων ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν, κ.λ.π., κ.λ.π. Ἐκτὸς δὲ τούτων, καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἀκόμη οἱ θεωρούμενοι Ἠγέται τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος τῶν Γνησίων, λεγομένων, Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ. - Παλ/γιτῶν), ἀποφαίνονται καὶ ἐνεργῶσιν ὅλως ἀντικανονικῶς, ἐνόσω οὐδόλως ἐθεώρησαν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν αὐτῶν (ὡς τοῦτο αὐτῇ αὐτῇ ἢ ἀποστολῇ αὐτῶν ἀπαιτεῖ) ὅπως θεμελιώσωσι καὶ κατευθύνωσι τὸν ἱερόν αὐτῶν ἀγῶνα ἐπὶ τῶν ἐπιβεβλημένων θεο-

λογικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν κριτηρίων καὶ βάσεων, ὡς ἀκολούθως θέλει τοῦτο ἀποδειχθῆ.

Ἡ ἔκδηλος αὕτη ἀσυνέπεια, μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζεται ἡ σήμερον ἐπικρατοῦσα ἀπευκταία καὶ ὀσημέραι ἐκ τούτου ἐπιδεινυμένη ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, καθιστᾷ ταύτην ὄλως ἀπαράδεκτον καὶ κατακριτέαν ἔναντι τῆς Γνησίας Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος Αὐτῆς. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας οὐδόλως διετέθη νὰ ἄρῃ, ὡς καθηκόντως ὑποχρεοῦται, τὸ ἀπὸ τοῦ 1924 δημιουργηθὲν ὑπ' αὐτῆς Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα, ἐπ' ἀθετήσει τοῦ θεμελιώδους δογματικοῦ ὄρου τῆς ἐ ν ὀ τ η τ ο ς τῆς Ἐκκλησίας, ἀδιαφόρως καθορῶσα τοῦτο συνεχιζόμενον ἕως τῆς σήμερον καὶ δὴ κατόπιν τῶν κατ' ἐξακολούθησιν αὐθαιρέτων καὶ ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν καὶ πράξεων (ἀλλεπαλλήλων, δηλαδή, πραξικοπημάτων) τῆς ἐκκλησιολογικῶς ἐκπεσοῦσης σημερινῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ.! Οὐδόλως ἐπίσης ἐφωράθη προτιθεμένη ὅπως ἐπισήμως ἀ π ο κ η ρ ὕ ξ η τὴν τοσοῦτον ἀσυστόλως διακηρυσσομένην καὶ πράξει ἤδη ἐκδηλουμένην Οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν, οὐδ' ἐπίσης δὲ τὸ συναφὲς αὐτῇ βλάσφημον Πατριαρχικὸν Διάγγελμα τοῦ 1920! Ἡ ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐπιγινωμένη πνευματικὴ φθορὰ καὶ βλάβη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος τυγχάνει ἀνυπολόγιστος, δεδομένου ὅτι διακυβεύει τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑ π ὀ σ τ α σ ι ν Αὐτῆς!

Ὅπως δὲ συμβαίνει πάντοτε, οὕτω καὶ ἐν προκειμένῳ, ὁ πιστὸς «Λαὸς τοῦ Θεοῦ», ὁ «φύλαξ τῆς πίστεώς του», ἔστω καὶ κατ' ἐλαχίστην μειοψηφίαν, ἀρκοῦντως ἀντελήφθη ὅτι ὀφείλει νὰ μὴ κοινωνήσῃ τῇ συντελουμένῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίᾳ, «μηδόλως (οὕτω) ὑποκείμενος τοῖς ἀποστατήσασιν καὶ ἀφισταμένοις» ποιμέσιν αὐτοῦ (Κανὼν Γ'. τῆς Γ'. Οἰκ. Συν.).

Ἰδιάζουσαν θέσιν καὶ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον ἔναντι τῆς ἐν λόγῳ κανονικῶς ἀπαραδέκτου καὶ ὄλως κατακρίτου ταύτης καταστάσεως, ἔλαβον προσφάτως δύο Θρησκευτικοὶ Σύλλογοι (Γ.Ο.Χ.), πρὸς τιμὴν αὐτῶν. Οὗτοι, δι' ἐμπεριστατωμένου αὐτῶν ὑπομνήματος — ἐκ πέντε πολυγραφημένων σελίδων — ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 - 6 - 80, ἀπευθυνθέντος πρὸς διαφόρους Ἀγιορείτας Πατέρας καὶ ἐνίους πνευματικοὺς παράγοντας, ἐξαιτοῦσι τὴν κρίσιν αὐτῶν καὶ συμβουλήν ἐπὶ τῆς περαιτέρω τηρητέας ὑπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς γραμμῆς καὶ πορείας.

Δικαίως πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ τίμιοι ἀδελφοὶ τῶν Θρησκευτικῶν τούτων Σωματείων, ὡς διὰ τοῦ ὑπομνήματος αὐτῶν ἀμέσως διαφαίνεται, ἐπέδειξαν, ἐκτὸς τοῦ μετ' ἐπιγνώσεως καὶ

συνέσεως θεαρέστου αὐτῶν Ζήλου, ἀνεπιφύλακτον σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς Ἄγιορείτας Πατέρας, ἐπιτελέσαντες οὕτω πρᾶξιν ἀξίαν ἐπαίνου, ὅπωςδὴποτε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς τιμῶσαν αὐτούς.

Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ ὄλως ἀδικαιολογήτως, ὁ Ἄγιορειτικός «Ζηλωτικός» παράγων οὐδόλως διετέθη νὰ ἀνταποκριθῆ ὑπευθύνως καὶ καθηκόντως ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτῷ λίαν διασαφιστικοῦ κειμένου τοῦ ἐν λόγῳ ὑπομνήματος - ἐρωτηματολογίου, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, καὶ τούτων, ὡς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, δι' ἀσαφῶν ἀπαντήσεων ἀποκριθέντων, ἅτε ἐκτὸς τῆς οὐσίας τοῦ προκειμένου θέματος ἀποφαινομένων.

Τὸ γεγονός τοῦτο κατέστησεν ἡμᾶς ὑποχρέους, ὅπως διὰ τῆς ἀνὰ χεῖρας εἰδικῆς ταύτης ἡμετέρας Μελέτης - Ἀπαντήσεως συστήσωμεν τοῖς ὡς ἄνω ἀδελφοῖς, ὅτι δέον ἐφεξῆς νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας, μακρὰν ἤτοι πάσης ἀποστασίας καὶ πλάνης, κατατοπίζοντες αὐτούς διὰ τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ διασαφηνιζομένων θεμάτων.

Θεωρεῖται δὲ πρέπον νὰ τονισθῆ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ διὰ τῆς παρουσίας Μελέτης προτροπὴ καὶ σύστασις, δὲν ἀπευθύνεται μόνον εἰς τοὺς ὑπαιτιότητα αὐτῶν προκαλέσαντας ταύτην ὡς ἄνω ἀδελφούς τῶν ἐν λόγῳ Συλλόγων, ἀλλὰ διότι αὕτη τυγχάνει πανορθόδοξου σημασίας καὶ ἐννοίας, ἀφορᾷ καὶ ἐνδιαφέρει εἰς ἅπαν τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας (καινοτομοῦν καὶ ἀκαινοτόμητον, νεοημ/γιτῶν, δηλαδή καὶ παλ/γιτῶν), δεδομένου ὅτι ἀποσκοπεῖ εἰς τε τὴν διασφάλισιν τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητος αὐτοῦ καὶ τὴν διάσωσιν καὶ συνέχισιν τῆς ὀρθοδόξου ἐννοίας καὶ ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἀκαινοτομήτου, δηλονότι, γραμμῆς καὶ πορείας τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς.

ΜΕΛΕΤΗ — ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Π ρ ό ς

Τοὺς Ὁρθοδόξους Φιλανθρωπικοὺς Συλλόγους Γ.Ο.Χ. :
«ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ», Ἰφιγενείας 28, Νέον Ἡράκλειον Ἀττικῆς καὶ «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ», Κολοκυνθοῦς 8, Ἀθῆναι.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
χαίρετε πάντοτε ἐν Κυρίῳ.

Πληροῦντες ἱερὸν χρέος ἐναντι Ὑμῶν, προαγόμεθα χάριτι θεία, νὰ καταθέσωμεν εἰς Ὑμᾶς, καίτοι καθυστερημένως, τὴν παροῦσαν ἡμῶν Μελέτην, ἀποκρινόμενοι οὕτω καθηκόντως ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 18 - 6 - 80 ὑποβληθέντος καὶ εἰς ἡμᾶς ὑμετέρου ἐκτενοῦς ὑπομνήματος.

Ἐκθέτοντες ἐν ἀναλύσει καὶ πάσῃ δυνατῇ σαφηνείᾳ τὰς ἡμετέρας ταπεινὰς ἀπόψεις, θὰ ἐθεωροῦμεν οὐσιώδη παράλειψιν ἐὰν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης δὲν ἀπευθύνωμεν πρὸς Ὑμᾶς πάντα δίκαιον ἔπαινον, διὰ τὸν γνήσιον καὶ θεάρεστον πνευματικὸν ζῆλον καὶ τὴν πεφωτισμένην ἱερὰν προσπάθειαν ἃτινα ἐπεδείξατε διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑμετέρας ἐνεργείας καὶ ἤτις, ὀρθῶς κρινομένη, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει εἰμὶ «καρπὸν πνεύματος» θεμελιωμένης Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως!

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ὄλην ἀνασκόπησιν τοῦ ὑπὸ κρίσιν προκειμένου λίαν ἐπικαίρου καὶ φλέγοντος θέματος, σκόπιμον θεωροῦμεν νὰ διευκρινήσωμεν, ὅτι ἀντικείμενον τῆς ἐπ' αὐτοῦ Κανονικῆς ἐρεῦνης τυγχάνει ἡ θέσις ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἢ μερίδων τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τῶν Γ.Ο.Χ. - Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῶν λεγομένων Συντηρητικῶν, ὡς αὐταὶ μοιραίως ἔχουσι σήμερον οὕτω διαμορφωθῆ, συνεπείᾳ τοῦ ἀπὸ 60ετίας ἤδη καταστρωθέντος κακοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ προγραμματισμοῦ καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐπιτευχθέντος, φεῦ!, σημερινοῦ ἀπευκταίου ἀποτελέσματος αὐτοῦ...!

Ὅθεν ἐπὶ τῶν ὑφ' Ὑμῶν, κατὰ σειράν ὑποβληθέντων θεμάτων καὶ ἐπὶ τῆς συνόλου ἐννοίας τοῦ ὑμετέρου ὡς ἄνω ὑπομνήματος, ἀποφαινόμεθα ὡς ἀκολουθῶς:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Α. ΠΑΡΑΤΡΟΠΗ

1. Κήρυξις αίρέσεως

Τὰ πρῶτα ἐμφανῆ σημεῖα τῆς οἰκουμενιστικῆς - αίρετικῆς ἐπιδράσεως ἐν τῇ σφαῖρα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζονται σαφῶς ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἡ κατὰ τὸ 1902 ἐκδοθεῖσα σχετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «δέον νὰ χαρακτηρισθῇ... ὡς πρόδρομος τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως» (¹).

Καίτοι μετὰ δύο ἔτη (1904) τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπέρριψε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, παρὰ ταῦτα, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν ἑτεροδόξων «Ἐκκλησιῶν», τοῦτο ὑπέστη διάβρωσιν τῆς ὀρθοδόξου αὐτοῦ συνειδήσεως, συνεπεία τῆς ὑπ' αὐτοῦ υἰοθετηθείσης οἰκουμενιστικῆς ἀπόψεως.

Ἀποδεχθὲν τὸ περὶ «θεωρίας τῶν κλάδων» Ἀγγλικανικὸν φρόνημα, ἀποκαλεῖ τὸν Παπισμὸν καὶ Προτεσταντισμὸν «δύο μεγάλας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδας» καὶ θεωρεῖ τόσοσ τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ Παλαιοκαθολικούς ὅσον καὶ τοὺς λοιπούς ἑτεροδόξους, Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, οὐχὶ αίρετικούς καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ «δίσταμένους» χριστιανούς. Δηλαδή, ἀπέχοντας μὲν τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλ' ἵσταμένους κᾶπως ἐν τῇ πίστει καί... «τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ σωθῆναι ἐλπίζοντας» (!) (²) καὶ οὐδόλως θεωρῆσαν τούτους «παντελῶς ἀπερρηγμένους (δηλαδή ἀπεσπασμένους τῆς Ἐκκλησίας) καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν ἀπηλλοτριωμένους» (³). Τοῦτο πάντως, οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ ἢ «προβληματισμὸν ἐπὶ δεδιδραγμένης πίστεως. Ὁ μὴ ἔχων ὁμως τὴν διδαχθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἀλήθειαν τῆς πίστεως (ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς προβληματιζόμενος), ... κείται ἐν ἀπιστίᾳ» (⁴) (παρενθ. ἡμέτ.).

Ἔτερον γνῶρισμα βεβαιοῦν τὴν ἀποδοχὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς αίρέσεως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι καὶ ὁ κατὰ τὸ 1907 ὑπ' αὐτοῦ διωρισμὸς ἀποκρισιαρίου, ἦτοι διαπεπιστευμένου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντερβουρίας. Τὴν θέσιν ταύτην κατεῖχεν ἔκτοτε καὶ μετὰ ταῦτα,

ἕως ὅτου ἔζη, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων Ἀθηναγόρας, ἦτις πιθανὸν νὰ διατηρεῖται ἕως τῆς σήμερον ὑπὸ τοῦ νῦν διαδόχου αὐτοῦ. Ἡ πρᾶξις ὁμως αὕτη ἀποτελεῖ «ἔμμεσον ἀναγνώρισιν ὄχι μόνον τοῦ κύρους τῆς Ἱερωσύνης τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν» (5).

«Ἡ ἀναφερθεῖσα ἄθεσμος πατριαρχικὴ προτροπὴ πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους, ὅπως πλησιάσουν τοὺς Ἀγγλικανούς ὡς ὀϊίσταμένους» Χριστιανούς, ἔφερον (ἀμέσως πλουσίους) οἰκουμενιστικούς καρπούς. Ἱεράρχαι, Καθηγηταὶ πανεπιστημίου, κ.ἄ. ἐκινήθησαν μετὰ ζήλου πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν τῆς πτώσεως ἐν τῇ πίστει. (Μεταξὺ αὐτῶν) ὁ Μελέτιος Μεταξάκης... μετὰ τοῦ Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου (τὸ 1918, διεξήγαγον) συζητήσεις μετὰ τῶν Ἐπισκοπιανῶν... καὶ Ἀγγλικανῶν... (κατὰ τὰς ὁποίας) ὀοὶ ὀρθόδοξοι ἐδήλωσαν ὅτι ἀποδέχονται τὸ κῦρος τοῦ Ἀγγλικανικοῦ Βαπτίσματος!» (6) (παρενθ. ἡμέτ.).

Ἐκτοτε, «κατ' αὐτὴν τὴν βάσιν, οἱ Ὀρθόδοξοι θὰ ἐπεδίωκον τὴν ἔνωσιν των μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως ἐν τῷ πνεύματι τῆς ὈΧριστιανικῆς ἀγάπης» καὶ ὄχι τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Βασικῶς, ἡ πτώσις ἐν τῇ πίστει εἶχεν ἤδη ἐπέλθει» (7).

Ἡ ἀπὸ τοῦ Μεταξάκη ἕως τῆς σήμερον κανονικὴ ἔρευνα καὶ θεώρησις τῆς καταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας γενικῶς, παρουσιάζει ταύτην ἡκιστα ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν καθαυτὴ ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας! Τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ ἀποδεικνύεται διὰ τῶν «δημοσίᾳ» ὑπ' αὐτῆς λαβόντων χώραν κανονικῶς ἀνεπιτρέπτων καὶ κατακρίτων πρᾶξεων, ἦτοι ἐγγράφων καὶ προφορικῶν διακηρύξεων αὐτῆς, τῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἱεραρχίας προηγηθείσης ἐν τῇ πτώσει πίστεως, ὡς διὰ τῶν κατωτέρω σαφῶς τοῦτο ἀποδεικνύεται.

Ἡ παρατροπὴ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐναντι τῆς ὀρθοδόξου παραδοσιακῆς συνεπειᾶς ἐκδηλοῦται ζωηρώτερον καὶ πλέον συστηματικῶς καὶ ἐπισήμως κατὰ τὸ ἔτος 1920. Τοῦτο διακρίνεται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐκδοθείσης γνωστῆς Ἐγκυκλίου ἢ Διαγγέλματος, ἦτις ἀποτελεῖ προγραμματισμὸν βαθμιαίας ἀποστοσίας ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ὡς ἄνω Ἐγκύκλιος, τὰς αἵρέσεις... «ἀναγνωρίζει... ὡς ὀἰκκλησίας» (τοῦ Χριστοῦ)... μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ἕνας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὀσυγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν

τῷ Χριστῷ"...» (παρένθ. ἡμετ.)⁽⁸⁾. Ἀκολουθῶς, «... ὑποστηρίζει τὴν οἰκουμενιστικὴν κακοδοξίαν, ὅτι ἡ προσέγγις τούτων πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡ κοινωνία "δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν"! Ἐνυβρίζουσα (δὲ) τὴν Παράδοξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἰσχυρίζεται ὅτι "αἱ ἀπὸ τῶν παλαιῶν προλήψεων καὶ ἔξεων, ἢ καὶ ἐξ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως ματαιώσασαι"(!), "οὐτε δύνανται, οὐτε οφείλουσι" νὰ ἀποτελέσουν "κώλυμα πρὸς ἔνωσιν ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνυπέβλητον"! Ὑποστηρίζει (ἐπίσης) τὴν ἀνεξαρτητικὴν (δηλαδὴ καὶ τὴν ἄνευ) ὀρθοδόξου πίστεως ἀγάπην καὶ τὴν ἀνύποπτον συνάφειαν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ αἱρέσεων! ... κηρύσσει (δὲ) πορείαν πρὸς τὴν ἔνωσιν μετ' αὐτῶν (παρένθ. καὶ ὑπογραμ. ἡμετ.)»⁽⁹⁾.

Διὰ τοῦ τοιοῦτου ὁμως περιεχομένου ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη τοῦ 1920, θεωρεῖται βλάσφημος, δεδομένου ὅτι, βασιζομένη ἐπὶ τῆς κακοδόξου «θεωρίας τῶν κλάδων», τῆς ἀποτελοῦσης, ὡς γνωστόν, τὸ σύμβολον τῆς αἰρετικῆς πανσπερμίας τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), ἀρνεῖται ὅτι ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μ I A... τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐνάτου ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως περὶ μιᾶς Ἐκκλησίας.

Ἐπιπροσθέτως, «ἀναίρεϊ» καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ θετικὸν περιεχόμενον τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως. «Διότι, "ἐὰν δὲν ὑπάρχει σταθερὰ καὶ ὠρισμένη Ἐκκλησία, τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνεπισφαλῆς φορεῦς, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἀποτελοῦσι μέρη ἰσοδύναμα καὶ ἰσόκυρα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ μὲν Ἀποκάλυψις οὐδὲν σταθερὸν καὶ παραμόνιμον ἔχει νὰ ἀποκαλύψῃ, ἀλλὰ ποικίλον τι καὶ κατὰ τὰς δόξας καὶ προϋποθέσεις τῶν προσώπων ἐξαλλάσσον, οὐδὲν δὲ ἀπομένει κριτήριον, δι' οὗ νὰ δυνηθῇ τις ἐκ τῆς ποικίλης καὶ ἀντιφατικῆς ἐκδοχῆς τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἅμα μὲν νὰ διακρίνη τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἅμα δὲ νὰ πορισθῇ πεποίθησιν ἀσφαλῆ περὶ τῆς ἀξιοπιστίας καὶ ἀληθείας ὧν πιστεύει"»⁽¹⁰⁾.

Παρὰ ταῦτα, καίτοι ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη ἐκοινοποιήθη «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», δηλαδὴ Ὀρθόδοξους τοιαύτας καὶ ἑτεροδόξους, ὑπ' οὐδεμίαν ἐπὶ μέρος Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀπεκηρύχθη μέχρι σήμερον, ὡς ἔδει αὐταὶ καθκόντως νὰ πράξωσι. Τοῦτο πάντως δηλοῖ δι' αὐ-

τάς ταυτότητα πίστεως πρὸς τὸ κακὸ δόξον κείμενον αὐτῆς.

Τοιοιτοτρόπως, αἱ Ἐκκλησίαι αὗται συμμερισθεῖσαι τὴν διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης ὑποδειχθεῖσαν αὐταῖς «σκέψιν καὶ γνώμην... περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως... συναφείας καὶ κοινωνίας μεταξύ τῶν (έτεροδόξων) Ἐκκλησιῶν», υἱοθέτησαν ταύτην, ὡς μὴ ὄφειλεν, οὐδαμῶς διαμαρτυρηθεῖσαι! Ἡ συγκατάθεσις ὅμως αὕτη — κατὰ τὴν αὐτὴν Ἐγκύκλιον — ἐγένετο ὅπωςδήποτε αἰτίαι, «ἵνα οὕτω, καθοριζομένου ἀπὸ κοινῆς συγκαταθέσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν...» τῶν ὡς ἄνω σκέψεων (ὑπογραμ. ἡμέτ.) (').

Κατόπιν τούτου, αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐγένοντο κύριοι συνεργοὶ καὶ αἰτίοι τῶν μετὰ ταῦτα ἐπακολουθησασῶν κακοδόξων πράξεων, ὡς ἡ ἀναγνώρισις, ἔστω καὶ μονομερῶς, τοῦ κύρους τοῦ «Βαπτίσματος» καὶ τῆς «Ἱερωσύνης» τῶν Ἀγγλικανῶν, τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα τοῦ 1924, ἰδίως ὅμως διότι ἡ στάσις των αὕτη κατέστησεν αὐτάς ὑπευθύνους καὶ ὑπολόγους ἔναντι τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας διὰ τὸ σημερινὸν κατάντημα τῆς οἰκουμενιστικῆς αἱρέσεως, ὅπερ θεῶνται ἀπαθῶς καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ κείνται θεωρία τε καὶ πράξι, ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς τοῦτο ἀναπτύσσεται.

2. Δημιουργία σχίσματος

Ἀπαρχὴ ἐφαρμογῆς τοῦ κακοδόξου τούτου προγράμματος ἐγένετο κυρίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀπ' αἰώνων ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καθιερωθέντος ἑορτολογίου ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτάς καὶ ἡ πρὸς ἀρμογή τούτου, ὑπὸ μορφήν «διορθώσεως», εἰς τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει λεγομένου Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923*.

---

* Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη — καὶ λόγῳ τῆς συστάσεώς του ἀκόμη — «ἀμφιθόλου κύρους», αἱ δὲ «ἀποφάσεις αὐτοῦ ἀπαράδεκτοι» (Πρβλ. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα. Εἰσήγησις... Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1971, σελ. 29). Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Συνέδριον, οὕτω πῶς ἀποφαίνεται. «Ἡ σκέψις τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἶναι, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκριμένοι εἰς Σύνοδον, ἥς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἤξιουν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαί

Βάσει τῶν ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ τοῦ 1920 τονιζομένων περὶ «παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου», ἐξ αὐτῶν τούτων προκύπτει ὅτι μόνος ΣΚΟΠΟΣ καὶ αἰτία τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως τυγχάνει ὁ «ταυτόχρονος ἑορτασμός τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», ἤτοι καὶ τῶν ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν, καὶ ἡ «προσέγγισις» καὶ «κοινωνία» μετ' αὐτῶν, ἵνα οὕτω «ἀνάζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντός ἡ ἀγάπη... ἡ φιλία... καὶ ἀγαθόφρων... διάθεσις» πρὸς αὐτάς, ἐνόσω «ἡ προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΝ διαφορῶν...» (ὑπογραμ. ἡμέτ.)!

Οὕτω, αἱ κατὰ τὸ ἔτος 1924 Ἱεραρχίαι τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἤχθησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς.

Ἡ πρᾶξις αὕτη κανονικῶς κρινομένη, τυγχάνει παντελῶς ἄμοιρος ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπολύτως κατακριτέα καὶ κολάσιμος, διότι:

1) Ὁ μόνος λόγος ὅστις ὑπηγόρευσε ταύτην εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων «Ἐκκλησιῶν» ταυτόχρονος ἑορτασμός, ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν «προσέγγισιν καὶ κοινωνίαν» αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀρθοδόξου αὐτῶν ὁμολογίας, ὅπερ ἐν προκειμένῳ ἀντίκειται ταῖς οἰκείαις κανονικαῖς διατάξεσιν.

2) Οὐδὲν ποιμαντικὸν αἴτιον ὑπῆρξεν ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀλλαγὴν, ἀλλὰ μᾶλλον λόγος τελείως ἀντικείμενος πρὸς τὸ ποιμαντικὸν συμφέρον τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ πνευματικῇ ζημίᾳ καὶ σκανδαλισμῷ αὐτοῦ.

3) Αὕτη ἐγένετο ἄνευ ὁμοφώνου γνώμης καὶ συμφωνίας τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν — μᾶλλον δὲ διαφωνησασῶν τινῶν — κατ' ἀθέτησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, δεδομένου ὅτι τὸ προκείμενον ζήτημα τυγχάνει, ἀναμ-

---

διατάξεις» (Πρβλ. «Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις...», Κωνσταντινούπολις 1923, σελ. 36).

Ὅθεν, δικαίως τὸ Συνέδριον τοῦτο, πᾶν ἄλλο ἢ Πανορθόδοξον, ἐχαρακτηρίσθη ὡς παρωδία, ὑπὸ ἀρμοδίων κύκλων. Ἡ δῆλωσις δὲ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν Κ/πόλεως, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου — ἵνα οὕτω ἐνθαρρύνῃ πρὸς τοῦτο καὶ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας — (ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 30), ἀποτελεῖ ἐπισφράγισιν τῶν καταλυτικῶν τῆς εὐσεβείας σκοπῶν καὶ σχεδίων αὐτοῦ (Πρβλ. Α. Δελήμπαση, Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθῆναι 1972, σελ. 210).

φισθητήτως, πανορθόδοξου σημασίας και έννοιας, δι' ὃ και δὲν δικαιοῦται, κανονικῶς, ἐκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία ἢ ἔνιοι ἐξ αὐτῶν νὰ προβῶσιν εἰς μονομερῆ οἰανδήποτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασιν.

4) Διεσπάσθη ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας ἔνεκα τοῦ μὴ ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν κοινοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τῆς διαφοροῦ ἐκδηλώσεως βασικῶν περιπτώσεων θείας λατρείας, καὶ

5) — Τὸ και σπουδαιότερον — διότι ἡ πρᾶξις αὕτη, ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω Κανονικῶν λόγων, ἀπεδοκίμασθη «ὑπὸ τοῦ κριτηρίου τῆς συνειδήσεως τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος... ἡ ἠθικὴ ἀρμοδιότης τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδέκαστος», τὸ δὲ θεμέλιον αὐτῆς εἶναι «ἡ δογματικὴ περιφρούρησις τῆς πίστεως καὶ ἡ ἀκαινοτόμητος διασφάλισις τῆς παραδόσεως». Τούτου δὲ ἔνεκα, ἡ πρᾶξις αὕτη ἐγένετο αἰτία καὶ ἀφορμὴ δημιουργίας τοῦ ἕως τῆς σήμερον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ συνεχιζομένου «δυνάμει» σχίσματος, μεθ' ὧν τῶν θλιβερῶν αὐτοῦ συνεπειῶν, χάριν τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ Ὁρθόδοξων καὶ ἑτεροδόξων!

Οὕτως, ἡ καθ' ὄν τρόπον ἐγένετο, δηλαδὴ «μονομερῶς», λεγομένη «διόρθωσις» τοῦ ἡμερολογίου ἢ ὡς λέγουσί τινες «μέση λύσις» διευθετήσεως — δῆθεν — τούτου, δημιουργεῖ ἀφεύκτως Κανονικὸν θέμα, θίγον ἀμέσως τὴν ὑπόστασιν τοῦ δογματικοῦ θεσμοῦ καὶ ὄρου, οὐ μόνον τῆς «καθολικότητος» τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς «ἐνότιος» αὐτῆς. Διότι ἡ «καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας (ἥτις «δηλοῖ τὴν ὁλότητα» αὐτῆς) δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἄνευ τῆς ἐνότητος αὐτῆς», ἥτις διασώζεται διὰ τῆς «ἀπὸ κοινοῦ» ὁμοφώνου «διαγνώμης» καὶ ἀποφάσεως ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ ἐνόσω τοῦτο ἀποτελεῖ «γνώρισμα» καὶ «στοιχεῖον» τῆς ἐνότητος τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ὡς ἐν προκειμένῳ τό τε Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία σαφῶς ἀποφαίνονται.

Ἐπὶ πλέον, ἡ κατάκριτος θέσις τῆς πράξεως ταύτης ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι, ἐν προκειμένῳ, ἠγνοήθη τελείως καὶ εἰς οὐδὲν ἐλογίσθη ὑπὸ τῶν πραξικοπησασῶν Ἱεραρχιῶν ἢ «Πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας», ἥτις, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ 1583, διὰ Πανορθόδοξων Συνοδικῶν ἀποφάσεων, ἀπέρριψε τὴν καὶ τότε ἐπιχειρηθεῖσαν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν. Ὡς γράφει δὲ ἡ περὶ τοῦ «ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος» Εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... ἐν ἔτει 1971 (σελ. 29 - 30), «Ἡ σοβαρωτέρα, δύναται τις εἰπεῖν, καταδικη τοῦ νέου ἡμερολογίου εἶναι ἡ ἀπόφασις

τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ'. (ὅστις σεβασθεὶς τὰς προηγουμένας Πανορθόδοξους ἀποφάσεις) ἐν τῇ ἀνταπαντήσει πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς ἀπὸ 12ης Μαΐου 1904 Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου, ἣτις, μολονότι αὕτη ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς «πρόδρομος τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως», ἀναφέρει τὰ ἐξῆς σημαντικά «Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην' .... τὸ δὲ παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἑορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερπηδῆσαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἐτέρῳ ἡμερολογίῳ κατακολουθούτων (ἦτοι τὸ παπικόν) ἀνόητον καὶ ἄσκοπον εἶναι, τῆς μὲν παραλείψεως τοσοῦτων ἡμερῶν ὑπ' οὐδενὸς ἐπιβαλλομένης λόγου, οὔτε ἐκκλησιαστικοῦ οὔτε ἐπιστημονικοῦ... Ἄλλὰ καὶ τὸ μεταρρυθμίσει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς δὲ ἤθελεν ἐπιστημονικῶς ἀνακριβές... ὅλως περιττὸν ἡγούμεθα ἡμεῖς τε γὰρ οὐδ' αὖτε ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον» — παρενθ. ἡμετ. — (12).

Ἄτυχῶς, συνεχίζει ἡ Εἰσήγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἡγνοήθη καὶ μὴ δένοντος λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία διηρέθη...». Προφανὲς δὲ τυγχάνει «ὅτι ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς (δηλαδὴ Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων) εἶναι προκάλυμμα ἄλλων ἐπιδιώξεων»* (ἐνθ' ἄνωτέρῳ, σελ. 56 — παρενθ. καὶ ὑπογραμ. ἡμέτ. —).

Ὅ ὡς ἄνω συνεπῶς προρρηθεὶς ἄθεσμος σκοπὸς τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς, αὐτὸς καὶ μόνος, ἦτο ἀρκούντως ἰκανὸς λόγος (ἀπὸ παραδοσιακῆς τοῦλάχιστον πλευρᾶς, καίτοι ἐνταῦθα συντρέχουσι ὅπωςδῆποτε ἐκκλησιαστικοὶ λόγοι κανονικοῦ καὶ ἐκκλησιολογικοῦ περιεχομένου, ὡς π.χ. τῆς διασπάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος κ.λ.π., ὡς καὶ ἄνωτέ-

* Ἐν προκειμένῳ, παρενέβησαν πολιτειακοὶ παράγοντες, οἵτινες, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐπιβάλλουσιν, ὡς μὴ ὄφειλε, νόμους τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅλως ἀντικειμένους τῷ Πολιτεύματι Αὐτῆς, (ὡς π.χ. Αὐτόματον διαζύγιον, Ἐκλογὴ ἐπισκόπων ἐρήμην τῆς συγκαταθέσεως Κλήρου καὶ Λαοῦ, Σύναψις σχέσεων μὲ Βατικαννόν, κ.λ.π.), ἐφ' ὧν ἡ Ἐκκλησία (γράφει ἡ ἐκπροσωποῦσα Αὐτὴν Ἱεραρχία), ὡς μὴ ἰσταμένη εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑψίστης αὐτῆς ἀποστολῆς, ἀλλὰ συνεχῶς ὑποκύπτουσα, τρεῖς φοδοδεῖ, ἐν πολλοῖς, στάσις ἐναντι τοῦ «Καίσαρος», συνεχῶς καὶ ἀνεπανορθώτως ταπεινοῦσα οὕτω, οὐ μόνον τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας, Ἦς οὔτοι τεταγμένοι ἐκπρόσωποι τυγχάνουν, ἀλλὰ συγκλονίζουσι καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια τῆς δογματικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς Αὐτῆς ὑποστάσεως!

ρω ἐξεθέσαμεν), ὅπως π ε ί σ η τοὺς ἐκπονήσαντας τὴν περὶ τοῦ «Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος» σχετικὴν εἰσήγησιν... τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1971) καὶ καταλήξωσιν εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀπ' αἰώνων ἰσχυοῦσης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμερολογιακῆς τάξεως καὶ εὐρυθμίας.

Θὰ ἦτο, ὡς ἐκ τούτου, ὀρθόν, ὅπως ἡ Εἰσήγησις αὕτη, ἀντὶ νὰ ὑποδεικνύη «ἀποκατάστασιν συμπράξεως» πρὸς παραδοχὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὑπὸ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, νὰ σ υ ν ι σ τ ο ῦ σ ε τελικῶς τὴν ἀπαρέγκλιτον ἐμμονὴν αὐτῶν εἰς τὸ πατρῶον ἡμερολογιακὸν καθεστῶς. Τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον αὕτη ἀναγνωρίζει, ὁμολογεῖ καὶ ὑποστηρίζει τοῦτο διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς δηλώσεως· «Ἀτυχῶς (λέγει) ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη (ἢ λέγουσα, δηλαδή, διὰ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ὅτι " ... ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον") καί... μ η δ ε ν ὀ ς λ ὅ γ ο υ συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία Δ Ι Η Ρ Ε Θ Η εἰς δεχομένας τὴν διόρθωσιν καὶ ἀπορριπτύσας αὐτήν» (Εἰσήγησις... ὡς ἄνω, σελ. 30. — ὑπογραμ. καὶ παρενθ. ἡμέτ. —).

Ἡ αὕτη Εἰσήγησις πειρωμένη ὅπως «πλαισιώση» τὸ σκεπτικόν τῆς καὶ «δικαιολογήση» τὸ τελικὸν συμπέρασμα αὐτῆς, γράφει· «Ἐὰν ἐγίνετο... ἐπιστροφή εἰς τὸ μετ' εἰρήνης ἀείποτε τηρούμενον Παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον (:), θὰ ἔπαυον πολλὰ σ κ ἄ ν δ α λ α καὶ πολλὰ Σ Χ Ι Σ Μ Α Τ Α... Ὅμως τοῦτο εἶναι δύσκολον καὶ ἄ σ ὑ μ φ ο ρ ο ν...». Ἐν προκειμένῳ ὁμως ἐρωτᾶται: Εἶναι δυνατόν ποτέ ἢ ἄρσις τοῦ σχίσματος νὰ θεωρηθῇ πρᾶξις ἄ σ ὑ μ φ ο ρ ο ς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸν ἅγιον Χρυσόστομον, καὶ «αἷμα μαρτυρίου» ἀκόμη, δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κρίμα τοῦ (μὴ «ἔστι σχισθῆναι καλῶς») ἀξιοκατακρίτου ἡμερολογιακοῦ σχίσματος;

Τὸ γεγονός, ἀκολούθως, τῆς μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν (Παλαισημερολογικῶν καὶ Νεοσημερολογικῶν) διατηρουμένης κοινωνίας, ὡς ἐπιχείρημα τῆς ἀδιασπάστου ἐνότητος αὐτῶν προβαλλόμενον, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι, καταστρατηγεῖ πᾶσαν ἔννοιαν «Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας», καθότι ὡς ἀποτέλεσμα ἔσχε, μέχρι σήμερον, οὐχὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» — εἰς ὃ δέον νὰ ἀποσκοπῇ ἡ χρῆσις τῆς Οἰκονομίας — ἀλλὰ τὴν συνέχισιν τοῦ διατηρουμένου ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος καὶ τῶν ὀλεθρίων αὐτοῦ συνεπειῶν! Πλὴν ὁμως, ἡ ἐκ τῆς κοινωνίας ταύτης διατηρουμένη «ἐνότης», δὲν εἶναι γενικὴ καὶ ἀρραγής, ἀλλὰ μερικὴ,

διότι περιορίζεται μόνον εις τὸν τομέα τῆς Μυστηριακῆς ἢ καὶ Διοικητικῆς πλευρᾶς τοῦ βίου καὶ τοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἐξασφαλίζει γενικῶς π λ ῆ ρ η, οὐσιώδη καὶ ἀ δ ι ἄ σ π α σ τ ο ν ἑ ν ό τ η τ α.

Ἡ μερικότης, ὅθεν, αὕτη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ ἐξαλείψῃ τὰς οὐσιώδεις καὶ ἐμπράκτους συνεπείας τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος, αἵτινες ἀποτελοῦν καὶ συνθέτουν τὴν ἐν γένει ὑπόστασιν αὐτοῦ, ἐνῶ διατηροῦν τοῦτο ἐξακολουθητικῶς. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἐν λόγῳ «μερικὴ ἐνότης» Κανονικῶς κρινομένη ἀποτελεῖ «Λόγον Σχίσματος» ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ἐνόσω αὕτη ἐ δ ρ α ι ο ῖ καὶ ἐμπεδώνει τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ. Τόσον μὲν συνεπεία τῆς λόγῳ διακοπῆς τῆς κοινωνίας δ ι α τ ρ ε σ ε ω ς καὶ τοῦ δ ι χ α σ μ ο ῦ τοῦ Πληρώματος τῶν πιστῶν, ὅσον δὲ καὶ ἔνεκα τῆς συνεχιζομένης ἀντικανονικῆς δ ι α φ ό ρ ο υ καὶ μὴ ἀ π ό κ ο ι ν ο ῦ ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν ἐπιτελέσεως ἐμφανῶν καὶ οὐσιωδῶν ἐκδηλώσεων τοῦ λοιποῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, δ ι α σ π ώ σ η ς οὔτω τὴν πλήρη ἐ ν ό τ η τ α καὶ ἐξαφανιζούσης τὴν ἔννοιαν τῆς κ α θ ο λ ι κ ό τ η τ ο ς Αὐτῆς.

Τὴν διὰ τῆς κακῆς ταύτης οἰκονομίας πρόληψιν τῶν δημιουργουμένων σχισμάτων λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐκκλησία (Κανὼν ΙΕ' τῆς Α.Β. Συνόδου), συνιστᾷ εἰς πάντα πιστόν, ὅπως οὔτος δ ι α κ ό ψ η τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» σφαλλομένων ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ποιμένων ἢ καὶ Συνόδου ἀκόμη, καὶ οἵτινες, τυχόν, διὰ τῆς κακῆς οἰκονομίας, ὡς ἐν προκειμένῳ ἐδραιοῦσι τὸ Σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, «κατατέμνοντες» (οὔτω) «τὴν ἔνωσιν» Αὐτῆς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ματαία, «περιττὴ (δὲ) καὶ ἀνόητος», κατὰ τὴν ὡς ἄνω Πατριαρχικὴν ἔκφρασιν, ἢ ὑπὸ διαφόρων, ἰδίως «λογίων», καταβαλλομένη προσπάθεια, νὰ ἀποδείξωσι διὰ σχετικῶν δημοσιευμάτων, ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα εἶναι θέμα χρονικῆς ἀκριβείας, κατατριβωμένων οὔτως εἰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρολογικὰς μελέτας καὶ ὑπολογισμούς. Ἄλλων δὲ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἢ «διόρθωσις» τούτου, αὕτη καθ' ἑαυτὴν δὲν προσκρούει εἰς τὸ δόγμα οὔτε θίγει τὸ Πασχάλιον, ἢ ὅτι δὲν ἔχει δημιουργηθῆ σχίσμα, ἐφ' ὅσον διατηρεῖται ἡ μεταξὺ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν κοινωνία. Ἐτέρων δὲ προφασιζομένων διαφορῶν ἄλλας συναφεῖς δικαιολογίας καὶ πειρωμένων ὅπως κ α λ ύ ψ ω σ ι τὰ πραγματικὰ καὶ ἀληθῆ κανονικὰ κριτήρια ἐπὶ τοῦ ὅλου Ζητήματος καὶ τὴν ἐν γένει ἔννοιαν καὶ σημασίαν αὐτοῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται δι' ὅσων ἀνωτέρω περὶ τοῦ Σ Κ Ο Π Ο Υ τῆς ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς ἀνεπτύξαμεν, ὡς καὶ τῶν Κανονι-

κῶς κρινομένων συνεπειῶν τοῦ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης δημιουργηθέντος σχίσματος.

Ἐν προκειμένῳ σκόπιμον θεωροῦμεν, διὰ τοὺς κατὰ κόρον ἰσχυριζομένους ὅτι ἡ ἀλλαγή ἢ «διόρθωσις» τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ δὲν ἔθιξε τὸ δόγμα τῆς πίστεως, νὰ ἀναφέρωμεν τὴν γνώμην τοῦ ἀειμνήστου Χρ. Ἀνδρούτσου. Ὁ μέγας οὗτος τῶν νεωτέρων χρόνων καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς, διδάσκων ἔλεγεν εἰς τοὺς φοιτητάς: «Πάντα ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ ἐπιτελεῖ εἶναι δογματικῆς σημασίας. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἀπαρτίζεται ἐξ ὕλης καὶ πνεύματος (δηλαδὴ ψυχῆς καὶ σώματος — παρένθ. ἡμετ. —), διὰ τοῦτο καὶ ἡ πίστις ἐκτίθεται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. Ἐν τῇ πράξει ἐκδηλοῦται ἡ θεωρία, καὶ ἡ πρακτικὴ πίστις φανεροῖ τὴν θεωρητικὴν. Συνεπῶς πάντα τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς αἰωνοβίου πράξεως καθιερωθέντα καὶ δι' ὀρατῶν καὶ αἰσθητῶν σημείων καὶ τύπων ἐπιτελούμενα ἔχουν δογματικὴν ἔκφρασιν. Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ κανδήλα καὶ αὐτὸ τὸ κηρίον καὶ αὐτὸ τὸ θυμίαμα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς θείας λατρείας ἱερὰ ἀντικείμενα καὶ σκεύη, ἐφ' ὅσον εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς ἀγιασμόν τοῦ ἀνθρώπου χρησιμοποιοῦνται, περικλείουν καὶ ἐκφράζουν δογματικὰς ἀληθείας. Ἄρα ὅλα ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ πράξει καθιέρωσεν εἶναι δογματικά, ἐφ' ὅσον ἀφοροῦν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ αὐτὸς καθηγητῆς, ἐν σελίδι 274 τῆς «Δογματικῆς» αὐτοῦ, ἔκδοσις Β', γράφει: «... εἶναι προφανές ὅτι καὶ ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας... εἶναι ἕτερον γνώρισμα ἅμα καὶ στοιχεῖον τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως».

Ὅταν ὁμως λέγομεν «τήρησιν τῆς αὐτῆς λατρείας», δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν μόνον τὴν ἐπιτέλεισιν τῆς ἰδίας, ἤτοι τῆς ὁμοίας, τῆς αὐτῆς, τῆς κατὰ τὸν ἴδιον, δηλαδὴ, τρόπον ἐπιτελουμένης, ἀλλὰ καὶ τὴν «μιᾷ κατακολουθοῦσαν τάξει» (Κανὼν 56ος τῆς 6ης Οἰκ. Συν.) τ ε τ α γ μ ε ν η ν. Δηλαδὴ τὴν λατρευτικὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἀπανταχοῦ — καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ὡς π.χ. τὴν ἐπιτέλεισιν τῆς νηστείας, καὶ τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ. Τοῦτο ἀποτελεῖ γνώρισμα τῆς τηρήσεως τῆς μιᾶς λατρείας, ἣτις κέκτηται δογματικὴν ἔκφρασιν καὶ σημασίαν. Διότι, ὡς προελέχθη, ὅλα ὅσα ἐν «μιᾷ κατακολουθοῦσα τάξει» ἤτοι ὁμοιομόρφῳ ἐκδηλώσει ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ πράξει καθιέρωσεν... (καὶ τὰ ὁποῖα) ἀφοροῦν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, «εἶναι δογματικά».

Οἱ προβαλλόμενοι συνεπῶς διάφοροι ὑπαινιγμοὶ ἐκ μέρους ἐνίων «ἐκκλησιολογούντων» (νεοημερολογιτῶν) περὶ τοῦ «δια-

φόρου έορτασμοῦ» τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων, δι' ὧν ἰσχυρίζονται ὅτι οὗτος (ὁ έορτασμός) οὐδόλως διέσπα τὴν ἐνότητά τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦν γεγονότα καθαρῶς περιστασιακά, ὧν ὁ ὑπὸ τῶν τότε ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας χειρισμός, οὐδόλως δύναται νὰ κατακριθῆ, ὡς μὴ ἀθετῶν ἔγγραφόν τινα τῆς Ἐκκλησίας διάταξιν, τῇ πράξει Αὐτῆς καθιερωθεῖσαν. Μετὰ ὅμως τὰς ἐν προκειμένῳ Συνοδικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς καθοριζούσας εἴτε περὶ τοῦ έορτασμοῦ τοῦ ἀγίου Πάσχα, εἴτε περὶ τῆς ἐν γένει εὐρύθμου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ λατρείας, ἢ ἀντιπαράθεσις τῆς προσυνοδικῆς ἀδιαρρύθμου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως περὶ «διαφόρου έορτασμοῦ», δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ παραδειγματικῶς σήμερον, διότι τοῦτο ἐφαρμοζόμενον θὰ ἀποτελέσῃ ἀ θ έ τ η σ ι ν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κανονικῶς ἐντελλομένων.

Ἐάν, δηλαδῆ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 2ου αἰῶνος ὁ ἐπίσκοπος Σμύρνης ἅγιος Πολύκαρπος δὲν συνεφώνησε περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ έορτασμοῦ τοῦ ἀγίου Πάσχα μετὰ τοῦ Πάπα Ἀνικήτου, ἢ ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ δύο αἰῶνας δὲν μετέθετε τὴν έορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τῆς 6ης Ἰανουαρίου εἰς τὴν 25ην Δεκεμβρίου, ἐάν λέγομεν, τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἢ καὶ ἄλλα συναφῆ τοιαῦτα δὲν ἀπετέλουν λόγον διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τῶν διαφωνούντων έορταστικῶς Ἐκκλησιῶν, τοῦτο συνέβαινε διότι τότε δὲν ὑπῆρχε περίπτωση ἀθετήσεως τῆς μετασυνοδικῶς ἔκτοτε ἰσχυούσης «ἀπὸ κοινοῦ» πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς σαφῶς ἤδη ἐντελλομένης, τόσον περὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ «κοινοῦ έορτασμοῦ» ὅσον καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ θέμα τοῦ έορτασμοῦ ἢ τῆς νηστείας ἀποτελεῖ τ ε τ α γ μ έ ν η ν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας λατρευτικὴν ἐκδήλωσιν, ὑπὸ τῆς ἀπανταχοῦ - καθόλου Ἐκκλησίας τηρουμένην καὶ «π ά ν τ α ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ ἐπιτελεῖ εἶναι δογματικῆς σημασίας», καὶ ἐφ' ὅσον «... εἶναι προφανές ὅτι ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας ... εἶναι γνώρισμα ἅμα καὶ στοιχείον τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως» κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω κορυφαῖον δογματολόγον (ὑπογράμ. ἡμετ.), τότε λίαν ἀστόχως καὶ πεπλανημένως πράττουσιν οἱ πειρώμενοι νὰ παρουσιάσουν τὸ θέμα ἐν γένει τοῦ έορτασμοῦ καὶ δὴ τοῦ δ ι α φ ό ρ ο υ ὡς τελείως ἄ σ χ ε τ ο ν πρὸς τὴν ἐ ν ό τ η τ α τῆς Ἐκκλησίας!

Δυνάμει τῶν προειρημένων, δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἄχαρις ρόλος τῆς προσπαθείας ἐκείνων, οἵτινες ἀπεπειράθησαν ὅπως παντοιοτρόπως καταπέισωσι τὰς διαφωνησάσας Ἐκκλησίας, δι' ἀσκήσεως πειθαναγκασμοῦ, ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ἡμερολογιακὴν

καινοτομίαν τοῦ 1924, παραθεωρήσαντες οὕτω, ὅπωςδῆποτε, τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας γνώμης καὶ βουλήσεως αὐτῶν, καταστρατηγεῖ τὸ κῦρος καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ταῦτα δέ, ὡς γνωστόν, διασώζονται διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Πολιτεύματος Αὐτῆς ἐπιβαλλομένου Κανονικοῦ θεσμοῦ τῆς ἀπὸ κοινοῦ Συνοδικῆς συμφωνίας καὶ κρίσεως τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ἐπὶ θεμάτων πανορθοδόξου σημασίας, ὡς τὸ Ἡμερολογιακόν.

Καίτοι ὁμως τὸ ἡμερολογιακόν Ζήτημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν περικλείει δογματικὴν οὐσίαν καὶ ἔννοιαν, πάντως τοῦτο ἀποτελεῖ γνώμονα καὶ συνδετικὸν κρῖνον ἐν τῇ τηρήσει τῆς ἐξωτερικῆς ἐκδηλώσεως τῆς θείας λατρείας ἐπὶ πασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν. Συνεπῶς, πᾶσα ὑπ' αὐτῶν μονομερῆς ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις αὐτοῦ δημιουργεῖ ἐπιπτώσεις δογματικῆς σημασίας καὶ μορφῆς. Διότι τὸ Ἡμερολογιακόν Ζήτημα ἀφορᾷ ἀμέσως εἰς τὸν Κανονικὸν καὶ Ἠθικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅθεν, διὰ τῆς, ὡς μὴ ὤφειλε, μονομεροῦς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῆς μὴ συναινέσεως καὶ παραδοχῆς ταύτης ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν, ἢ παρατηρουμένη, ἔνεκα τούτου, διαφοροποιήσις ἐν τῇ τεταγμένη ταυτοχρόνῳ ἐκδηλώσει τῆς τηρήσεως τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, τῆς καὶ Κανονικῶς (ἐν «μῖᾱ τάξει...») ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένης, καταλείπει τὸ «γνώρισμα» τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διασπᾷ ἀκολουθῶς τὸ «στοιχεῖον» τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως.

Ἡ κατάστασις πάντως αὕτη, ὑπὸ Κανονικῶν καὶ Ἐκκλησιολογικῶν κριτηρίων ἐξεταζομένη, ἐλέγχεται ὡς λίαν κατακριτέα καὶ ἀπαράδεκτος ἀπὸ μέρος τῆς γνησίας συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ καὶ ἀκαινοτομήτως πορευομένου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Διότι αὕτη καθιστᾷ τὰς μὲν ἀποδεχθείσας τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν Ἱεραρχίας ὑποδίκους ἐνώπιον τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, τὰς δὲ μὴ καινοτομησάσας ἀλλὰ κοινωνούσας μετὰ τῶν ὑποδίκων, ὡς συνυπευθύνους καὶ συνεργοὺς τοῦ «δυνάμει» ἀπευκταίου Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος, ὅπερ οὕτως αὐταὶ ἐπ' ἀθετήσῃ καὶ διασπάσει τοῦ βασικωτάτου δόγματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησαν καὶ ἐξακολουθητικῶς διατηροῦσιν.

Τὸ ὑπὸ τῶν πειρωμένων δὲ ὅπως καλύψωσι τὴν ἑαυτῶν ἐνοχὴν προβαλλόμενον «ἐπιχείρημα» τῆς μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν διατηρουμένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ὅτι δῆθεν τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῆς μὴ διασπάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, τυγχάνει οὐσίᾳ καὶ δυνάμει πάντῃ ἀσταθὲς καὶ ἀβάσιμον.

Διότι αὕτη αὔτη ἀκριβῶς ἡ διατήρησις τῆς κοινωνίας, τὰς μὲν καινοτομησάσας Ἱεραρχίας συνεχίζει νὰ διατηρῆ ἀσυναισθήτους ἔναντι τῆς ἐνοχῆς τοῦ σχίσματος καὶ ἐπομένως ὑποδίκους, ὡς προείπομεν, τὰς δὲ κοινωνούσας αὐταῖς, πλέον κατακρίτους τῶν καινοτομησασῶν! Ἡ τοιαύτη κατάκριτος θέσις ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν διαφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς κακῶς, ἐν προκειμένῳ, ἐννοουμένης ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῆς Οἰκονομίας καὶ ἀνοχῆς ἐκ μέρους τῶν μὴ καινοτομησασῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς καινοτομησάσας τοιαύτας.

Ἡ οὕτω συνεχιζομένη, ὅθεν, «Οἰκονομία» ἀποβαίνει ὄντως **κ α τ α σ τ ρ ε π τ ι κ ῆ** διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δι' οὗς λόγους ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ἀλλὰ καὶ διότι αὕτη οὐδὲν ἀποτέλεσμα «Κανονικῆς Ἀκριβείας» προεξένησε, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐφ' ὅσον οὐδένα ἄλλον καρπὸν καὶ ἀποτέλεσμα ἔχει ἐπιφέρει μέχρι σήμερον, εἰμὴ τὴν ἐπὶ ἡμισυ καὶ πλέον αἰῶνα διαιώνισιν καὶ ἐδραίωσιν τοῦ σχίσματος, ὅπερ ἔδει νὰ εἶχεν ἀρθῆ ἐν τῇ γεννέσει αὐτοῦ, διὰ κοινῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποφάσεως. Διότι, τίς δύναται νὰ μὴ παραδεχθῆ ὅτι προφανῆς καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαραδέκτου κακῆς ταύτης «Οἰκονομίας» τυγχάνει ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος εἰς τὴν σημερινὴν διακηρυσσομένην αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπὸ τῶν Ταγῶν καὶ Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας;

Ποία δὲ ἄλλη μεγαλυτέρα καὶ ἐντονωτέρα **δ ι ἄ σ π α σ ι ς** τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πίστεως δύναται νὰ συμβῆ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ὑπαιτιότητι αὐτῶν δημιουργηθέντος Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος τοῦ 1924 καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ διασπάσεως τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς **ἀ κ α ι ν ο τ ὀ μ η τ ο ν** καὶ **κ α ι ν ο τ ο μ ο ῦ ν**, καὶ τοῦτο, μόνον καὶ μόνον, χάριν τοῦ ταυτοχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν, ὡς τὸ Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923 προφανέστατα τοῦτο ἀπεκάλυψεν;

Κατόπιν τούτου, τίς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι αἱ Ἠγεσίαι τῶν ὡς ἄνω Ἐκκλησιῶν εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἀποτελεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος Αὐτῆς καθοριζόμενος θεσμὸς τῆς ἀπὸ κοινοῦ Συνοδικῆς συμφωνίας καὶ κρίσεως, ἄνευ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀπόφασις ἐλέγχεται, αὐτοδικαίως ὑπὸ τοῦ κριτηρίου τῆς γνησίας Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως ὡς ἀπορριπτέα καὶ ἀπαραδέκτος;

Ἴδου λοιπὸν τίνες εἰσὶν «οἱ συλαγωγηθέντες... διὰ τῆς κενῆς ἀπάτης κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ (ἐπιστημονικοῦ) κόσμου (δηλαδὴ

τῆς περιβοήτου "διορθώσεως" τῆς σφαλλομένης χρονικῆς ἀκριβείας τοῦ Ἰουλιανοῦ) καὶ οὐ κατὰ Χριστόν. Καὶ τίνες οἱ κρινόμενοι «ἐν ... μέρει ἑορτῆς ἢ νομηνιας..., (ἐν ἀκριβῆ, δῆθεν, ὀνομαστικῇ ἀριθμῆσει τῆς ἰσημερίας) ἃ ἐστὶ σκιά τῶν μελλόντων» (Κολασ. 2, 16 - 17), ἐπιστρέφοντες οὕτω «πάλιν εἰς τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα... ἡμέρας παρατηρούμενοι καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς» (Γαλ. 4, 10). Ἐν ἄλλοις λόγοις, τίνες εἰσὶν οἱ ἐκ νοσοῦσης συνειδήσεως καὶ πεπλανημένης ἀντιλήψεως προσκεκολλημένοι μόνον εἰς ὅ,τι ζήτημα θίγει ἀμέσως τὰ δόγματα ἢ τὴν σωτηρολογίαν. Ὡσεὶ ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν νὰ ἐξηρτάτο ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον καὶ οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ λοιποῦ Κανονικοῦ καὶ Ἠθικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ὁπωσδήποτε θίγεται καὶ ἐν πολλοῖς ἀθετεῖται, ὡς ἀνωτέρω ἀνεπτύχθη, διὰ τῆς διαθρυλλουμένης ἡμερολογιακῆς «διορθώσεως».

Τέλος, ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς θεωρεῖται ὡς πρῶτον μέτρον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος, ὡς οὕτως ἐδηλώθη εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον τοῦ 1923: «Ἦλθεν ἡ ὥρα — διεκήρυξεν ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ — τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τουλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ», ἥτοι τῷ ἡμερολογιακῷ. Οὕτω, ὁ Παλαιοημερολογιτικὸς ἀγὼν τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας σήμερον μετατοπίζεται πλέον ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς δημιουργηθέντος σχίσματος εἰς τὸ μέτωπον τῆς πρωτοφανοῦς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως.

Ταῦτα ἐν περιλήψει περὶ τῆς οὐσίας καὶ ἐννοίας τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, διὰ λόγους ἀντικειμενικότητος καὶ χάριν τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας (ἀνεξαρτήτως τοῦ σοβοῦντος θέματος, ἥτοι τοῦ πλημμελοῦς χειρισμοῦ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῆς σημερινῆς, κυρίως, «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., περὶ τοῦ ὁποῖου κατωτέρω ἐκτενῶς ἀναφερόμεθα). Καὶ ἰδίως ἔνεκα τῆς, ὡς μὴ ὤφειλε, ὑπὸ ἐνίων «Συντηρητικῶν» παραγόντων παρατηρουμένης συστηματικῆς διαστροφικῆς προσπάθειας, δι' ἧς οὗτοι πειρῶνται νὰ συσκοτίσωσι τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος, καλυπτόμενοι ὀπισθεν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καταπτώσεως τῆς «Ἠγεσίας» τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ.

3. Λοιπαὶ κακοδοξίαι

Ἡ δευτέρα περίοδος ἀποστασίας ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Πράξεως ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α΄ μέχρι σήμερον. Οὗτος κήρυξ καὶ ὑπέρμαχος τῆς μεγάλης ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀναδειχθεὶς ἀπῆλθε τοῦ τῆδε βίου ἀμετανόητος, διότι ὡς «ἔχει παρατηρηθῆ... οὐδεὶς αἰρεσιάρχης μετενόησέ ποτε»⁽¹³⁾, «διὸ δικαίως» δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὄντως «μεγάλος», πλήν, «αἰρετικὸς καὶ ἀποστάτης»⁽¹⁴⁾. Ἐκτοτε, ἡ παρατροπὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων οὐχὶ μόνον δὲν συνεστάλλη, ἀλλ' ἐξειλίχθη, ὀλοκληρωθεῖσα ἐπὶ τὸ χεῖρον! Τοῦτο ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἐν πάσῃ δυνατῇ συνόψει ἀκολούθως ἐκτιθεμένων κυριωτέρων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἧτοι:

1. Ἡ καταφώρως παραβαίνουσα τὸν Εὐαγγελικὸν καὶ Κανονικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἀντορθόδοξος ἀπόφασις τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ λεγόμενον Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.). Τοῦτο ἐγένετο συνεπείᾳ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1952 σχετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἐν αὐτῷ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφίστανται πλήρη διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου αὐτῶν φρονήματος καὶ τῆς ἀποστολῆς, δεδομένου ὅτι συνέρχονται συνδιαλεγόμενοι μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἀθέσμως, συμπνευματίζονται ἀντορθόδοξως, συνομολογοῦσι κακοδόξως, συμπράττουσιν ἀνόμως καὶ συμπροσεύχονται ἀσεβῶς. Πᾶν ἄλλο οὗτοι ἔχουσιν ἐπιτύχη ἐπὶ τριακονταετίαν ἢ τὴν προβολὴν καὶ «διαφέντευσιν» τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας καὶ Πίστεως!

2. Ὁ «ἐπὶ ἴσοις ὄροις» ἀποφασισθεὶς «Διάλογος» μετὰ τῶν αἰρετικῶν ὑπὸ τῆς Γ΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου τὸ 1964, ἧτις «εἰργάσθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ». Οὕτως, ἅπαν τὸ αἰρετικὸν συνονθύλευμα, προεξάρχοντος τοῦ Πάπα, ἀπέστειλε τοὺς ἀδελφικοὺς «ἐν Χριστῷ» χαιρετισμοὺς καὶ εὐχὰς διὰ τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Διασκέψεως τὰς ὁποίας αὕτη μετὰ χαρᾶς ἀπεδέχθη, ἐνθέρμως εὐχαριστήσασα. Ἡ Διάσκεψις, συνεπῶς, αὕτη ἀπεδείχθη ψευδορθόδοξος, ὡς ἀποδεχθεῖσα ὅτι αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ αἱ αἵρέσεις εἶναι ἴσ α ἰ μετὰξὺ των. Ὁ πρόεδρος τῆς Διασκέψεως ἀνεφέρθη εἰς τὴν βλάσφημον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, διακηρύξας οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καὶ ἐνώπιον τῶν σιγῆν ἰχθύος τηρησάντων ἀντιπροσωπειῶν τῶν δέκα τεσσάρων (ἀριθ. 14) συμμετασχόντων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὴν οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, π α ν ο ρ

θ ο δ ό ξ ω ς! Διὰ τῆς ἀποφάσεως δὲ ὅπως «ἐκάστη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἐλευθέρα νὰ καλλιεργῇ ἀδελφικὰς σχέσεις» μετὰ τῶν αἰρετικῶν «καὶ οὐχὶ ἐξ ὀνόματος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας», φέρεται κατὰ λύουσα τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις πάντοτε περιφρουρεῖται διὰ τῆς «Συνοδικῆς διαγνώμης», καὶ ἀποφάσεως, «ἐν τῷ φρονήματι καὶ τῇ τοῦ πνεύματος συμφωνίᾳ» (15).

3. Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1965 ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054. Ἡ «ἄρσις» αὕτη, ὡς γνωστόν, τυγχάνει αὐθαίρετος ἐνέργεια τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ οὐχὶ ἀπόφασις καὶ πράξις υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας, διὸ καὶ θεωρεῖται ἀπαράδεκτος, καθότι τὸ «ὑπέρτατον κριτήριον» τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ἀδύνατον νὰ υἱοθετήσῃ καὶ συστήσῃ πράξεις καὶ ἀποφάσεις καὶ «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» ἀκόμη, ἀντικειμένως εἰς τὰς Κανονικὰς καὶ Πατερικὰς διατάξεις ὡς καὶ τὰς τοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει. Ἡ πράξις συνεπῶς αὕτη τῆς «ἄρσεως...» τυγχάνει ἔνεκα τούτου τελείως ἄμοιρος κανονικοῦ ἐρείσματος καὶ θεωρεῖται, ὅπωςδήποτε, παράλογος καὶ ἄνευ νοήματος, δεδομένου ὅτι δὲν προηγήθη αὐτῆς ἡ ἄρσις τῶν αἰτίων, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων ἐπεβλήθησαν τὰ ἀναθέματα. Πάντως, τοῦτο σημαίνει ἀσέβειαν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ὕβριν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, συκοφαντίαν κατὰ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀπάρνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑποστήριξιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ. Διότι, διὰ τῆς ψευδοῦς ταύτης ἄρσεως τοῦ ἀναθέματος, ἡ παπικὴ αἵρεσις ἐνισχύεται καὶ ὁμολογεῖται πανταχοῦ (16).

Ἀπόλυτον βεβαίωσιν τῆς ἀποστασίας καὶ μαρτυρίαν ἐσχάτης προδοσίας καὶ βλασφημίας τοῦ ὀρθόδοξου Πατερικοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν ἐπίσης καὶ αἱ, μετὰ τῶν ἄλλων, ἐξωφρενικαὶ δηλώσεις τοῦ αὐτοῦ Ἀθηναγόρου α) «Ἡ δὴ οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ δύνανται νὰ κοινωνήσουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς ὀρθόδοξον ναὸν καὶ ἀντιθέτως, οἱ ὀρθόδοξοι εἰς ρωμαιοκαθολικόν, ἐὰν δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν των ἱερεὺς τοῦ ἰδίου δόγματος» (17) καὶ β) ὅτι «ἀπατώμεθα καὶ ἀμαρτάνωμεν, ἐὰν νομίζομεν, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια»! (18).

Παρατρέχομεν λόγῳ ἐλλείψεως χώρου καὶ χάριν συντομίας τὰς διαφόρους ἄλλας, γνωστὰς ἄλλωστε, πράξεις καὶ ἐνεργείας παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας ἀπὸ μέρους ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων. Ὡς α) Ἀπόφασις Μείζονος (ληστρικῆς ἀποκληθείσης) Συνόδου, διατηρούσης ἄχρι τοῦ νῦν ἐν Σχίσματι τὴν Ἐκκλησίαν

Κύπρου καὶ υἱοθετήσασης οὕτω τὴν αἵρεσιν τοῦ παποκαισαρισμοῦ⁽¹⁹⁾. β) Ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μεταδώσεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τοὺς αἵρετικούς, πράξις ἴσης βαρύτητος πρὸς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα (Ἰουστίνος Πόποβιτς). Παρά ταῦτα, οἱ Συνοδικῶς ὑπόδικοι οὗτοι πραξικοπηματῖαι, συνεχίζουσι ἀνενόχλητοι τὸ ἔργον τῆς ἀποστασίας κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, θεωρούμενοι κοινωνικοὶ ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν! Ἴδου τίνι τρόπῳ σήμερον ἡ ἀποστασία ἀντὶ καταδίκης δέχεται... ἐπιβράβευσιν! γ) Ὁμοίως συμβαίνει καὶ μὲ διαφόρους ἄλλους παρατρεπομένους Ἱεράρχας, ὡς π.χ. τὸν Ἰάκωβον Ἀμερικῆς καὶ τὸν ἐκ τοῦ παρόντος βίου ἀπελθόντα Ἀθηναγόραν Θυατείρων, ἀμφοτέρων ὑπερμάχων τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως, μέχρι βαθμοῦ βλασφημῆσεως αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣς τυγχάνουν οὗτοι Ποιμένες καὶ Ἐπίσκοποι. Τοῦ μὲν πρώτου ἀσεβῶς δηλώσαντος τὸ 1967 διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι «Ἐχομεν ἀνάγκην ἐνὸς νέου Χριστιανισμοῦ, βασιζομένου ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ νέων ἀντιλήψεων καὶ ὄρων... Δὲν δυνάμεθα νὰ διδάξωμεν τὸ εἶδος τῆς θρησκείας, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς εὔρομεν, εἰς τὰς μελλούσας γενεάς»!⁽²⁰⁾ Τοῦ δὲ δευτέρου τολμήσαντος δημασίᾳ νὰ καθυβρίσῃ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς καρποὺς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, χαρακτηρίσας αὐτοὺς ὡς «ἀνθρωπίνους ἐπινοήσεις», «ἐντάλματα ἀνθρώπων» καὶ «σχήματα ἀνοησιῶν καὶ μίσους»⁽²¹⁾, ἐνῶ θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς ἀντικειμένους πρὸς «τὸ παράδειγμα τοῦ συγκαταβαίνοντος Θεοῦ»⁽²²⁾.

Ἐναντι τῶν ἀνωτέρω κακοδόξων λόγων καὶ πράξεων, οὐδεμίαν θέσιν ἔλαβον οἱ ἐντεταλμένοι καὶ ὑπεύθυνοι ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ προκαθήμενος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Πατριάρχης Δημήτριος, ἄμεσος, ὡς ἀπὸ θέσεως, ἐπόπτης τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐπελήφθη μέχρι σήμερον, ὡς Κανονικῶς ὤφειλεν, οὐδὲ ἀντέκρουσεν οὔτε τὴν παποκαισαρικήν αἵρεσιν τῆς Λευκωσίας, οὔτε τὴν μοιχειανικὴν βλασφημίαν τοῦ Θυατείρων, οὐδὲ τὴν ἀπροκάλυπτον ἀποστασίαν τοῦ Ἰακώβου, μηδὲ τὴν προδοσίαν τῆς Μόσχας. Τούναντίον κοινωνεῖ μετὰ πάντων τῶν οὕτω πεπτωκότων, τῶν ὡς ἐκ τούτου ὑπὸ Συνοδικὴν κρίσιν ὄντων. Ἡ πορεία ὅμως καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου εἶναι δεδηλωμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, διὸ καὶ θεωρεῖται ἐνταῦθα περιττὴ καὶ ματαία ἡ περὶ τούτου λεπτομερῆς ἀνάπτυξις τῶν περαιτέρω ὑπ' αὐτοῦ κατακρίτων πράξεων, καθότι οὗτος ἅμα τῇ ἀναρρῆσει του εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον τὸ 1972 ἐδήλωσεν ἐπισήμως ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν «γραμμὴν τοῦ... προκατόχου... Ἀθηναγόρου» (βλ. Ἐκκλη-

σιαστικός Ἀγών, Αὔγουστος 1972, σελ. 4). Ἡ γαρμμή δὲ καὶ πορεία αὕτη δεόν νὰ σημειωθῆ, ὅτι οὐχὶ μόνον οὐδέποτε, οὐδὲ ὅλως καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀνεκρίθη, ἀλλ' ὅλως ἀπροσκόπτως ἐτηρήθη πιστῶς καὶ ἀπολύτως, συνεχιζομένη οὕτω μέχρι σήμερον.

Κατόπιν τούτου, αἱ διάφοροι, κατ' ἐπανάλειψιν, πρὸς τὸ ἀποστατήσαν Φανάριον ἀπευθυνθεῖσαι διαμαρτυρίαι καὶ ἀναφοραὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων οὐδὲν θετικὸν ἀποτέλεσμα δύνανται νὰ ἐπιφέρουν. Διότι, ἐὰν αὗται δὲν ἐτελεσφόρησαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀκόμη τῆς παρατροπῆς τῶν ποιμένων, οἵτινες, ἀνυποχώρητοι πρὸς τὸ προδιαγραφέν οἰκουμενιστικὸν πρόγραμμά των, εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο αὐτάς, πῶς τόσον ἀφελῶς δύναται νὰ πιστευθῆ ὅτι θὰ εἰσακουσθῶσι σήμερον; Καὶ μάλιστα κατόπιν τοῦ μέχρι σ υ λ λ ε ι τ ο υ ρ γ ῆ σ ε ω ς προσφάτου κ α τ α ν τ ῆ μ α τ ο ς τοῦ οὐνιτικοῦ διαλόγου καὶ τῶν ἐν τῷ Φαναρίῳ διαδραματισθέντων, καταλυτικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας γεγονότων Πάπα - Δημητρίου, ὅπερ ἐ π ι σ φ ρ α γ ῖ ζ ε ι τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς παρατροπῆς καὶ ἀ π ο σ τ α σ ῖ α ς αὐτῶν ἐν τῇ πίστει; (βλ. Καλὴ Ὁμολογία, Ἰανουάριος 1980 καὶ Μάρτιος 1981, σ. 2).

Διὰ πάντων τῶν προεκτεθέντων, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ παρατροπὴ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἤρξατο πρὸ ὀγδοηκονταετίας. Κατ' ἀρχὰς ἡ οἰκουμενιστικὴ ἄποψις μετὰ τῶν συμπαραμαρτούντων αὐτῇ αἰρετικῶν φρονημάτων ἀπηχεῖτο καὶ διεφαίνετο υἱοθετουμένη ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον θεωρητικῶς. Τὸ δὲ θεμέλιον τῆς ἀποστασίας, ὅπερ ἐπέφερε τὴν πτώσιν πίστεως τῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐτέθη διὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς, ὡς ἀρκούντως ἀνεπτύχθη ἀνωτέρω, ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἀπὸ πλευρᾶς ὑποστάσεως πίστεως, ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ Κανονικῆς συνεπειᾶς, ἐ ξ ε ι λ ῖ χ θ η εἰς τὸ σημερινὸν τῆς γενικῆς ἀπαθλιώσεως στάδιον, καὶ ἐν θεωρίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν π ρ ᾶ ξ ε ι καὶ ἐ ν ε ρ γ ε ῖ α, ἔνεκα τῆς ἀπροκαλύπτου διακηρύξεως τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν φύσει καὶ θέσει τεταγμένων φρουρῶν καὶ ποιμένων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κατὰ ταῦτα καὶ «... λόγῳ τῆς... ἔναντι τῆς ἅπαξ τοῖς ἀγίοις παραδοθείσης πίστεως» (Ἰούδα 3) παρατηρουμένης παρατροπῆς, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ σημερινοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες δὲν ἐκπροσωποῦν Κανονικῶς καὶ ἀκαταγνώστως τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐνεκα δὲ τούτου, δὲν δύναται νὰ δώσουν «γνησίαν μαρτυρίαν Ὁρθοδοξίας στὸν σύγχρονον κόσμον», ὡς σχετικῶς, ἐν προκειμένῳ, τονίζεται ἐν ἀρμοδίᾳ θεολογικῇ μελέτῃ⁽²³⁾.

Οὔτοι, συνεπῶς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι «δυνάμει» ὡς ἀληθεῖς ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ὑπὸ τοῦ Ἄκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τοιοιυτρόπως, οἱ τοιοῦτοι ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, ὡς καὶ οἱ μετ' αὐτῶν «συναπολλύμενοι» διὰ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ μνημοσύνου, κατέστησαν ἑαυτοὺς «ἀποστατήσαντας καὶ ἀφισταμένους» τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος (Γ' Κανὼν τῆς Γ' Οἰκ. Συν.), δεδομένου ὅτι αἱ προδιαληφθεῖσαι αὐτῶν πράξεις, ἐνέργειαι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεγονότα, κρίνονται «... κανονικῶς κολάσιμα ὡς γεγόμενα ἐπὶ καταφρονήσεϊ τῶν ἁγίων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐπὶ ἀνατροπῇ τῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ αἰωνοβίου τάξεως, καὶ πρὸς σοβαρὸν σκανδαλισμὸν τῶν Ὀρθοδόξων, δὸς δ' εἰπεῖν, καὶ διαίρεσιν αὐτῶν, καὶ πρὸς προφανῆ ἐξευτελισμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (βλ. (+) Χρυσοστόμου Β', Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Τὰ Πεπραγμένα, ἀπὸ 15 - 7 - 1963 μέχρι 15 - 7 - 1964, σελ. 40 - 41, Ἀθῆναι 1964).

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω δεδομένων συνάγεται, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐξαιρέσεων τοῦ «μικροῦ ποιμνίου» ὅπερ ἡ γνησίᾳ «Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας» διατηρεῖ ἀδιάπτωτον διὰ τοῦ ὀρθοδόξου λήμματος τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ «φύλακος τῆς πίστεως» του, πλήρης συντελεῖται ἡ ἀποστασία ἐν τῇ σφαῖρα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ὡς ἐπὶ Μονοθελητισμοῦ, συνεπείᾳ τῆς «πράξει» ἤδη υἰοθετηθείσης καὶ οὕτω «δημοσίᾳ» διακηρυσσομένης οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ συνεχιζομένου μετὰ τῶν ἀπευκταίων ἐπακολούθων αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος.

Πλήρης, ἐπομένως, ἀνατροπὴ καὶ ἀθέτησις τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς ἁγίας ἡμῶν Πίστεως ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων συντελεῖται οὐχὶ ὑπὸ τινος φύσει καὶ θέσει ἀντικειμένου πρὸς Αὐτήν, ἀλλὰ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλαδὴ Πατριαρχείου! (24).

Διὰ ταῦτα, οἱ ὡς ἄνω ἐν παρατροπῇ καὶ ἀποστασίᾳ ἰστάμενοι ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες τυγχάνουν ὑπόδικοι ἐνώπιον ἀρμοδίας Συνόδου καὶ ὡς τοιοῦτοι δέον ὅπως κριθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, οὔτοι θεωροῦνται «κατεγνωσμένοι» ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου κριτηρίου τῆς γνησίας «Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως» καὶ ὡς ἐκ τούτου «δυνάμει» ἀκοινωνητοὶ καὶ ἄξιοι ἀποτειχίσεως «πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης» ἀπὸ μέρους τοῦ πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐν τῷ ἐπομένῳ Κεφαλαίῳ ἐμπεριστατωμένως τοῦτο ἀναπτύσσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Β. ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

1. Ἀκοινωνήτοι

Βάσει τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ Κεφαλαίῳ κανονικῶς θεωρηθέντων θέσεων, οἱ «κατεγνωσμένοι» ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες ἐπὶ σχίσματι καὶ οἰκουμενιστικῇ - αίρετικῇ ἀποστασίᾳ καὶ παρατροπῇ, ὡς ὑπόδικοι ἔνεκα τούτου ὄντες, δὲν δύνανται αὐτοδικαίως νὰ διατηρήσωσι τὴν μετὰ τοῦ πιστοῦ καὶ εὐσεβοῦς αὐτῶν ποιμνίου ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ὑπαγωγὴν αὐτοῦ.

Καίτοι δὲ ἡ Συνοδικὴ κρίσις δὲν ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν, παρὰ ταῦτα, λόγῳ τῶν προειρημένων κακοδόξων αὐτῶν διακηρύξεων καὶ πράξεων, οὔτοι πρὸ «Συνοδικῆς διαγνώμης» θεωροῦνται, κανονικῶς, «δυνάμει» ἀκοινωνήτοι διὰ τὸ ὑπ' αὐτῶν ποιμνιον. Τοῦτο σαφῶς καὶ ἀπολύτως συνάγεται διὰ τῶν Συνοδικῶν διακελεύσεων τόσοσ τοῦ ΙΕ' ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας ἀγίας Συνόδου, ὅστις συνιστᾷ καὶ προτρέπει εἰς τοὺς πιστοὺς «τὴν πρὸς τὸν "καλούμενον" ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτείχισιν» αὐτῶν, ὅσον καὶ τοῦ Γ' Κανόνος τῆς Γ' Οἰκ. Συν. παρομοίως διακελεύοντος· τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις ἐπισκόποις μηδ' ὄλως ὑποκεῖσθαι κατὰ μηδεὶν ἀτρόπον» (ὑπογραμ. ἡμέτ.).

Ἀκοινωνήτους ἐπίσης δέχεται καὶ ὁ ΛΑ' ἀποστολικὸς Κανὼν τοὺς ἐπισκόπους τοὺς ἐν «εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» σφαλλομένους. Σαφῇ ἀντίληψιν περὶ τῶν ὄρων τῆς ἐξ αὐτῶν ἀποτείξεως παρέχει ἐν προκειμένῳ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν κάτωθι κειμένων τῶν ἐπισήμων ἐρμηνευτῶν τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Καὶ ὁ μὲν Ζωναρᾶς γράφει· «Εἰ δὲ τις πρεσβύτερος, ἐν μηδενὶ κατεγνωκῶς τοῦ ἰδίου ἀρχιερέως, μήτε ὡς περὶ τὴν εὐσέβειαν σφαλλομένου, μήτε ὡς ἄλλο τι ποιῶντος παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον, ... καθαιρεῖσθαι διατάπτεται ὁ κανὼν...» ὁ δὲ Βαλσαμῶν ἀποφαίνεται οὕτως· α) «... ἱερωμένοι καὶ λαϊκοὶ ὀφείλουσιν ὑποκεῖσθαι τῷ... ἐπισκόπῳ... εἰμὴ καταγνώσουσι τούτου ὡς ἀσεβοῦς ἢ ἀδίκου· τῆνικαῦτα γὰρ ἀποδιίστάμενοι αὐτοῦ, οὐκ

εύθυνθήσονται»· και β) ὅτι «... ἀκινδύνως ἀποσχίζουσιν τοὺς κληρικούς ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν, καταγινώσκοντας τούτων ὡς ἀσεβούντων, ἢ ἀδικούντων, καὶ ἐστὶ καινὸν (φανερὸν) τὸ τῆς ἀδικίας...»⁽²⁵⁾.

Καταφανές ἀποδεικνύεται ἐπομένως, τὸ ἀ κ ο ι ν ὡ ν ἡ τ ο ν τῶν ὡς ἄνω σφαλλομένων ἐπισκόπων. Ὁ προρρηθεὶς πάντως ἸΕ' ἱερός Κανὼν, τονίζων ἰδιαίτερος τὴν περίπτωσιν δημιουργίας «μερισμῶν καὶ σχισμάτων» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διασπώντων τὴν ἐνότητα αὐτῆς, ἀποδίδει ταύτην εἰς τὴν μοναδικὴν αἰτίαν τῆς διατηρήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τοῦ Πληρώματος αὐτῆς μετὰ τῶν «σφαλλομένων» ποιμένων αὐτοῦ, ἧτις (κατάστασις) ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου καὶ παραμένει ὑπάρχουσα.

Δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατάστασιν, τὴν συνεπείᾳ τῆς ὡς ἄνω κοινωνίας π ά ν τ ο τ ε δημιουργουμένην, ὁμολογεῖ ἀπεριφράστως ὁ αὐτὸς ἱερός Κανὼν, ὅτι «οἱ διαστέλλοντες ἑαυτοὺς» ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ποιμένων καὶ μὴ κοινωνοῦντες μετ' αὐτῶν, «Ε Σ Π Ο Υ Δ Α Σ Α Ν» (δηλαδὴ μετὰ σπουδῆς, ἦτοι τ α χ έ ω ς, π ρ ο θ ύ μ ω ς καὶ σ ο β α ρ ῶ ς νά ἀντιμετωπίσουν) Ρ Υ Σ Α Σ Θ Α Ι» οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν τῶν τοιούτων «σχισμάτων καὶ μερισμῶν», τῶν τὴν «ἔνωσιν» αὐτῆς «κατατεμόντων», πληρώσαντες οὕτω διὰ τῆς Π Ρ Α Ξ Ε Ω Σ αὐτῶν ταύτης Ε Π Ι Β Ε Β Λ Η Μ Ε Ν Η Ν, ἐν προκειμένῳ, Κανονικὴν Υ Π Ο Χ Ρ Ε Ω Σ Ι Ν.

Ἐπομένως, τὸ «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως», τὸ «ἐσπούδασαν ρύσασθαι...», τὸ «τῆς τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται», τὸ «τῆς πρὸς τὸν "καλούμενον ἐπίσκοπον" κοινωνίας ἀποτειχίζοντες» καὶ τὸ «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον», ὡς δύναται ν' ἀντιληφθῇ πᾶς κοινὸν νοῦν ἔχων, οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ ὅτι οἱ μὴ διακόπτοντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν σφαλλομένων ἐν «εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἐπισκόπων αὐτῶν δημιουργοῦν ἀφεύκτως κατάστασιν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατατεμόντες οὕτω τὴν ἔνωσιν Αὐτῆς.

Ὅθεν, ἡ ἀποτειχίσις, ἧτις ὡς πρᾶξις ἀποτελεῖ τὴν ἐξυγιαντικὴν τομὴν ἐπὶ τοῦ σσηπότος (ἐπισκοπικοῦ ἢ ἱερατικοῦ) μέλους τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, θεωρεῖται ἐν τῶν σωτηρίων ἀποτελεσμάτων ἅτινα προσφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ὀρθόδοξος συνέπεια τῶν πιστῶν, διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν τηρήσεως τῆς «Κανονικῆς ἀκριβείας».

Ἡ Συνοδικὴ αὕτη κρίσις τονίζει ἐπίσης ὅτι, «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον» οἱ ἀπὸ τοῦ «κατεγνωσμένου» ἐπισκόπου «ἀποτειχιζόμενοι». Ἡ σαφειστάτη αὕτη διαβε-

βαίωσις ἀποκλείει τελικῶς καὶ ὡς ἀπλῆ ἀκόμη σκέψις, πᾶσαν ἐν προκειμένῳ περίπτωσιν δημιουργίας σχίσματος, ὡς τόσον ἀβασανίστως καὶ ἐν πολλοῖς πεπλανημένως, πλεῖστοι, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑποστηρίζουσι. Τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς κακὴν ἐκτίμησιν τῆς προκειμένης Συνοδικῆς κρίσεως, ἥτις διὰ τῆς ἀποτειχίσεως περιφρουρεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ γεγονός τῆς ἠθελημένης «δικαιολογίας» ἐκείνων, οἵτινες ἄμοιροι κανονικῆς συνεπειᾶς καὶ ψυχικοῦ σθένους ὄντες, πειρῶνται νὰ καλύψωσιν ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ ἀθετήσει τῆς προκειμένης Συνοδικῆς ἐντολῆς.

Ὡς πρὸς δὲ ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἀποτειχιζόμενοι «ἐσπούδασαν ρύσασθαι» κ.λ.π., τοῦτο ἀπορριπτεῖ ἀπολύτως τὴν ὄλως ἀστόχως ὑποστηριζομένην θεωρίαν περὶ «δυνητικῆς» ἐννοίας τοῦ προκειμένου Κανόνος. Καταφανὲς τυγχάνει ὅτι μία τοιαύτη ἐρμηνεῖα δὲν ἀπηχεῖ οὐδὲ ἀποκρίνεται ἐννοιολογικῶς ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω σαφῶν καὶ ἀναμφιβόλων Συνοδικῶν διαβεβαιώσεων καὶ τὸ ἐν γένει πνεῦμα καὶ γράμμα τοῦ Κανόνος, ὅστις, προφανῶς, σαφῶς ἀποδίδει καθηκοντολογικὴν ἐννοιαν, ἐξικνουμένην μέχρι τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τοῦ ἀποτειχιζομένου. Ἐπὶ πλέον δέ, ἡ ἀνωτέρω θεωρία, ὑφ' οἴαοδήποτε πλευρᾶς κρινομένη, τυγχάνει ἀσταθῆς καὶ ἀβάσιμος, ἄνευ δὲ συνεποῦς καὶ συγκεκριμένου περιεχομένου. Οὕτω, στερουμένη καθηκοντολογικῶν κριτηρίων, εἰς οὐδὲν καταλήγει ἀποτέλεσμα, καθότι οὐδεμίαν θέσιν καὶ ἀπόφασιν δεοντολογικῶς ὑποδεικνύει καὶ συνιστᾷ, ἀλλ' ἐπαφήσι εἰς τὴν θέλησιν, τὴν διάθεσιν, τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν κρίσιν ἐκάστου πιστοῦ μέλους τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τοῦτο ἀποφασίση κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐκλεκτικῶς καὶ κατ' ἀρέσκειαν, κατὰ τὰ προτεσταντικά, ὡς θὰ ἐλέγγωμεν, πρότυπα, ἐπὶ τῆς τηρητέας, ἐν προκειμένῳ θέσεως καὶ πορείας αὐτοῦ.

Οὕτω, ἡ περὶ «δυνητικῆς» ἐννοίας θεωρία, διὰ τῆς ἀβεβαιότητος καὶ ἀσυνεπειᾶς ἥτις τὴν διακρίνει, τυγχάνει Κανονικῶς ἀπορριπτέα, διότι τὸ μόνον ὄπερ δύναται νὰ προσφέρῃ εἶναι, ὅτι συνευδοκεῖ ἐπιτυχῶς εἰς τὴν προκαλουμένην διὰ τῆς συνεχίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας κατάστασιν τῶν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!

Τέλος, οἱ μὴ κοινωνοῦντες τοῖς «σφαλλομένοις» αὐτῶν ἐπισκόποις, διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης, τῆς κανονικῶς ἀνταποκρινομένης, ἀφ' ἐνός μὲν διασφαλίζουσι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαλλάσσοντες αὐτὴν τῶν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν», ἀφ' ἐτέρου δὲ διασώζουσι τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα. Τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ Συνοδικὴ διαγνώμη καταξιῶι τούτους τῆς

«πρεπούσης τοῖς Ὁρθοδόξοις» τιμῆς καὶ τοῦ ἐπαίνου, κατατάσσουσα οὕτως αὐτούς, Κανονικῇ κρίσει, εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θεωρία, συνεπῶς, τῆς δυνατικῆς ἐρμηνευτικῆς ἐννοίας τοῦ Β' μέρους τοῦ ΙΕ' ἱεροῦ, ὡς ἄνω, Κανόνος, ἦν πειρῶνται ν' ἀποδώσωσι τινες ὅπως καλύψωσιν ἑαυτούς, ὑφ' οἴασθῆποτε πλευρᾶς κρινομένη, τυγχάνει Κανονικῶς ἀπαράδεκτος. Διότι ἡ οὐσία τοῦ ἐν προκειμένῳ θέματος δὲν εἶναι νὰ γνωρίσωμεν ἀπλῶς ἐὰν δυνάμεθα νὰ ἀποτερισθῶμεν... καί, φυσικῶ τῷ λόγῳ, — ὡς ὑπονοεῖται — ἐὰν θέλομεν (!). Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα, ὑποχρεοῦμεθα νὰ (τὸ) πράξωμεν. Διότι πολλὰ πράγματα δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς αὐτά, ὅτε δηλαδὴ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐνέργειά μας ἐξαρτᾶται ἐκ μόνης τῆς θελήσεως ἡμῶν καὶ ἀρεσκείας.

Κρίνοντας λοιπὸν τὸ θέμα ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ προκειμένου ἱεροῦ Κανόνος, βλέπομεν τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς ἀποτερίσεως εἰς τὸν σαφέστατον χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀποτεριζόμενος, ὡς λυτρῶνων τὴν Ἐκκλησίαν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν», ἐπαινεῖται καὶ τιμᾶται ὡς Ὁρθόδοξος. Ἡ ιδιότης ὅμως τοῦ ὀρθοδόξου, ἡ ἀναγνωριζομένη καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς διαγνώμης εἰς τὸν ἀποτεριζόμενον πιστόν, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἀπαραίτητος δὲ ὑποχρέωσις αὐτοῦ τυγχάνει ἡ διάσωσις καὶ διατήρησις τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητός του. ἥτις, κατὰ τὴν Συνοδικὴν κρίσιν, ἐπιτυγχάνεται ἐν προκειμένῳ, διὰ τῆς ἀποτερίσεως.

Ἡ προβαλλομένη, λοιπὸν, ἐρμηνεία τοῦ «δυνατικοῦ» χαρακτῆρος τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροῦ Κανόνος, τότε μόνον θὰ εἶχε σημασίαν τινὰ καὶ ἐννοίαν, ἐὰν ἡ διάσωσις καὶ διατήρησις τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως ἐκάστου βεβαπτισμένου πιστοῦ καὶ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ, δὲν ἐθεωρεῖτο καθήκοντως ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀπαραίτητος, ἀλλ' ἀπλῶς δυναμένη νὰ ἐξαρτηθῇ ἀναλόγως τῶν διαθέσεων ἐκάστου!

Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι Ἐὰν «ἡ περὶ τὴν τάξιν καινοτομία ὅλης τῆς πίστεώς ἐστὶν ἄρνησις» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον (ἐπιστ. 52, 4), πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀποτελῇ βλασφημία ἢ διαστροφικὴ παραποίησις τοῦ ἀληθοῦς καὶ σαφεστάτου νοήματος τῆς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἐκφραζομένης διὰ τοῦ προρρηθέντος ἱεροῦ Κανόνος Συνοδικῆς κρίσεως καὶ διαγνώμης;

Περαίνοντες τὴν περὶ τοῦ θέματος τοῦ «δυνάμει» ἀκοινωνήτου τῶν ἐν παρατροπῇ καὶ ἀποστασίᾳ κειμένων ἐκκλησιαστικῶν

ποιμένων και Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας θεώρησιν, ἐκφράζομεν τὴν εὐχήν, ὅπως « σ π ε ὑ σ ο υ ν » πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν « λ ὕ τ ρ ω σ ι ν » πάντες οἱ ὅλως ματαίως προσπαθοῦντες νὰ ἀλλοιώσουν τὸ «ζωοποιὸν πνεῦμα» τοῦ προκειμένου ἱεροῦ Κανόνος (ΙΕ' τῆς Α', Β' ἀγίας Συνόδου) διὰ σοφισμάτων ἅτινα προσφέρει τὸ «ἀποκτεῖνον γράμμα», παραιτούμενοι οὕτω μιᾶς ἀνισαρᾶς προσπαθείας, λίαν ψυχοβλαβοῦς δι' ἑαυτοὺς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

2. Ψευδεπίσκοποι

Δυνάμει τῶν προρρηθέντων, ἀπολύτως προκύπτει, ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες οἱ «σφαλλόμενοι» καὶ «κατεγνώσμενοι» εἴτε ἐπὶ παρασυναγωγῇ, εἴτε ἐπὶ σχίσματι, εἴτε ἐπὶ αἰρέσει καὶ διὰ τοῦτο «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως» ἀκοινώνητοι τυγχάνοντες, ὡς ἐκτενῶς προανεπτύχθη, δὲν θεωροῦνται πλέον ἐπίσκοποι ἀλλὰ «καλοῦνται ἐπίσκοποι», κατ' ἐπέκτασιν δὲ « ψ ε υ δ ε π ἰ σ κ ο π ο ι καὶ ψ ε υ δ ο δ ι δ ἄ σ κ α λ ο ι » (Ἱ. Κανὼν ΙΕ', Α', Β' Συνόδου). Ὡς τοιοῦτους θεωροῦσα τούτους ἡ Ἐκκλησία, ἐντέλλεται εἰς τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν ὅπως «μηδ' ὅλως ὑποκεῖσθαι (αὐτοῖς) κατὰ μηδένα τρόπον» (Ἱ. Καν. Γ', Γ' Οἰκ. Συν.). Ἀδιανόητον τούτου ἔνεκα εἶναι διὰ τὴν γνησίαν συνειδησιν τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τοῦτο συνεχίζει ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ψευδοποιμένων αὐτοῦ, τῶν «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ καταγνωσθέντων».

Πάντες, δηλαδή, οἱ ὡς ἄνω παρατρεπόμενοι ἐπίσκοποι, δὲν θεωροῦνται γνήσιοι, ἀληθεῖς καὶ ἄξιοι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Μὴ ἀνταποκρινόμενοι δὲ καθηκόντως πρὸς τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολὴν καὶ οὐδεμίαν «γνησίαν μαρτυρίαν Ὁρθοδοξίας δίδοντες» εἰς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἔνεκα τῆς τοιαύτης ἀποστασίας αὐτῶν, θεωροῦνται Συνοδικῶς ὡς ψευδεπίσκοποι, ἀκόμη καὶ «πρὸ ἐμφανείας Συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτῶν κατακρίσεως».

Ὅθεν, ψευδεπίσκοπος ἐν γενικῇ ἐννοίᾳ θεωρεῖται καὶ τυγχάνει πᾶς ἐπίσκοπος, ὅστις ἔ π α υ σ ε νὰ ἄ σ κ ῆ, εἴτε θεωρητικῶς εἴτε ἐμπράκτως, ὀρθόδοξον ἐ π ἰ σ κ ὀ π ῆ σ ἰ ν ἐπὶ τοῦ ἔναντι τοῦ ποιμνίου του διαποιμαντικοῦ του ἔργου, ἑξαπατῶν ἢ παραπλανῶν οὕτω τὸ ὑπ' αὐτοῦ Πλήρωμα διὰ τοῦ κακοδόξου φρονήματός του καὶ τῆς ἐκ τούτου ἀναληθοῦς καὶ ἐσφαλμένης διδασκαλίας αὐτοῦ. «Κατεγνώσμενος» δὲ καθιστάμενος ἔνεκα τούτου, τυγχάνει ὑπόδικος ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς

ἀρχῆς, πρὸ δὲ «Συνοδικῆς διαγνώσεως», «ἐκκήρυκτος» καὶ «δυναμει» ἀκοινώνητος.

Ὡς τοιοῦτος ὡσαύτως θεωρεῖται καὶ πᾶς μὴ ὀρθοδόξως πορευόμενος ἐπίσκοπος, εἴτε διότι φρονεῖ καὶ διακηρύσσει αἵρεσιν, εἴτε διότι δὲν φρονεῖ οὔτε διακηρύσσει αὐτήν, ἀλλὰ διότι κ ο ι ν ω ν ε ῖ μετὰ φρονούντων καὶ διακηρυσσόντων — πράξει τε καὶ θεωρία — αἵρεσιν, ὡς «σ υ ν α π ο λ λ ὺ μ ε ν ο ς μετ' αὐτῆς», κατὰ τὰ Κανονικῶς καὶ Παραδοσιακῶς ἐντελλόμενα⁽²⁶⁾.

Τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης διὰ τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν κοινωσίαν τῶν «ὀρθοδόξοφρονούντων» ἐπισκόπων, ἢ τῶν αἰρετικῶς φρονούντων καὶ πράξει ἐκδηλουμένων τοιούτων, διαφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ δεδομένου ὅτι: Αἰρετικὸς ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δὲν λογίζεται ὁ γεννηθεὶς ἑτερόδοξος καὶ διατελῶν ἐν πλάνῃ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀποκαλύψεως. Οὗτος θεωρεῖται ὡς ὁ «Ἐθνικὸς καὶ Τελώνης» καὶ ἀσφαλῶς ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Αἰρετικὸς θεωρεῖται ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Σῶμα τῆς Μιᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας βεβαπτισμένος πιστός, ὅστις κ α τ ε π ρ ὸ δ ω σ ε τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, ἀρνηθεὶς ταύτην διὰ τῆς πεπλανημένης καὶ κακοδόξου διδασκαλίας καὶ τοῦ φρονήματος αὐτοῦ. Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι ἀμφοτέρων τούτων, συμφώνως τῇ πράξει καὶ τῇ γνησίᾳ Συνειδήσει Αὐτῆς, εἶναι ὅλως διάφορος ἐν προκειμένῳ. Διότι, τοὺς μηδέποτε γνωρίσαντας τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ γεννηθέντας ἑτεροδόξους ἢ ἀλλοπίστους, δύναται καὶ πρέπει νὰ δεχθῆ, ἐν περιπτώσει ἀγαθῆς προθέσεως αὐτῶν, εἰς τὰς τάξεις τῶν κατηχουμένων καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου ἡμῶν χριστιανικῆς πίστεως καὶ νὰ καταστήσῃ τούτους πιστὰ μέλη τοῦ ἐνὸς Σώματος Αὐτῆς. Ὁ κατὰ κυριολεξίαν ὁμως αἰρετικὸς, εἴτε «δυναμει» εἴτε «ἐνεργείᾳ» ὧν τοιοῦτος, ἐκκλησιολογικῶς, εἶναι ὁ βεβαπτισμένος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ καὶ χαρακτηρίζει ὡς «ἀποστατήν» καὶ «ἀφιστάμενον» τῆς ὀρθῆς πίστεως, «σφαλλόμενον» δὲ «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, ἥτοι τὸν ἀπεμπολήσαντα τὴν κατὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ὀρθόδοξον αὐτοῦ ὁμολογίαν, διὰ τῆς αἵρέσεως. Ὁ τοιοῦτος ὁμως αἰρετικὸς, ἀνεξαρτήτως ἐὰν κατέχη θέσιν ἀνωτέρου ἢ κατωτέρου κληρικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ποιμένος, ὁ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καὶ διὰ «πράξεως» ἐνεργῶν τὰ τῆς αἵρέσεως αὐτοῦ, καὶ ἀσχέτως ἂν διὰ τῆς κακοδόξου αἰρετικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας ἔχει, τυχόν, παρασύρει (ὅπως ἐπὶ Μονοθελητισμοῦ) καὶ ἀπάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας (ἐν προκειμένῳ οἱ ἀριθμοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν ἐναντι τῆς ἀληθείας, δεδομένου ὅτι «εἰς καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελοῦν τὴν πλειοψη-

φίαν», κατὰ τὸν ἅγιον καὶ ὁμολογητὴν Μάξιμον), ἔναντι τῆς καθόλου Ἐκκλησίας κρίνεται ἀποβλητέος. Τόσον ὁ αἰρετικὸς οὗτος, ὅσον καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ διατηρῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινω- νίαν, ἐὰν ἢ ἐπίσκοπος, Κανονικῶς κρίνεται καὶ θεωρεῖται ὡς «ψευδεπίσκοπος» καὶ «ψευδοδιδάσκαλος», οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ συναριθμηθῇ μετὰ τῶν ἀπίστων καὶ κατηχουμένων, ὡς ἁ ρ ν η τ ῆ ς τῆς ὀρθῆς πίστεώς του. Ἐκ τοῦ τοιοῦτου ἡ Ἐκκλησία ἐντέλλεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὰ πιστὰ μέλη Αὐτῆς, ὅπως ἀποτει- χίζονται, διακόποντα τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινω- νίαν, ἵνα οὕτω διαφυλάξωσι ἀκεραίαν τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν ιδιό- τητα καὶ ὑπόστασιν, κρίνουσα, ἐν συνεχείᾳ ταῦτα, «ἄξια τῆς τιμῆς τῶν ὀρθοδόξων».

Διὰ τῆς ὡς ἄνω διαληφθείσης Συνοδικῆς κρίσεως, χαρα- κτηρίζεται δεόντως ἡ θέσις καὶ ἡ ἐν γένει κατάστασις τῶν ἄ- νωτέρω ἐπισκόπων, ἀπὸ πλευρᾶς καθήκοντος καὶ ἐνοχῆς αὐτῶν. Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ ὡς ἐκ τούτου καὶ λόγῳ ἀκόμη κανονικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς συνεπείας, ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ χαρακτη- ρισμοῦ τούτου δὲν ἀποτελεῖ τελεσίδικον καὶ ὀριστικὴν Συνοδικὴν διαγνώμην καὶ ἀπόφασιν ἀναφερομένην συγκεκριμένως εἰς τὴν καταδίκην αὐτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα ὅπως καταστήσῃ τούτους (καὶ) «ἐνεργεῖα» ἀκοινωνήτους καὶ «κεκριμένους» αἰρετικούς, κατὰ συνέπειαν δὲ ἐκπτώτους καὶ ἀμοίρους τοῦ ἀρχιερατικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος.

Οὕτω, καίτοι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ «ψευδεπισκόπου», ὁ ἀπο- διδόμενος εἰς αὐτοὺς «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως» ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποδίκου αὐτῶν θέσεως καὶ καταστάσεως, πάντως, δὲν προκύπτει ἐκ τούτου καὶ μόνου, οὔτε δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι οἱ ὡς ἄνω «καλούμενοι ἐπίσκοποι» καὶ «ψευδε- πίσκοποι», θεωροῦνται, Κανονικῶ Δικαίῳ, ἐκπτώτοι τοῦ τε ἐπι- σκοπικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος καὶ βαθμοῦ καὶ ἐστερημένοι τῆς ἀρ- χιερατικῆς αὐτῶν ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως, ἅτε οὕτω κατα- δικασθέντες ἐν προκειμένῳ Κανονικῇ Συνοδικῇ κρίσει, ἀνεξαρ- τήτως τῆς «δυνάμει» ἁ κ ο ι ν ω ν ῆ τ ο υ θέσεως αὐτῶν.

Καθώς, δηλαδή, ὁ ἔχων ἐπίδρασιν ψευδαισθήσεως, δὲν ση- μαίνει ὅτι ἀπώλεσε τὴν αἴσθησίν του, ἀλλ' ὅτι ἔχει λανθάνουσαν τοιαύτην ἢ ὡς ὁ ψευδοδιδάσκαλος δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι διδάσκαλος, ἀλλ' ὅτι εἶναι τοιοῦτος, πλὴν δόλιος ἢ πλᾶνος καὶ ἐσφαλμένος καὶ οὐχὶ γνήσιος καὶ ἀληθῆς καὶ διὰ τοῦτο ἔνοχος καὶ ἀξιοκατάκριτος, οὕτω καὶ οἱ πρὸ «Συνοδικῆς διαγνώσεως» ἀποκαλούμενοι «ψευδεπίσκοποι» καὶ «ψευδοδιδάσκαλοι» ὑπ' αὐ- τὴν τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν θεωροῦνται τοιοῦτοι καὶ οὐχὶ ὅτι τυγχάνουν «ἐνεργεῖα», ἦτοι «κεκριμένοι» ἀκοινωνήτοι, ὑποστάν-

τες οὕτω ἀπογύμνωσιν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ «ἐπίσχε-
σιν» τῆς ἱερωσύνης αὐτῶν.

Ἐκ πάντων τῶν ἐν τῷ περὶ «Α Π Ο Τ Ε Ι Χ Ι Σ Ε Ω Σ»
Κεφαλαίῳ τούτῳ παρατεθέντων, ἐξάγονται συμπερασματικῶς τὰ
ἀκόλουθα:

1) Ὅτι οἱ «σφαλλόμενοι» καὶ «κατεγνωσμένοι...» ἐκκλη-
σιαστικοὶ ποιμένες, δέον νὰ λογίζωνται «ψευδεπίσκοποι» καὶ
«ψευδοδιδάσκαλοι» συνεπεία τῆς παρατροπῆς αὐτῶν, ἥτοι ὡς
πολιτευόμενοι ἀντιπαραδοσιακῶς καὶ κακοδόξως, κατ' ἀντίθεσιν
τῶν ἐπισκοπικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ ἀθέτησιν τῆς ἐν γένει
ἀποστολῆς αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ οὕτω μὴ «ἐν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ γνώμη ἐνεργοῦντες»⁽²⁷⁾, διότι, «Ὁ γὰρ ἐπίσκοπος εἰς τύ-
πον ὧν τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἔργον ἐκείνου πληροῖ»⁽²⁸⁾.

2) Ὅτι ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καθίστανται οὗτοι ἐκκλη-
σιαστικῶς ἀκοινώνητοι ἔναντι τοῦ ὑπ' αὐτῶν ποιμνίου, ὅπερ
«φεύξεται ἀπ' αὐτῶν ὅτι οὐκ οἶδε τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν»
(Ἰωάν. 10, 5).

3) Ὅτι ἡ διατήρησις τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινωνίας δημιουρ-
γεῖ κατάστασιν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μὲ
ἀποτέλεσμα τὴν ἐξακολούθησιν τῆς παρατροπῆς καὶ ἀποτροπῆν
τῆς μετανοίας τῶν παρατρεπομένων καὶ τὴν ἐκ τούτου διάσπα-
σιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

4) Ὅτι ἡ «μετὰ σπουδῆς» διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοι-
νωνίας, διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους, θεωρεῖται ἐπιβεβλημένον κα-
θῆκον τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν «λύ-
τρωσιν» τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν τοιούτων «μερισμῶν», ἐφ' ὅσον
οὕτω θέλει προκληθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξου-
σίας διὰ τὴν ἐν προκειμένῳ τελικὴν Συνοδικὴν κρίσιν καὶ ἀπό-
φασιν, πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

5) Ὅτι οἱ μὴ διαστέλλοντες, ἥτοι μὴ ἀποτεριχίζοντες ἑαυ-
τοὺς ἀπὸ τοῦ αἰρετίζοντος ἱεράρχου καὶ μὴ διακόπτοντες τὸ
μνημόσυνον τούτου... ἔπονται «ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδα-
σκάλου», ἀποχωριζόμενοι τῆς Ἐκκλησίας δι' ἐλαφρότητα καὶ
κολακειάν πρὸς τὸν ἀμαρτάνοντα⁽²⁹⁾, καὶ

6) Ὅτι ἡ Κανονικῶς παρεχομένη δικαιοδοσία εἰς τὸ Πλή-
ρωμα τῆς Ἐκκλησίας (Ἱεροὶ Κανόνες: ΛΑ' Ἀπ/κός, Γ', Γ' Οἰκ.
καὶ ΙΕ' Α, Β. Συν.) ἔναντι τῶν ὡς ἄνω ἐπισκόπων, πατριαρχῶν
ἢ καὶ ἱεραρχιῶν, φθάνει μ ε χ ρ ι τῆς μετ' αὐτῶν δ ι α κ ο π ῆ ς
τῆς ἐκκλησιαστικῆς κ ο ι ν ω ν ί α ς καὶ μ ό ν ο ν, ἥτοι περιορίζεται εἰς τὸ μέχρι τῆς «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως»
στάδιον ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐκ τῆς παρατροπῆς, καταγνώσεως
καὶ ὑποδικίας αὐτῶν. Καὶ ὅτι, πᾶσα, τυχόν, πέραν τούτου ἐνέρ-

γεια τοῦ Πληρώματος, ὡς π.χ. τελεσίδικος κρίσις καὶ ἀπόφασις αὐτοῦ, ἔναντι τῶν ὡς ἄνω ποιμένων, περὶ στερήσεως ἀρχιερωσύνης, ἱερωσύνης καὶ ἀκυρότητος τῶν ὑπ' αὐτῶν τελουμένων Μυστηριακῶν πράξεων (θέμα καθαρῶς Συνόδου) ἀποτελεῖ αὐθαίρετον πράξιν ὑπερβάσεως μὲ ἀπροβλέπτους Κανονικὰς συνεπειὰς (ὡς σήμερον τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὴν «Ἠγεσίαν» τῶν Γ.Ο.Χ.) καὶ ἐνέργειαν τελείως ἀντικειμένην πρὸς τὸν ἐν προκειμένῳ «λυτρωτικόν» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν σκοπὸν τῆς ἀποτευχίσεως αὐτοῦ⁽³⁰⁾).

Ἡ δι' Ἁγίου Πνεύματος, πάντως, Συνοδικὴ κρίσις τοῦ ΙΕ' ὡς ἄνω Ἱ. Κανόνος, ἡ προτρέπουσα καὶ συνιστῶσα εἰς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ μέτρον τῆς «διαστολῆς» καὶ «ἀποτευχίσεως» ἀπὸ τῶν «σφαλλομένων...» καὶ «καλουμένων» ἐπισκόπων, τὸ «λυτῶνον» τὴν Ἐκκλησίαν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων», εἰς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἀφορᾷ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἔννοιαν καὶ σημασίαν ἔχει, ἢ εἰς τὴν ἔμπρακτον διαμαρτυρίαν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῶν πιστῶν πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, ὅπως ἐπιληφθῆ καθηκόντως πρὸς ἐξάλειψιν τῆς φθοροποιοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν κακοδοξίας, τῆς διακηρυσσομένης ὑπὸ τῶν «κατεγνωσθέντων» ποιμένων Αὐτῆς, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀποτευχίσεως διασφάλισιν τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως τοῦ Κανονικῶς οὕτω διαμαρτυρουμένου εὐσεβοῦς Πληρώματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Γ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΥΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

1. Ἀκέφαλοι

Τὸ περὶ «ἀκεφάλων» ὑπὸ θεώρησιν παρὸν θέμα, ἐπειδὴ ἔχει ἄμεσον ἐξάρτησιν μετὰ τοῦ τοιοῦτου τῆς «κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας», ἐθεωρήθη πρέπον ὅπως, πρωτίστως, εἰσηγηθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου συναφεῖς ἐν προκειμένῳ ἀκολουθοῦς ὀρισμούς:

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καίπερ καταλιπὼν τὸν κόσμον τοῦτον διατελεῖ ὢν ἡ κεφαλὴ τῆς τε ἀοράτου καὶ ὁρατῆς ἐπὶ γῆς ἐκκλησίας· ἵνα δὲ καταστήσῃ τὸ ἔργον τοῦτο ἀσφαλές καὶ μόνιμον, ἵδρυσεν συνάδουσαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου τούτου αἰσθητὴν ἐξουσίαν, ἣτις ὀφείλει ἐν τῷ πνεύματι τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ... ἐνεργεῖν καὶ πράττειν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου...»⁽³¹⁾.

«... ἰδρύσας ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔδωκε πᾶσι τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν ἐν αὐτῇ, ἐπεφύλαξεν ὅμως ἑαυτῷ τὴν ἀνωτάτην κυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας καλέσας ἑαυτὸν κεφαλὴν τῶν ποιμένων καὶ μόνον ἀνώτατον ποιμένα. (Ἰωάν. Ι' 14 καὶ 7 - 13)... Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικὴ βασιλεία, ὡς τοιαύτη δὲ δύναται ἔχειν μίαν μόνην πνευματικὴν κεφαλὴν, κεκτημένην τὸ σύνολον τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας· τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ὁρατὴ κυβέρνησις δέον νὰ κατανεμηθῇ ὑπὸ πνευματικούς κυβερνήτας εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ τόπους τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. (βλ. Ὁρθόδ. ὁμολογία, Μέρ. Α', Ἀπόκρ. 85, καὶ Ὁμολ. Δοσιθέου, ὄρος 1') "... ὁ Χριστὸς (ἐστὶ) κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας", — καὶ αὐτὸς ἐστὶ σωτὴρ τοῦ σώματος (τῆς Ἐκκλησίας) — (Ἐφεσ. Ε' 23)... καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου. (Ἐφεσ. Α'., 22, 23)»⁽³²⁾.

Ὡσαύτως ἀποφαίνονται ἐπ' αὐτοῦ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐν οἷς ὁ Μ. Βασίλειος ἐπιβεβαιοῖ ὅτι: «... κρατούσης... τῆς μιᾶς καὶ μόνης καφαλῆς, ἣτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς» (βλ. προοίμ. περὶ κρίματος Θεοῦ, ἀριθ. 3) καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «εἰς

Χριστός μία κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας» (λόγος λα΄).

Ἐκτοτε δὲ «ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὁμολογεῖ τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὡς ἐξῆς· Ἰσχυρὸς ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. Ε΄. 23, Κολ. Α΄. 18). Διατί ἂν λέγωνται καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας οἱ προϊστάμενοι αὐτῶν ἀρχιερεῖς κεφαλαὶ αὐτῶν, τοῦτο πρέπει νὰ γροικᾶται πῶς αὐτοὶ εἶναι τοποτηρηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἰδίαν καθ' ἑνας ἐπαρχίαν, καὶ κεφαλαὶ μερικαὶ (Πράξ. κ', κη'), ἡ κεφαλή τῶν ποιμένων εἶναι κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον (α΄. Πέτρ. ε΄., δ΄.) μόνος ὁ Ἰησοῦς Χριστός» (ἴδε ὡς ἄνω ὀρθόδ. ὁμολ. Μέρος Α΄., Ἀπόκρ. 85). Ἰσχυρὸς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπειδὴ θνητὸς ἄνθρωπος καθόλου καὶ αἰῶδιος κεφαλή εἶναι οὐ δυνατόν, αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐστὶ κεφαλή καὶ αὐτὸς τοὺς οἴκας ἔχων ἐν τῇ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνήσει πηδαλιουχεῖ διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Καὶ διὰ τοῦτο ταῖς κατὰ μέρος ἐκκλησίαις... ὅπως οὐκ ἐν καταχρήσει ἀλλὰ κυρίως ἀρχὰς καὶ κεφαλὰς τοὺς ἐπισκόπους ἔθηκε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εἰς τὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν ἀφορώσας, καὶ εἰς αὐτὸν τὴν ἐνέργειαν τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν χορηγίας ἀναβιβαζούσας δηλονότι» (ἴδε, ὡς ἄνω, Ὁμολ. Δοσιθέου, ὄρον ι΄.).

Ἐκ τῆς ὁμολογίας ἐπίσης Μητροφάνους τοῦ Κριτοπούλου, γνωρίζομεν τὴν ὀρθόδοξον ἄποψιν ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ἐπίσκοπος ὡς θεωρεῖται ὀρατὴ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας «ἄνθρωπος ὢν θανάτῳ ὑπόκειται. Ἐνόσω δὲ ἄλλος ἐκλεχθῆ εἰς διαδοχὴν ἐκείνου, ἀνάγκη ἐν τοσοῦτῳ τὴν Ἐκκλησίαν ἀκέφαλον εἶναι. Ἀλλ' ὅπως σῶμα δίχα κεφαλῆς οὐδ' ἐν ριπῇ γούν στῆναι δυνατόν, οὕτω τὴν ἐκκλησίαν δίχα τῆς προσηκούσης αὐτῇ κεφαλῆς μείναι κἂν ἐν βραχεῖ ἀδύνατον. Τοιγαροῦν ἀθανάτου κεφαλῆς χρεῖα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα πάντοτε ζῶσα καὶ ἐνεργῆς ἦ, καθάπερ καὶ ἡ κεφαλή... Ἔστι δὲ τοιαύτη κεφαλή τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὃς ἐστὶ κεφαλή πάντων ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογεῖται...» (Ὁμολ. ἐνθ' ἄνωτ.).

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα συνεπῶς, ἡ καθόλου Ἐκκλησία ἔχει μίαν, μόνην καὶ αἰῶδιον κεφαλὴν τὸν Χριστόν, ἐκάστη δὲ Τοπικὴ Ἐκκλησία, ὡς «μερικὴν κεφαλὴν» ἔχει τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ἐκκλησία δεῖν νὰ ἦ πάντοτε «ζῶσα καὶ ἐνεργῆς» καθάπερ καὶ ἡ «ἀθάνατος κεφαλή αὐτῆς». Πρὸς τοῦτο ὑποχρεοῖ τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς ὁποίους ὡς «μερικὰς κεφαλὰς» καὶ «τοποτηρητὰς» τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ ἑκάστος Ἐπαρχίαν ἔθετο ποιμαίνειν... παντὶ τῷ ποιμνίῳ (Πράξ. 20, 28), ὅπως «ἐν τῷ πνεύματι τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ... ἐνεργεῖν καὶ πράττειν» «πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου...» (Ἐκκλησ. Δίκ., ἐνθ' ἄνωτέρω).

Ἡ Ἐκκλησία ὁμως διὰ νὰ εἶναι «ζῶσα καὶ ἐνεργῆς» ἀπαραιτήτως πρέπει, ὅπως ἄσπασαι αἱ «μερικαὶ κεφαλαί» αὐτῆς, δηλαδὴ οἱ ἐπίσκοποι αὐτῆς, νὰ εἶναι ἀρρήκτως ἡ ν ω μ έ ν α ι με τήν ἀθάνατον καὶ αἰδίων, ἀόρατον, μίαν καὶ μόνην κεφαλήν αὐτῆς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τῆς ἐνώσεως ταύτης ἐπιτυγχανομένης καὶ διατηρουμένης Μ Ο Ν Ο Ν, ἐφ' ὅσον οἱ ἐπίσκοποι πορεύονται «ἐν τῷ πνεύματι τῆς διδασκαλίας τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ...». Τοιοῦτοτρόπως, «ὡσπερ σῶμα δίχα κεφαλῆς οὐδ' ἐν ριπῇ γοῦν στῆναι δυνατόν», οὕτω πῶς καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ ὦσιν ἀδιακόπως ἡνωμένοι μετὰ τῆς ἀοράτου Θείας Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε διὰ τῆς πνευματικῆς ταύτης ἐνώσεως μετὰ τῆς ἀοράτου Κεφαλῆς, ἥτις ἀπαραιτήτως δέον νὰ ἦ ἀδιάλειπτος, ἀντλοῦσιν οὗτοι ἀπ' Αὐτῆς, διὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀέναον Ζωὴν καὶ χάριν, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ διαποιμαντικοῦ αὐτῶν ἔργου.

Ποῖα ὁμως τὰ γνωρίσματα τῶν ἀληθῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, βάσει τῶν ὁποίων δύνανται οὗτοι νὰ διατηρήσωσιν ἀδιαλείπτως τὴν πνευματικὴν ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς ἀοράτου Θείας Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας;

Αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος κατὰ τὴν ἐν τῇ χειροτονίᾳ του ἀπαγγελομένην ἔνορκον ὑπ' αὐτοῦ διαβεβαίωσιν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑποχρεοῦται κυρίως, ὅπως «οὐδέν ποιεῖ ἐναντίον τοῖς Κανόσι... τηρήσει τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀποκηρύξει πᾶν ὅ,τι ἀλλότριον τῇ Ἐκκλησίᾳ...» (ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 515). Κατὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Ζωναρᾶ ἐρμηνείαν τοῦ ΝΗ'. Ἀπ/κοῦ Κανόνος, τονίζεται ὅτι «χρέος ἐστὶν ἀπαραίτητον παντὶ ἐπισκόπῳ διδάσκειν τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν τὰ εὐσεβῆ δόγματα καὶ πρὸς ὀρθοδοξίαν ρυθμίζειν καὶ βίον σεμνόν...» καὶ ὅπως καθοδηγεῖ αὐτὸν «ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἀληθείαις», βάσει πάντοτε τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεδομένων καὶ ἐντελλομένων, διαφυλάσσωσιν οὕτω τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ Ἱερὰν Παρακαταθήκην τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀκεραίαν καὶ ἁμωμον⁽³³⁾.

Τὸν Ἐπίσκοπον ἐπίσης πρέπει καθηκόντως νὰ περικοσμοῦν οὐχὶ αἱ κατὰ τὸ ἴδιον συμφέρον ἀτομικαὶ αὐτοῦ ἐπιδιώξεις, ἀλλ' ἡ ἄσφογος - Κανονικὴ συνέπεια ἐπὶ τῶν ὅσων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπεσχέθη, ἵνα οὕτω ἀνταποκριθῇ θεαρέστως πρὸς τὴν ἱερὰν καὶ ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν. Οἱ Ἐπίσκοποι, τέλος, δέον νὰ ὦσιν «οἱ στυλοὶ τῆς πίστεως... δι' ὧν ἡ ἀλήθεια λάμπει»,

ἤτοι «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς» καὶ «ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή», εἰς τύπον Χριστοῦ.

Ὁ τοιοῦτος ἀληθὴς Ἐπίσκοπος, εἶναι ὁμολογουμένως, Θεῖω Δικαίῳ, ὁρατὴ καὶ ὄντως Ζῶσα κεφαλὴ τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου. Τοῦτο, καθηκόντως ὀφείλει αὐτῷ πᾶσαν ὑποταγήν καὶ ἀφοσίωσιν. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, συνεπῶς, ταύτας καὶ μόνον, δύναται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ θεωρηθῆ εἰς Ἐπίσκοπος γνήσιος καὶ ἀληθής, δυνάμενος ν' ἀποτελέσῃ οὕτω τὴν ὁρατὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Τότε, βεβαίως, ἀρμόζει καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸ ποίμνιον τὸ ἀποστολικὸν παράγγελμα «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν» (Ἐβρ. ΙΓ'., 17). Πᾶς ἐπομένως πιστὸς ἐκ τοῦ «Κλήρου καὶ Λαοῦ», μὴ ὑποτασσόμενος τῷ τοιοῦτῳ Ἐπισκόπῳ, τῷ οὐδαμῶς σφαλόμενῳ «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ», ἀφ' ἐνός μὲν ὑποβάλλεται εἰς Κανονικὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτίμια, ἀφ' ἑτέρου δὲ θεωρεῖται καὶ τυγχάνει ὄντως ἀκέφαλος καὶ ἀνεπίσκοπος!

Ἐπὶ τοῦ σοβοῦντος τούτου θέματος καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν ὄσων περὶ αὐτοῦ ἔχουσι δημοσιευθῆ⁽³⁴⁾, θεωρεῖται πρέπουσα ἡ ἀκόλουθος διασάφησις. Αὕτη θεωρεῖται καὶ ὡς Κανονικὴ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ εἰς τοὺς ἐν προκειμένῳ προβληματιζομένους (Γ.Ο.Χ. καὶ «Συντηρητικούς»), οἵτινες, ὡς μὴ ὤφειλε, τόσον δι' ἑαυτοὺς, ὅσον καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς, προβάλλουσι τὸ μολύκειον τοῦ «ἀκεφάλου». Οὕτως ὁμως οὗτοι ἐνεργοῦντες τυγχάνουν ἄμοιροι Κανονικοῦ ἐρείσματος, ὅπερ ὡς συνέπειαν ἔχει τὴν παρασυναγωγήν, τὸ σχίσμα καὶ τὴν οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, «κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν» καὶ οὐκ ἀνεχόμενοι τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐν προκειμένῳ «ὑγειαίνουσαν διδασκαλίαν» (Β'. Τιμ. Δ'. 3 - 4) περὶ τῶν προϋποθέσεων τῆς ὑποστάσεως ἐνός ἀκαινοτομήτως πορευομένου Ὁρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (βλ. σελ. 25 - 31, ἄνωτ. Σημ. 34).

Καθὼς δέ, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν ὡς προεῖρηται Ζῶσαν καὶ ὑγείᾳ ὁρατὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι εἰς τὸν ἀκατάγνωστον Ἐπίσκοπόν του, κρίνεται ὡς ἀκέφαλος καὶ ἀνεπίσκοπος, οὕτως ὁμοίως ὡς ἀκέφαλος δέον νὰ λογίζεται καὶ ὁ ἀκολουθῶν τὸν «σφαλλόμενον» Ἐπίσκοπον αὐτοῦ, τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας «καλούμενον» τοιοῦτον, καὶ σαφῶς κρινόμενον ὡς ψευδεπίσκοπον.

Ὄντως ΑΚΕΦΑΛΟΙ, λοιπόν, καὶ ΑΝΕΠΙΣΚΟΠΟΙ εἶναι καὶ θεωροῦνται οἱ διατηροῦντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωσίαν μετὰ τῶν ὡς ἄνω

«σφαλλομένων» Ἐπισκόπων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν κοινωούντων, διότι οἱ «Ἐπίσκοποι» οὗτοι ὑπόδικοι ὄντες, ὡς κατεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς γνησίας «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», ἦτοι τοῦ Ἄκαινοτομήτου Πληρώματος Αὐτῆς ἐν «εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» καὶ ὡς ἐκ τούτου «ἀποστατήσαντες καὶ ἀφιστάμενοι» ἔνεκα τῆς ὑποδικίας των ταύτης, θεωροῦνται ἀρτίοι «φευδεπίσκοποι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι» καὶ «δυνάμει» ἀκοινώνητοι (Ἰ. Καν. ΙΕ΄. τῆς Α΄, Β΄ Συν.), πρό, βεβαίως, «ἐμφανείας Συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτῶν κατακρίσεως».

Συνεπεία δὲ τῆς ὑποδικίου ταύτης καταστάσεώς των, οἱ ἐπίσκοποι οὗτοι ἔπαυσαν νὰ ἀποτελοῦν τὴν ὁρατὴν ζῶσαν καὶ ὑγιᾶ κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον, λόγῳ πτώσεως ἐν πίστει, ΔΙΕΚΟΨΑΝ τὸν πνευματικὸν ΣΥΝΔΕΣΜΟΝ μετὰ τῆς ΑΟΡΑΤΟΥ Μιᾶς Μόνης Θείας καὶ Ἀϊδίου ΚΕΦΑΛΗΣ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς «Πᾶν τὸ Σῶμα συναρμολογεῖται» (ὁμολ. Μητροφ. Κριτοπούλου) καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος διατηρεῖται, ὡς προεῖρηται, μόνον δι' ἀκαινοτομήτου ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ πορείας.

Οὕτω, βάσει τῶν ἐν τῷ παρόντι Κεφαλαίῳ ἐκτεθέντων Κανονικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν δεδομένων, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, οἰουδήποτε βαθμοῦ καὶ θέσεως, οἱ «δυνάμει» ἢ «ἐνεργείᾳ» ἐν παρασυναγωγῇ, σχίσματι ἢ αἵρέσει παρατρεπόμενοι (ἀμέσως ἢ διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας) καὶ διὰ τοῦτο «φευδεπίσκοποι...» θεωρούμενοι ὑπὸ τὴν προρρηθεῖσαν ἔννοιαν, ἀσφαλῶς στεροῦνται τοῦ ἐν πίστει ἐκ τῆς ἀοράτου Κεφαλῆς παρεχομένου ἀτομικοῦ αὐτῶν ἁγιασμοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ κύρους τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς Ἱερωσύνης αὐτῶν.

Ὁ ἁγιασμὸς οὗτος, ὁ ἀφορῶν προσωπικῶς εἰς αὐτούς, ἐλλείπει πίστεως, δὲν παρέχεται ἐν προκειμένῳ, ὡς προελέχθη, οὔτε ὑπ' Αὐτῆς ταύτης τῆς ἀοράτου Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἀδιαλείπτως μετ' Αὐτῆς διατηρουμένου ὑπ' αὐτῶν συνδέσμου ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος, τῆς παρεχομένης μέσω τοῦ Μυστηρίου τῆς ἀνεξαλείπτου, πάντοτε, Ἱερωσύνης, ἥτις δύναται, ὡς γνωστόν, νὰ ὑποστῇ ἐπίσχεσιν αὐτῆς (τῆς χάριτος) μόνον κατόπιν Κανονικῆς, ὀρθῆς δὲ καὶ δικαίας Συνοδικῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα συνεπῶς, οἱ μὴ διακόπτοντες τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον μετὰ τῶν τοιούτων «σφαλλομένων...» ποιμένων, εἶναι καὶ θεωροῦνται «δυνάμει» ΑΚΕ-

Φ Α Λ Ο Ι και Α Ν Ε Π Ι Σ Κ Ο Π Ο Ι, ως ἐπόμενοι «ψευδεπισκόπων...», κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐν προκειμένῳ Κανονικῶς ἐντελλομένων καὶ τῆς ὡς ἀκολούθως ἀποφαινομένης Πατερικῆς διδασκαλίας:

«Πᾶς ἄνθρωπος», γράφει ὁ Μ. Ἄθανάσιος, «τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφῶς, κολασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπείρῳ ποιμένοι καὶ ψευδῆ δόξαν (δηλ. φρόνημα) ὡς ἀληθῆ δεξάμενος» (ΒΕΠΕΣ, 33, 214). Λέγει δὲ ὁ αὐτός, περὶ αἰρετίζοντος ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ὁμιλῶν: «Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός» (ΒΕΠΕΣ, 33, 199). Τὴν σωτήριον ταύτην στάσιν ἐτήρησαν οἱ πρὸ ἡμῶν ὄντως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μεταβάς εἰς τὴν ἀρειανοκρατούμενην (τότε) Κωνσταντινούπολιν, εὔρε τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον καὶ «ἀνεπίσκοπον» (Μ. 3, 512), διότι ἀπεκήρυσσε τοὺς αἰρετικούς ἐπισκόπους (παρενθ. ἡμέτ.)⁽³⁵⁾. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ εἰς τὸ ἐρώτημα: «Ποίας Ἐκκλησίας εἶ;... Ἴδου πᾶσαι... ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνώθητι...» (πᾶσαι γὰρ εἶχον περιπέσει εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοθελητισμοῦ), ἤτο αὕτη: «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν...» φημί (ΡG. 90, 132). «Κρεῖττον ὑπὸ μηδενὸς ἄρχεσθαι ἢ ὑπὸ κακοῦ ἄγεσθαι... Εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν φεῦγε καὶ παραίτησαι, μὴ μόνος ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ» (ἁγ. Ἰω. Χρυσοστόμου, ΡG. 63, 231). Οἱ δὲ «ὀρθοδοξοφρονούντες» εἶναι νομίζουσιν, ἀκουσάτωσαν: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται» (ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου, Μ. ΡG. 99, 1164). Τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης: «Φυλάξατε ἑαυτοὺς τῆς ψυχοφθόρου αἰρέσεως ἧς ἡ κοινωνία ἀ λ λ ο τ ρ ῖ ω σ ι ς Χ ρ ι σ τ ο ῦ» (Μ. ΡG. 99, 1275c). Τέλος, ὁ αὐτός ἅγιος, ἀποφαινόμενος περὶ τῶν πεπτωκότων ποιμένων, οἵτινες δὲν δικαιοῦνται νὰ διδάσκουν τοὺς Ὁρθοδόξους, γράφει ὅτι, ἡ θέσις τούτων εἶναι τὸ «μένειν... ἐν ἡσυχίᾳ καθηκούση καὶ αἰτεῖσθαι συγγνώμην μέχρι βίου παντός» (ΡG. 99, 1469) — ὑπογράμ. ἡμετ. — ⁽³⁶⁾.

Ἡ ἀνωτέρω Κανονικὴ καὶ Πατερικὴ μαρτυρία καὶ κατοχύρωσις ἀποτελεῖ λίαν ἀντικειμενικὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀ κ ε φ ἄ λ ο υ καὶ ἀ ν ε π ι σ κ ὸ π ο υ καταστάσεως τῶν ἀνηκόντων, διὰ τῆς προρρηθείσης κατακρίτου ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, εἰς τὸ κ α ι ν ο τ ο μ ο ῦ ν Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

2. «Συντηρητικοί»

Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς διατηρήσεως τοῦ πνευματικοῦ - ἀδιαλείπτου συνδέσμου τῆς (ἐπὶ μέρους) ὁρατῆς μετὰ τῆς ἀοράτου αἰδίου Κεφαλῆς τυγχάνει ἀμέσως συναφές μὲ τὸ θέμα τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, πρέπον θεωρεῖται νὰ σημειωθῇ ὅτι τοῦτο ἔχει ἄμεσον ἐξάρτησιν καὶ μὲ τὴν θέσιν τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Βάσει λοιπὸν τῶν ὑπὸ τοῦ «πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας» ὀριζομένων, δηλοῦται ὅτι: Διὰ τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος τοῦ ἀπολύτως τελουμένου κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, π ἄ ρ π ι σ τ ὀ ς εἰσέρχεται, θεῖω δικαίω, «ἐν τῷ ἑαυτῆς κοινοτικῷ συνδέσμῳ». Γίνεται οὕτω νόμιμον μ ἑ λ ο ς αὐτῆς καὶ ἄ ν ἡ κ ε ι, γενικώτερον, εἰς τὸ σῶμα τῆς Κ Α Θ Ο Λ Ο Υ Μ Ι Α Σ Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Σ τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος δύναται, κανονικῷ δικαίω, «νὰ μ ε τ ἔ χ ῆ πάντων τῶν ἀφορώντων τὸν θ ἱ ὀ ν τῆς Ἐκκλησίας» πραγμάτων, ἵνα οὕτω, Κ α ν ο ν ι κ ῶ ς ἐπὶ τοῦ θεοῦ θελήματος π ο ρ ε υ ὀ μ ε ν ο ς, γίνεται μέτοχος «τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀγαθῶν».

Κατόπιν τούτου, πᾶς πιστός, χρώμενος αὐτοδικαίως τοῦ δικαίωματος τούτου, ἀναγκάζεται «νὰ ὑ π ο τ ἄ ξ ῆ ἑαυτὸν τοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ θελήματος στηριζομένοις νόμοις τῆς Ἐκκλησίας». Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτου, ἀπαραιτήτως ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτοῦ Ἠγεσία τυγχάνει σ υ ν ε π ἡ ς ἔναντι τῆς ὑψίστης ἱερᾶς ἀποστολῆς καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς⁽³⁷⁾, (ὑπογραμ. ἡμέτ.).

Οὕτω, εἰς περίπτωσιν παρατροπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἠγεσίας, ἀ μ ἑ σ ω ς δημιουργεῖται θέμα ἐ ν ὀ τ ῆ τ ο ς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καθηκόντως ἀποτεριχίζόμενα ἐξ αὐτῆς (τῆς Ἠγεσίας), δὲν δύνανται νὰ κατηγορηθοῦν ἐπὶ σχίσματι καὶ κατατομῇ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι δὲν εἶναι «ἀποσχισταί» καθ' ὅτι, ὡς προελέχθη, «οὐχὶ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν» (τοῦ προρ. ΙΕ' Ἰ. Καν.). «Ἀποσχισταί» γίνονται οἱ ἀποσχιζόμενοι ἐξ ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου ἐπισκόπου, ἐνῶ οἱ ἀποχωριζόμενοι τοῦ ψευδεπισκόπου, τὸν ὀρθόδοξον καὶ ἀληθῆ Ἱεράρχην ἐπιζητοῦσι, παραμένοντες οὕτω εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας «νόμιμα μέλη» ὑπάρχουσι. Τοιοῦτοτρόπως δὲ πράττοντες, «οὐ σχίσματι τὴν ἔ ν ω σ ι ν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον», ἀλλὰ «μερισμῶν καὶ σχισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρ ὑ σ α σ θ α ι», τονίζει ὁ αὐτὸς Ἰ. Κανών.

Γνωστόν τυγχάνει, ὅτι ἡ ἐνότης ἢ ἔνωσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐνότης τῆς πίστεως (Ἐφ. Δ', 13) καὶ ὅτι ἐνούμεθα μετὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ «τῆς κατὰ τὴν πίστιν κοινωνίας» (Μ. Βασιλ. ΡG. 32, 569). Ἡ ἐνότης ἢ ἔνωσις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας δ ι α σ ὠ ζ ε τ α ι, ὅταν ὁμονοῶμεν μετὰ ἐπισκόπου εὐρισκομένου ἀποδεδειγμένως «ἐν γνώσει Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἰγν. Θεοφ., ΒΕΠΕΣ, 2, 277), ἤτοι ὅταν «ἐνεργεῖ καὶ πράττει ἐν τῷ πνεύματι τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ» (Ἐκκλ. Δίκαιον, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 319), κατ' ἐπέκτασιν δέ, τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων. Ἐν ἢ δὲ περιπτώσει ὁ Ἱεράρχης σφάλλει ἐν «εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ», ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης ἢ ἔνωσις ρύεται (λυτροῦται), διὰ τῆς ἀποσχίσεως ἐκ τούτου. «Τῆς γὰρ αἵρέσεως ἀποσχίζόμενοι τῇ εὐσεβείᾳ διὰ παντός ἐνραπτόμεθα» (Γρηγ. Νύσ. ΡG. 44, 725) — ὑπογραμ. ἡμέτ. — καὶ διὰ ταύτης τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τότε δὲ βλέπομεν ἄρρηκτον «τὸν τῆς Ἐκκλησίας χιτῶνα, ὅταν ἀπορραγῇ τῆς πρὸς τὴν αἵρεσιν κοινωνίας» (αὐτόθι).

Τὸ λυπηρὸν καὶ ὄντως ἀποκαρδιωτικὸν εἶναι, ὅτι ἐνῶ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια ὡς πρὸς τὸ φλέγον καὶ κεφαλαιῶδες δογματικὸν θέμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον λίαν κανονικῶς καὶ καθηκόντως ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τῶν συνεπῶς πορευομένων πιστῶν, τῶν «τιμῆς καὶ ἐπαίνου» διὰ τοῦτο ἀξιουμένων παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὰ ὅσα, ὅλως ἀνεπιτρέπτως, παρατηρεῖται νὰ συμβαίη εἰς τοὺς συντηρητικούς λεγομένους κύκλους τῆς Ἐκκλησίας, πλήρης ἐπ' αὐτοῦ παραποίησης καὶ ἐν πολλοῖς διαστροφή τῆς ἀληθείας καὶ πραγματικότητος!

Οὕτως, ἔνιοι ἐξ αὐτῶν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἠθελημένως ἀντιφρονοῦντες, συνεχίζουσι ν' ἀποκαλῶσι τοὺς περιφρουρούντας τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν καθολικότητα αὐτῆς ὡς ἄνω πιστοῦς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας (τὸ ἀνεξάρτητον, δηλαδὴ, πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικῶς παρὰ τραπεῖσαν «Ἠγεσίαν» τῆς λεγομένης «Ἐκκλησίας» τῶν Γ.Ο.Χ.), ὡς «ἀκεφάλους», «ἀνεπισκόπους», «πρεσβυτεριανούς», «παρασυναγώγους», «σχισματικούς», «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» καὶ «ἀμοίρους Ἱερωσύνης καὶ Μυστηρίων»!

Τοῦτο βεβαίως ἀποτελεῖ καταφανῆ διάπραξιν ἐκκλησιαστικοῦ ἀδικήματος εἰς βαθμὸν πνευματικοῦ ἐγκλήματος αὐστηρῶς κολαζομένου Κανονικῶς. Διότι διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης, οὔτοι κατελέγχουσι βλασφήμως τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐλλειπῆ, ἥτις διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σαφέστατα ἀποφαίνεται Συνοδικῶς διὰ τῶν προρρηθέντων Κανονικῶν διατάξεων, τὰς ὁποίας τὸ ὡς ἄνω

εὐσεβές Πλήρωμα καθηκόντως σέβεται καὶ ἐμπράκτως τιμᾶ. Ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ὡς ἄνω πνευματικοῦ τούτου ἐγκλήματος διαφαίνεται ἐκ τοῦ βλασφήμου κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φρονήματος αὐτῶν, βάσει τοῦ ὁποίου οὔτοι πειρῶνται, νὰ ἀποδείξουν ὅτι αἱ περὶ «σφαλλομένων...» ἐπισκόπων Κανονικαὶ Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας (Ἱ. Καν.: ΛΑ' Ἀπ/κός, Γ' τῆς Γ' Οἰκ. Συν. καὶ ΙΕ', Α - Β Συν.), ἐφαρμοζόμενα ὑπὸ τῶν πιστῶν διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως», καθιστοῦν τούτους «ἀκεφάλους», «σχισματικούς», κ.λ.π., ἥτοι ὅτι ἐπιφέρουν τελείως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον αὐταὶ ἀποβλέπουν, δηλαδή, ὅτι προξενοῦν φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς δημιουργούσας «παρασυναγωγὰς» καὶ «σχίσματα» ἐν Αὐτῇ!!!

Ταῦτα ὁμως φρονοῦντες καὶ λέγοντες οἱ τοιοῦτοι, οὐδόλως ἔχουσιν ἀντιληφθῆ ὅτι ἀκολουθοῦντες τὴν ἐξ «ἀποστατούντων...» καὶ «σφαλλομένων...» καὶ «ψευδεπισκόπων...» ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν Ἠγεσίαν, καθίστανται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὄντως ἀκέφαλοι καὶ ἀνεπίσκοποι, Κανονικῶ Δικαίῳ, ἀποκομίζοντες ἅμα τὰ ἐκ τούτου συνεπαγόμενα, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ Κεφαλαίῳ ἀρκούντως ἀνεπτύχθη.

Οὕτως, οἱ θεωρούμενοι πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τῶν «Συντηρητικῶν» δὲν διετέθησαν, τούλάχιστον μέχρι σήμερον, νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν διὰ τοὺς προεκτεθέντας ὡς ἄνω λόγους ὑπόδικον καὶ κατάκριτον αὐτῶν θέσιν καὶ κατάστασιν, δεδομένου ὅτι οὐχὶ μόνον παραμένουσι τῇ αἰρέσει, ὡς κοινωνοῦντες μετὰ ποιμένων κοινωνούντων τῇ οἰκουμενιστικῇ ἀποστασίᾳ, σφόδρα διὰ τοῦτο κατακρίνοντες αὐτούς, ἀλλά, ὡσεὶ νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, γίνονται, εὐκαίρως - ἀκαίρως, κατήγοροι καὶ κριταὶ τῶν ἐκ τὸς σχίσματος καὶ αἰρέσεως πορευομένων πιστῶν μελῶν τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου αὐτοὶ οὔτοι ἔδει νὰ ἦσαν ὁδηγοὶ καὶ πρωτοπόροι, ἐν ὧσιν, μάλιστα, τῆς πεπλανημένης καταστάσεως τῆς σημερινῆς ὡς ἄνω «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., περὶ τῆς ὁποίας ἀκολουθῶς, ἐκτενῶς ἀναφέρομεν.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἰδίων «Συντηρητικῶν», ὡσαύτως, προβαλλομένη ἔνστασις, ὅτι εἶναι συμφερότερος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον οὔτοι μετέρχονται, τῆς «ἐκ τῶν ἔνδον», τῆς «ἐντὸς Ἐκκλησίας» δηλαδή, ὡς νομίζουν, «ἀγωνιστικότητος» αὐτῶν κατὰ τῆς αἰρέσεως καὶ ἀποστασίας, ὡς ἐπιχείρημα κρινόμενον, εἶναι, ἐπίσης, ἀπολύτως πεπλανημένη καὶ οὐδὲ κἂν ἀληθοφανής. Ἡ Εὐαγγελικὴ, ἐν προκειμένῳ, διαβεβαίωσις εἶναι σαφεστάτη: «οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάρου

τρυγῶσι σταφυλήν (Λουκᾶ στ' 44). Ἐπί πλέον δὲ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἀνατρέπει, προφανῶς, τὴν ἐν γένει διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ περὶ τῆς «νομίμου ἀθλήσεως», οὐδόλως ἀνταποκρινομένη οὕτω ἐπὶ τῆς θεμελιώδους βάσεως τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου Θελήματος (2 Τιμ. 2, 5. καὶ Ρωμ. 12, 2).

Πάντως, ἡ ἐντὸς τῆς αἰρέσεως καὶ ἀποστασίας νομιζομένη «ἀγωνιστικότης» τῶν «Συντηρητικῶν», ἀποτελεῖ πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς Ἰησουητικῆς μεθόδου «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Ἐπί πλέον κατελέγχει τὴν Πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπιζήμιον καί, ὡς λέγουν, πρόξενον δημιουργίας σχίσματος, ἐνόσω οὔτοι, ἔνεκα τούτου, ἀρνοῦνται τὴν ὑπακοὴν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν Κανονικῶν περὶ «σφαλλομένων...» καὶ «ἀποστατούντων» ποιμένων Διατάξεων Αὐτῆς, νομιμώτεροι τοῦ νόμου καὶ διακριτικώτεροι τῶν Συνοδικῶν κρίσεων καὶ τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας οὕτω γινόμενοι!

Ἐπί τῆς τοιαύτης θέσεως καὶ καταστάσεως τῶν οὕτω πορευομένων «Συντηρητικῶν» εὐλόγως διερωτᾶται πᾶς ὀρθῶς φρονῶν καὶ σκεπτόμενος: Ἐστάθμισαν, ὡς ὤφειλε καὶ ὑπελόγησαν καθηκόντως οὔτοι, ποῖος ὁ ἐν προκειμένῳ καρπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς «ἐκ τῶν ἔνδον», τῆς ἐντὸς, δῆθεν, Ἐκκλησίας, μέχρι σήμερον, καλουμένης ἀγωνιστικότητος αὐτῶν; Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἀπαντήσῃ ἡ «τῶν πραγμάτων ἀλήθεια», ἥτις ἀφ' ἑαυτῆς δὲν δύναται νὰ διαστραφῇ καὶ ἀλλοιωθῇ. Ὁ καρπὸς τῆς «ἐκ τῶν ἔνδον» νομιζομένης ἀγωνιστικότητος τῶν «Συντηρητικῶν», εἶναι:

1) Παρακοή, ἀποστροφή, καταφρόνησις, ἔλεγχος καὶ ἄρνησις κατὰ τῶν ὡς προεῖρηται περὶ «σφαλλομένων...» ποιμένων Κανονικῶν Διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες ρητῶς τονίζουσι: «τοῖς ἀποστατήσασι καὶ ἀφισταμένοις» («κατεγνωσμένοις» δὲ «ψευδεπισκόποις»), «μηδόλως ὑποκεῖσθαι κατὰ μηδένα τρόπον» (Ἱ. Καν. Γ' τῆς Γ' Οἰκ. Συν.).

2) Ἐκδήλωσις βλασφημίας καὶ αἰρετικοῦ φρονήματος, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ Διατάξεις καθιστοῦν τοὺς ἐφαρμόζοντάς αὐτάς ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἦτοι: Ἀκεφάλους, ἀνεπισκόπους, παρασυναγώγους, σχισματικούς καὶ ἄνευ Ἱερωσύνης καὶ Μυστηρίων καὶ ἐπομένως ὅτι οὕτως ἀποβαίνουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν λίαν φθοροποιοὶ καὶ ἐπιζήμιοι!

3) Ἀποκλεισμὸς ὑπάρξεως καὶ συνεχίσεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς Ὀρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος Αὐτῆς.

4) Δημιουργία καὶ συνέχισις ὑπάρξεως Καινοτο-

μ ο ὕ ν τ ο ς Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (εἰς ὃ καὶ οὗτοι ἀνήκουσιν ἀπὸ τοῦ 1924 ἤδη) καὶ συμμετοχὴ αὐτοῦ τῇ οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει καὶ ἀποστασίᾳ διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν κοινωνίας, τῆς καθιστώσης τὸ Καινοτομοῦν Πλήρωμα « σ υ ν α π ο λ λ ὺ μ ε ν ο ν » μετ' αὐτῆς καὶ ἔνεκα τούτου ἀ κ έ φ α λ ο ν καὶ ἀνεπίσκοπον ὡς προελέχθη.

Καὶ 5) Παγίωσις καὶ ἐπὶ τὸ χειρόν ἐξέλιξις τῆς παρατροπῆς τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦ τότε Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος εἰς τὴν σημερινὴν ἀποστασίαν τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω πικροῦ καρποῦ τῆς σημερινῆς ἀντιπαραδοσιακῆς καὶ ἀντορθοδόξου πορείας τῶν «Συντηρητικῶν», περιλαμβάνεται καὶ τὸ συνηθιζόμενον ὑπ' αὐτῶν σύστημα τῶν ἐγγράφων αὐτῶν δ ι α μ α ρ τ υ ρ ι ῶ ν καὶ συναφῶν δημοσιεύσεων καὶ δηλώσεων. Καίτοι αὐταὶ ἀποτελοῦνται ἐξ ὀρθοδόξου περιεχομένου καὶ ἀγωνιστικῆς ἐξάρσεως, ἐμπράκτως ὁμως ἀποδεικνύονται ν ε κ ρ ᾶ κείμενα, ἄνευ, δηλαδή, οὐδενὸς ἐνεργοῦ ἀποτελέσματος αὐτῶν. Ἡ φθορά, ἢ ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἀκαινοτομήτου βιώματος τῶν πιστῶν προσγινομένη ἐκ τῶν τοιούτων διαμαρτυριῶν, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι αὐταὶ ἀ π ο κ ο ι μ ί ζ ο υ σ ι καὶ σ υ ν ε χ ί ζ ο υ σ ι νὰ π α ρ α π λ α ν ῶ σ ι τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅπερ οὗτοι διαποιμαίνουσι, ἐξακολουθοῦντες οὕτω νὰ δ ι α τ η ρ ῶ σ ι τοῦτο ἐν κ α ι ν ο τ ό μ ω καταστάσει, διὰ τῶν «ἀχρι - καιρικῶν» καὶ ἐνδο - ἀγωνιστικῶν αὐτῶν καθησυχαστικῶν συνθημάτων! Οὕτω δημιουργεῖται ἡ πεποίθησις εἰς τὸ πιστῶς ἀκολουθοῦν αὐτοὺς (καινοτομοῦν) Πλήρωμα, ὅτι οἱ πνευματικοὶ αὐτοῦ ὀδηγοὶ καὶ ποιμένες ἴστανται ὄντως ἄγρυπνοι φρουκτωροὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, οὐδόπως ἀντιλαμβάνομενον ὅτι ἡ θεωρουμένη παραδοσιακὴ ἀγωνιστικότης τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ποιμένων, δ ἐ ν ἐ ξ ἐ ρ χ ε τ α ι πέρα τῶν στενῶν πλαισίων τοῦ ἀ ψ ὺ χ ο υ χ ᾶ ρ τ ο υ, εἰς τὰ ὁποῖα περικλείονται αἱ ἐντυπωσιακαὶ καὶ τελείως παραπλανητικαί, διὰ τοὺς ἄνω λόγους, διαμαρτυρίαι αὐτῶν.

Πῶς ἄλλωστε εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτελεσθῇ καρπώδης παραδοσιακὸς ἀγὼν πίστεως καὶ νὰ ἐπέλθῃ θεάρεστον ἀποτέλεσμα ὑπὸ καινοτομοῦντος καὶ κοινωνοῦντος τῇ κακοδοξίᾳ καὶ αἵρέσει ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος (Κλήρου καὶ Λαοῦ); Ἐὰν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ τις ἐν τοιοῦτον ἐνδεχόμενον, θὰ πρέπει προηγουμένως νὰ πιστεύσῃ ὅτι π ρ ᾶ γ μ α τ ι δύναται νὰ θεραπευθῇ εἰς ὑπὸ τοῦ δαίμονος πειραζόμενος, «ἐν τῷ ἄ ρ χ ο ν τ ι τῶν δ α ι μ ο ν ί ω ν», ἢ ἐὰν εἰς ὑ π ό δ ι κ ο ς δύνα-

ται νὰ κρίνη καὶ κ α τ α δ ι κ ά σ η τοὺς νομίμους κριτὰς αὐτοῦ! Τὸ «ἐκ τῶν ἔνδον» συνεπῶς σύνθημα τῶν «Συντηρητικῶν», δὲν ἔχεται ἀληθείας. Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι οὔτοι ὄντως ἀγωνίζονται ἐκ τ ὅ ς Ἐκκλησίας, καθότι ὡς «δυνάμει» ἀ κ έ φ α λ ο ι τυγχάνουσι καὶ ἐ ξ ω ε κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ο ί, δεδομένου ὅτι τὴν «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν», κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν, ὡς προείπομεν, ἀποτελοῦν οἱ τὴν εἰς Χριστὸν «ὀρθὴν καὶ σωτήριον ὁμολογίαν» πίστεως ἔχοντες καὶ οὐχὶ «οἱ πλήθει τὴν Ἐκκλησίαν ὀρίζοντες»⁽³⁸⁾, διότι κ ο ι ν ω ν ι α α ἰ ρ έ σ ε ω ς καὶ ἀγὼν πίστεως εἶναι δύο τελείως ἀντίθετα πράγματα, ὅσον ἢ «... συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ» (2 Κορ. 6, 15).

Μὲ τοιαῦτα, πάντως, ἀντιπαραδοσιακὰ ἡμίμετρα, οὔτε τὴν Ἐκκλησίαν ὠφελοῦν, οὔτε τὴν ὑψίστην αὐτῶν ἀποστολὴν ἐκπληροῦν, οὔτε τὴν διαμαρτυρουμένην καὶ τεταραγμένην αὐτῶν συνείδησιν δύνανται πράγματι νὰ καθησυχάσουν καὶ εἰρηνεύσουν. Ὅσον δὲ καὶ ἂν προσπαθοῦν οὔτοι νὰ καλυφθοῦν, καταφανές τυγχάνει ὅτι ἡ ἔνοχος ἀνοχὴ αὐτῶν ἔναντι τῶν παρατρεπομένων ποιμένων των, αὐτὴ αὐτὴ ἐπέφερε τὴν ἀπευκταίαν κατάστασιν ἀπὸ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος καὶ τὰ ἐκ τούτου συνεπαγόμενα, εἰς τὴν σημερινὴν ἀποστασίαν τῆς οἰκουμενιστικῆς αἱρέσεως, μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα ὅπως ἀ π ο θ ρ α σ ύ ν η τοὺς ἀποστατοῦντας Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἀπροσκόπτως οὔτω ὀδεύοντας πρὸς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν καταλυτικῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν οἰκουμενιστικῶν αὐτῶν σχεδίων καὶ προγραμμάτων.

Πᾶσα ἐπομένως «ἀγωνιστικὴ» προσπάθεια τῶν «Συντηρητικῶν» κατὰ τῆς καταφανοῦς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας καθιστᾷ αὐτοὺς ἀξίους «μείζονος κρίματος» τοῦ τῶν αἰρετικῶν, διὰ τὴν ἐπιγινομένην ὑπ' αὐτῶν μεγίστην πνευματικὴν φθορὰν καὶ βλάβην ἐν τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ὡς κατάληξιν ἔχουν τὸν ἔνοχον συμβιβασμὸν μετὰ τῆς ἀποστασίας, τὴν ὁποίαν, ἐνῶ οὔτοι τόσον σφόδρα θεωρητικῶς στηλιτεύουν καὶ κατηγοροῦν, παρὰ ταῦτα, ἐμπράκτως καὶ παρὰ πᾶσαν συνέπειαν, οὐδόλως ἐννοοῦν νὰ ἀποστοῦν τῆς πλήρους μετ' αὐτῆς κοινωνίας. Ὅθεν, ἀκατανόητον, καὶ λίαν περίεργον τυγχάνει τὸ εἶδος τοῦ ὑπ' αὐτῶν διεξαγομένου «Ἀντιαιρετικοῦ Ἀγῶνος», τοῦ ὁποίου ποῖοι εἶναι οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ;

Δικαίως ἐπίσης διερωτᾷται πᾶς ἐν προκειμένῳ γνώστης τῶν πραγμάτων: Πῶς δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οὔτοι γνήσιοι καὶ ἀληθεῖς «φρουροὶ» καὶ ἀντάξιοι «ἀξιοματικοὶ» τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν ποιμνίου, ἀφοῦ αἱ «φανερὰ» καὶ «ἀφανεῖς» «ἀντιδράσεις»

αὐτῶν ἀπέβησαν οὐ μόνον ἄκαρποι, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικαὶ διὰ τὸ ποίμνιον, καθότι ἀντὶ περιφρουρήσεως καὶ ἐδραιώσεως τῆς ὀρθοδόξου αὐτῶν ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως, κατέταξαν τοῦτο εἰς τὴν κατάκριτον θέσιν τοῦ **κ α ι ν ο τ ο μ ο ὕ ν τ ο ς** Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας;

Καὶ ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι πραγματικὴ καὶ ἀληθής, τοῦτο μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἐν λόγῳ «Συντηρητικοὶ» παρὰ τὰς καταπειστικὰς αὐτῶν προσπαθείας, **ο ὕ δ ἐ ν α** Ἐπίσκοπον ἀκαινοτομήτως πορευόμενον, **ἀ μ έ τ ο χ ο ν**, ἦτοι αἰρετικῆς **κ ο ι ν ω ν ί α ς** ὄντα, ἔχουσι νὰ ὑποδείξωσι διαποιμαίνοντα αὐτούς, διότι **ο ὕ δ ε ἰ ς** τῶν λεγομένων Συντηρητικῶν Ἐπισκόπων ἐτόλμησε μέχρι σήμερον νὰ διασαλπίσῃ τὸ ἀντιφλωρεντιακὸν «ΟΧΙ» τοῦ Ἁγίου Μάρκου, οὐχὶ μόνον ἐξ ἰδίας αὐτοῦ προθέσεως, ὡς ἡ ἰδιότης καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ ἐπιβάλλει, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς συνεχεῖς διαμαρτυρίας καὶ ἀναφορᾶς κλήρου, λαοῦ καὶ τύπου, αἱ ὁποῖαι μέχρι σήμερον παραμένουν ἀναπάντητοι.

Τοιαῦτα ὅμως ἀποτελέσματα δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ μιμήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς «καλῆς ὁμολογίας», διότι τόσον ἡ πληθὺς τῶν ἁγίων Μαρτύρων ὅσον καὶ «οἱ ὑπόδουλοι Πατριάρχαι οὐδέποτε ἐδειλίασαν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνάς των, διότι εἶχον ὑπ' ὄψιν των τὸν λόγον τοῦ Ἀμβροσίου Μεδιολόνων: Ἔστω ἡ ἀληθὴς πίστις ἀγνοεῖ τὴν δειλίαν»⁽³⁹⁾ καὶ ἀρνεῖται πάντα ἔνοχον συμβιβασμόν, ὅστις πάντοτε καταλήγει εἰς τὴν παραχάραξιν τῆς ἀληθοῦς καὶ σωτηρίου ἡμῶν πίστεως.

3. «Μνημονεύοντες» ἀγιορεῖται

Ἡ διὰ τῶν ἀνωτέρω Κεφαλαίων ἀνάπτυξις τῆς σήμερον ὑφισταμένης καταστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπόμενον ἦτο νὰ εὔρη τὴν σχετικὴν ἀπήχησιν εἰς τὸ καθ' ὅλου Σῶμα τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος. Ἡ ἀπήχησις ὅμως αὕτη, συμβαίνει νὰ εἶναι σχετικὴ καὶ οὐχὶ ἀπολύτως ἡ δέουσα. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός τοῦ ὑφισταμένου ἐκκλησιαστικοῦ **δ ι χ α σ μ ο ὕ** τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, τοῦ προκαλουμένου ἐκ τοῦ μεταξὺ αὐτῆς τηρουμένου, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὅλως διαφόρου τρόπου ἀντιμετωπίσεως τῆς σημερινῆς ἀπαραδέκτου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

Ἡ ἔλλειψις πνευματικῆς ὁμοφωνίας καὶ δὴ περὶ θεμάτων πίστεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, κρινομένη ἀπὸ πλευρᾶς ἀγιορειτικῆς συνειδήσεως, ἀποτελεῖ σοβαρὸν πληγμὰ διὰ τοὺς εἰλικρινῶς ποιοῦντας τὸν Ἱερὸν Τόπον, ἰδιαζόντως δὲ διὰ τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον τῶν πιστῶν, ὃπερ ἀναμένει ἐκ τοῦ ὄλου Σώματος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος ἀπόλυτον συμφωνίαν γνώμης, θελήσεως καὶ πεποιθήσεων, ὡς δηλαδὴ ὑπαγορεύει τοῦτο ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ τοῦ Μοναχισμοῦ ὑψηλὴ ἀποστολή.

Τυχάνει ὄντως ἀδιανόητος ἢ ὑπάρχουσα κατάστασις ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ὡς ἀνεπανορθώτως ἐκθέτουσα καὶ ζημιούσα τὸν Ἱερὸν τοῦτον Τόπον. Συγκεκριμένως, ἡ ὕπαρξις «Μνημονευόντων» ἀγιορειτῶν καὶ «Ζηλωτῶν» τοιοῦτων, οὐ συγχωρεῖται οὐδὲ ποσῶς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ὑψηλὴν καὶ ἱερὰν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους γενικώτερον, δεδομένου ὅτι ἡ συνέχισις τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῶν ἡγιασάντων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἀ π α ι τ ε ῖ ἐ ν ι α ῖ α ν γραμμὴν καὶ πορείαν παραδοσιακῆς ἀγωνιστικότητος ὑπὸ πάντων τῶν ἀγιορειτῶν, ὑποχρεουμένων ὅπως, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς, «περισσεύωσι» πνευματικῶν χαρισμάτων, «... ἐπὶ Ζηλωταί» δέον νὰ ὦσιν ἅπαντες «πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας» (Α΄ Κορ. 14, 12).

Τὸ ἐξόχως ἀποκαρδιωτικὸν εἶναι, ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀγιορειτικαὶ πλευραὶ, «Μνημονευόντων» καὶ «Ζηλωτῶν», τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ὃπερ ἔχουσι κατορθώσει μέχρι σήμερον εἶναι τόσον ὁ μεταξὺ αὐτῶν διαξιφισμὸς καὶ ἡ ἀλληλοκαταφορά, ὅσον καὶ ἡ ἀβεβαία καὶ χαώδης κατάστασις ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐκκλησιαστικοῦ θέματος, ἣν δημιουργοῦν ἀμφότεροι διὰ τῆς Κανονικῶς καὶ Ἐκκλησιολογικῶς ἀσυνεποῦς στάσεως αὐτῶν καὶ πορείας.

Εἰδικώτερον ἐρευνῶντες τὴν θέσιν τῶν «Μνημονευόντων», συναντῶμεν ἐν αὐτοῖς τὸν τελείως ἀπαράδεκτον συμβιβασμὸν αὐτῶν μετὰ τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταφανοῦς παραδοσιακῆς παρατροπῆς καὶ οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ὡς αὕτη διὰ τῶν προηγουμένων ἀνεπτύχθη. Τοῦτο μαρτυρεῖται ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς παρ' αὐτῶν διαμνημονεύσεως (ἐξ οὗ καὶ Μνημονεύοντες) καὶ τῆς πλήρους καὶ ἀνεπιφυλάκτου διατηρήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς. Ἡ διατήρησις ὁμῶς τῆς κοινωνίας ταύτης ὑπὸ τῶν «Μνημονευόντων» ἀγιορειτῶν, ἥτις ρητῶς καταδικάζεται ὑπὸ τῶν ὡς προεῖρηται Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας, καθιστᾷ τούτους «αὐτοκατακρίτους» (Τίτον 3, 11), δυνάμει, προφανῶς, τῆς ἰδίας αὐτῶν ὁμολογίας, ἥτοι τῶν δημοσιευθέντων ἀγιορειτικῶν Διαγγελημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων περι-

τράνως ἀποδεικνύεται τελεία ἀντίθεσις φρονήματος πίστεως αὐτῶν μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, δι' ὃν, ἄλλωστε, σκοπὸν καὶ ταῦτα διακηρύσσονται, ἦτοι πρὸς ἔλεγχον καὶ «διαμαρτυρίαν» κατ' αὐτῆς!

Αἱ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας διακηρύξεις αὗται, ὡς ἔχει ἀποδειχθῆ ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπαναλείψεώς των, παρὰ τὸ ὀρθόδοξον αὐτῶν περιεχόμενον, οὐδὲν δύνανται νὰ ἀποφέρουν θετικὸν ἀποτέλεσμα, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὐδεμία συνεπῆς ἀνταπόκρισις ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν διακηρυσσομένων παρατηρεῖται. Τούτου ἔνεκα, ὡς καὶ περὶ τῶν «Συντηρητικῶν» ἀνωτέρω ἐτονίσθη, οὔτε τὴν ἐλεγχομένην συνείδησιν τῶν διαμαρτυρουμένων δύνανται νὰ καθησυχάσουν, οὔτε τὸ ἀποπροσανατολισθὲν Πλήρωμα δύνανται νὰ πληροφορήσουν καὶ καθοδηγήσουν, οὔτε τοὺς ἐν ἀποστασίᾳ κειμένους δύνανται νὰ συνετίσουν, ἀλλὰ μᾶλλον τούτους ἀποθρασύνουν, ἐκμεταλλευομένους, προφανῶς, τὴν ἐν προκειμένῳ καταφανῇ ἔλλειψιν Κανονικῆς συνεπειᾶς καὶ Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος καὶ παρρησίας. Ἐπὶ πλέον, διευρύνουν τὸ ἐκκλησιαστικὸν χάος καὶ τὴν προκαλουμένην σύγχυσιν καὶ ἀβεβαιότητα, εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως, αἱ διαμαρτυρίαι αὗται οὐχὶ μόνον δὲν ἀμνηστεύουν τοὺς «Μνημονεύοντας» ἀγιορείτας τῆς μεγίστης ἐνοχῆς καὶ εὐθύνης ἔνεκα τῆς ἐκ τῆς κοινωνίας Κανονικῆς ταύτης ἀσυνεπειᾶς αὐτῶν, ἀλλὰ καθιστῶσι τούτους ἐπὶ πλέον κατακρίτους, διότι, ἐν γ ν ὡ σ ε ι τ ο ὕ δ ι α φ ὄ ρ ο υ φ ρ ο ν ῆ μ α τ ο ς πίστεως αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν Ἠγεσίαν, συνεχίζουσι, ὡς μὴ ὄφειλε, τὴν Κανονικῶς ἀπαράδεκτον καὶ κατάκριτον ἐν προκειμένῳ μετ' αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν.

Τὴν ἰδίαν ἐπίσης εὐθύνην ἐπωμίζονται καὶ οἱ ὑπεύθυνοι ἐκδόται τοῦ ἀγιορειτικοῦ Περιοδικοῦ «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων Πατερικῶν διδαγμάτων τὰ ὁποῖα δημοσιεύουσι, ἐπιμελῶς διατίθενται διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ὑπὸ τῶν «Ζηλωτῶν» συναδέλφων των παρατηρουμένων κανονικῶν παρεκκλίσεων, ὡς καὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν γένει τοιοῦτων, ἐνῶ περὶ τῆς σημερινῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίας, οὐδὲν τὸ Κανονικῶς ἐνδεδειγμένον (ἔστω καὶ κατὰ τὸ ἐν ἑκατοστὸν — 1/100 — ἐκ τῶν περὶ τῆς διενέξεως μετὰ τοῦ ἐκλειπόντος Καθηγητοῦ Τρεμπέλα δημοσιευθέντων) ὑποδεικνύουν, τόσον πρὸς ἀκαινοτόμητον πορείαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους (ὅτε καὶ οἱ ἐκκλησιολογικῶς παραπαίοντες «Ζηλωταὶ» ἀμέσως διορθοῦνται), ὅσον καὶ πρὸς διαφώτισιν τοῦ ἀγωνιῶντος πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ αὐτοκράτιον τῶν «Μνημονευόντων» καὶ

κοινωνούντων άγιορειτών πατέρων, μετά της «άποστατησάσης και άφισταμένης» (Ι. Καν. Γ' της Γ'. Οίκ. Συν.) έκ του άκαινοτομήτου - όρθόδοξου φρονήματος και βιώματος της Έκκλησίας προϊσταμένης έκκλησιαστικής αύτων άρχής, άποδεικνύεται έκ των «δημοσία» δ η λ ω θ έ ν τ ω ν ιδίων αύτων πεποιθήσεων. Ούτοι, διά της άπό 9/22 Άπριλίου 1980 δημοσιευθείσης «Άνακοινώσεως» της Ίερās Έκτάκτου Διπλής Συνάξεως της Ίερās Κοινότητος του Άγίου "Όρους "Αθω, όμολογοϋν ότι:

1) «... αί "Έκκλησάι" και "όμολογίαι" της Δύσεως... στεροϋνται της άγιαστικής χάριτος των άληθών Μυστηρίων και της Άποστολικής Διαδοχής».

2) «Η Όρθοδοξία δέν είναι μία Έκκλησία, αλλά ή Έκκλησία» (α) και «Είς αύτην ύπάρχει... ή αύτή πίστις, τό αύτό πνεϋμα, τό αύτό ήθος. Αυτό άποτελεί τό διακριτικόν γνώρισμα της Όρθοδοξίας και αύτό δικαιοί τήν άξίωσιν αύτης ότι είναι και παραμένει ή Έκκλησία».

3) «Τοιαϋται ένέργειαι — δίδουσαι νά έννοηθῆ ότι ή ήμετέρα Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ως πλήρη Έκκλησίαν και τόν πάπαν ως κανονικόν Έπίσκοπον Ρώμης — π α ρ α π λ α ν ο υ ν και τό Όρθόδοxon Πλήρωμα και τούς Ρωμαιοκαθολικούς, δίδοντες εις αυτούς έσφαλμένην έντύπωσιν περι τοϋ τί φρονεί περι αύτων ή Όρθοδοξία» (ύπογράμ. ήμετ.).

4) «Τό "Άγιον "Όρος άνησυχεί σοβαρώς έκ της στάσεως ώρισμένων Όρθοδόξων Ίεραρχών προσκαλούντων εις... λιτανείας... Ρωμαιοκαθολικούς κληρικούς...» (β).

α) Σαφέστερον, νομίζομεν, θα ήτο εάν έλέγετο ότι: «Η Μία Άγία του Χριστου Έκκλησία, είναι ή Όρθοδοξία. Και ότι, έκ τ ο ς Όρθοδοξίας δέν ύπάρχει κ α θ ό λ ο υ Έκκλησία» ήτοι, οϋτε καν «μη πλήρης» τοιαύτη. Πρός τοϋτο, ύπάρχει ή θεόθεν βεβαίωσις: «οϋκ εάν ό ρ θ ω ς προσενέγκης, ό ρ θ ω ς δέ μη διέλθης, ήμαρτες;...» — ύπογραμ. ήμετ. — (Γεν. 4, 7). (Βλ. Σημ. (33) «Όμολογία - Έκκλησις», σελ. 18).

β) Ένταϋθα συνάδει τό γνωστόν θυμοσοφικόν: Ένϋ τό ψάρι έχει θρωμίση άπό τό κεφάλι, εκείνοι τό μυρίζουν στήν... οϋρά! Ένϋ, δηλαδή, οί του Οίκουμενικού Πατριαρχείου, διά της ως προελέχθη Έγκυκλίου του 1920 και διά της παραλλήλως ταύτης διακηρυσσομένης σήμερα οικουμενιστικής αίρέσεως, έχουν άρνηθῆ τήν μ ο ν α δ ι κ ό τ η τ α της άποκαλυφθείσης έν τῆ Άγία ήμών Όρθοδόξω Έκκλησία άπολυτρωτικής χάριτος και άληθείας, άναγνωρίζοντες σ υ μ μ ε τ ό χ ο υ ς και σ υ σ σ ώ μ ο υ ς αύτης και τούς έτεροδόξους, «τό "Άγιον "Όρος (τώρα) ά ν η σ υ χ ε ί σ ο β α ρ ω ς έκ της στάσεως ώρισμένων Όρθοδόξων Ίεραρχών (γράφε όρθώτερον Ίεραρχών της Όρθοδόξου Έκκλησίας, διότι δέν νοείται Όρθό-

5) «Δέν δυνάμεθα νά προσευχώμεθα ὁμοῦ καί μάλιστα ἐν τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ ὅταν δέν πιστεύομεν τήν αὐτήν πίστιν καί ὅταν μᾶς χωρίζουν οὐσιώδη ζητήματα πίστεως. Μόνον μία ἀδιαφορία διὰ τήν πίστιν θά ἐπέτρεπε τοῦτο» (ὑπογραμ. ἡμέτ.).

6) «Δέν δύναται τὸ "Ἅγιον" Ὄρος νά δεχθῆ τήν ἄποψιν... Πατριάρχου καί πάπα περὶ "καθάρσεως τῆς ἱστορικῆς μνήμης τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν"...» καί

7) «Ἐφ' ὅσον οἱ παπικοὶ μένουν... ἀμετακίνητοι... εἰς... τὰς... κακοδοξίας των... Ἡ ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἐπίσπευσις τοῦ διαλόγου ἰσοδυναμεῖ μὲ πνευματικὴν ἀύτοκτονίαν τῆς Ὀρθοδοξίας» (ὑπογράμ. ἡμέτ.).

Ἐπεὶ ἀπὸ πάσας ταύτας τὰς διαπιστώσεις, αἵτινες ὁμολογοῦνται ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων «Μνημονευόντων» καί μάλιστα μετὰ ἀπὸ τὰς «ἀποτυχούσας ἀποπείρας τοῦ παρελθόντος δι' ἔνωσιν...» (Ἀνακοίνωσις Ι.Ε.Δ.Σ., ἐνθ' ἄνωτ.), δέν ἔπρεπε «νά μᾶς διδάξουν» (ἐνθ' ἄνωτ.) ὅτι ὀφείλομεν νά σεβασθῶμεν τήν ἐν προκειμένῳ ἐντελλομένην Ἀποστολικὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας «Αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ...» (Τίτον γ' 10 - 11), ὡς καί τήν Πατερικὴν καί Συνοδικὴν τοιαύτην «Τοῖς ἀποστατήσασι καί ἀφισταμένοις... μηδὲν ὑποκειῖσθαι κατὰ μηδένα τρόπον»; (Ἱ. Καν. τῆς Γ' Οἰκ. Συν.).

Ὅθεν, ὡς εὐλόγως ἐνταῦθα διερωτᾶται πᾶς τις εὐσυνείδητος πιστός, πῶς λέγομεν, ἐνῶ οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγιορεῖται «Μνημονεύοντες» ὁμολογοῦν καί ὑπερθεματίζουν πάντα τὰ ὡς ἄνω ὀρθῶς δηλωθέντα, ἀνέχονται, παρὰ ταῦτα, ἐν τῇ πράξει τὴν ἐξ ὀλοκλήρου ἀνάκλησιν καί ἀθέτησιν τῶν τοιούτων ὀρθόδοξων αὐτῶν φρονημάτων ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν Ἠγεσίας, τῆς

δοξος "ἐνεργεία" καί καθ' ὑπόστασιν, ὁ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων συμπροσευχόμενος καί δὴ ἐν συλλειτουργίᾳ προσκαλούντων εἰς... λιτανείας... Ῥωμαιοκαθολικοὺς κληρικούς»! (παρενθ. καί ὑπογραμ. ἡμέτ.).

Διὰ ποῖον λόγον, θά ἐλέγγωμεν εἰς τοὺς ἀγιορεῖτας «Μνημονεύοντας» πατέρας, νά μὴ προσκαλέσουν αὐτοὺς οὐχὶ μόνον διὰ λιτανείας, ἀλλὰ καί διὰ «κοινὸν ποτήριον» ἀκόμη, ἐφ' ὅσον τούτους ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἠγεσία Ὑμῶν θεωρεῖ κληρικούς «Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» οὐχὶ «ξένης καί ἀλλοτρίας» ἀπὸ τοῦ 1920 ἤδη καί χάριν τῶν ὀπίων καί ἐδημιούργησε τὸ Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα τοῦ 1924; Ὅθεν, αἱ «ἀνησυχίαι» καί αἱ ἄνευ ἐνεργοῦ πράξεως ἀτελέσφοροι «διαμαρτυρίαι» οὐδόλως ἐδραίωνουν καί προβάλλουν τὴν ὀρθόδοξον ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὐδὲ διασώζουν τὴν ὑπόστασιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐπιτυχάνεται μόνον διὰ μιᾶς ἀκαινοτομήτου γραμμῆς καί πορείας τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς.

ώς προεΐρηται, δ ι α φ ό ρ ω ς π ρ ό ς α ύ τ ο ύ ς φ ρ ο ν ο ύ ς η ς ; Π ῶ ς , ἐ π ί σ η ς , ἐ ν γ ν ῶ σ ε ι τ ῆ ς ἐ ν τ ῆ π ί σ τ ε ι π τ ῶ σ ε ω ς α ύ τ ῆ ς , σ υ ν ι χ ί ζ ο υ σ ι ν ο ὔ τ ο ι τ ῆ ν δ ι α μ ν η μ ὄ ν ε υ σ ι ν κ α ι κ ο ι ν ω ν ί α ν μ ε τ ’ α ύ τ ῆ ς , τ ο ὔ θ ’ ὄ π ε ρ « Μ ὄ ν ο ν μ ί α ἀ δ ι α φ ο ρ ί α δ ιὰ τ ῆ ν π ί σ τ ι ν θὰ ἐ π έ τ ρ ε π ε τ ο ὔ τ ο » ; (Ἐ ν θ ’ ἀ ν ω τ .) — ὑ π ο γ ρ ά μ . ἡ μ ε τ . — .

Ἡ π λ έ ο ν ὄ μ ω ς κ α τ α κ ρ ι τ έ α θ έ σ ι ς τ ῶ ν ὡ ς ἄ ν ω δ η λ ῶ σ ε ω ν ε ἶ ν α ι ὄ τ ι : « Τ ὸ Ἁ γ ί ο ν Ὁ ρ ο ς δ ι α κ η ρ ῦ σ σ ε ι ὅ τ ι δ ἔ ν π ρ ό κ ε ι τ α ι νὰ δ ε χ θ ῆ τ ε τ ε λ ε σ μ έ ν α γ ε γ ο ν ὴ τ α » κ α ι ὅ τ ι « ... Θ Α μ ε ί ν η π ι σ τ ὸ ν ὡ ς κ α ι ὁ Ὁ ρ θ ὴ δ ὸ ς τ ο ὔ Κ υ ρ ί ο υ λ α ὸ ς ε ἰ ς τ ῆ ν Π ί σ τ ι ν ... » , ἐ π ί σ η ς δ ἔ ὅ τ ι ο ἱ ἑ τ ε ρ ὴ δ ὸ ξ ο ι « ο ὔ σ ι α σ τ ι κ ῶ ς β ο η θ ο ῦ ν τ α ὄ τ α ν ο ἱ Ὁ ρ θ ὴ δ ὸ ξ ο ι δ ιὰ σ υ ν ε π ο ῦ ς Ὁ ρ θ ὴ δ ὸ ξ ο υ σ τ ά σ ε ω ς τ ο ὔ ς ὑ π ο δ ε ι κ ν ῦ ο υ ν ... τ ὸ ν τ ρ ὴ π ο ν τ ῆ ς θ ε ρ α π ε ἰ α ς α ὔ τ ῶ ν » (Ἐ ν θ ’ ἀ ν ω τ .) — ὑ π ο γ ρ ά μ . ἡ μ ε τ . — .

Ἐ μ φ ὶ τ ε ρ α ι α ἰ ἀ ν ω τ έ ρ ω δ ῦ ο θ έ σ ε ι ς ε ἶ ν α ι ὄ ν τ ω ς ἄ ξ ι ο ι κ α τ α κ ρ ῖ σ ε ω ς ἐ κ τ ο ὔ λ ὸ γ ο υ , ὄ τ ι ο ὔ σ ι α σ τ ι κ ῶ ς κ ρ ι ν ὴ μ ε ν α ι κ α ι ἀ π ὸ π λ ε υ ρ ᾶ ς π ρ α κ τ ι κ ῆ ς ἀ ν τ α π ο κ ρ ῖ σ ε ω ς ἀ π ο τ ε λ ο ῦ ν κ α τ α φ α ν ῆ ἀ σ υ ν έ π ε ι α ν ὀ ρ θ ὴ δ ὸ ξ ο υ δ ε ο ν τ ο λ ο γ ί α ς , κ α θ ὴ τ ι τ ὴ σ ο ν τ ὸ « Ἁ γ ί ο ν Ὁ ρ ο ς » (τ ὸ δ ιὰ τ ῶ ν « Μ ν η μ ο ν ε υ ὴ ὄ ν τ ω ν » ἐ κ π ρ ο σ ω π ο ῦ μ ε ν ο ν) ὄ σ ο ν κ α ι ὁ π ι σ τ ὸ ς « τ ο ὔ Κ υ ρ ί ο υ λ α ὸ ς » (ὁ ἐ ξ α ὔ τ ῶ ν κ α θ ὴ δ ὸ γ ο ῦ μ ε ν ο ς) δ ἔ ν ν ο ε ἰ τ α ι ὄ τ ι « θ ἄ μ ε ί ν ο υ ν π ι σ τ ο ἰ » , ἐ φ ’ ὄ σ ο ν « δ ἔ ν π ρ ό κ ε ι τ α ι νὰ δ ε χ θ ο ῦ ν τ ε τ ε λ ε σ μ έ ν α γ ε γ ο ν ὴ τ α » (ἐ ν θ ’ ἀ ν ω τ .) , ἤ τ ο ι τ ῆ ν μ ε λ λ ο ν τ ι κ ῶ ς ὀ λ ο κ λ ῆ ρ ω σ ι ν κ α ι ἐ π ι σ φ ρ ά γ ι σ ι ν τ ῆ ς σ υ ν τ ε λ ο υ μ έ ν η ς σ ῆ μ ε ρ ο ν ἐ ν τ ῆ Ἐ κ κ λ η σ ί α ἀ π ο σ τ α σ ί α ς .

Ἐ κ ε ἰ ν ο , τ ὸ ὄ π ο ἰ ο ν π ρ έ π ε ι νὰ ἐ ν δ ι α φ έ ρ η π ά ν τ α ὀ ρ θ ὴ δ ὸ ξ ο ν Χ ρ ι σ τ ι α ν ὸ ν κ α ι δ ῆ ἀ γ ί ο ρ ε ἰ τ ῆ ν Μ ο ν α χ ὸ ν , ἰ δ ί α τ ῆ ν σ ῆ μ ε ρ ο ν κ α ι τ ὸ ὄ π ο ἰ ο ν ο ὔ τ ο ς ὑ π ο χ ρ ε ο ῦ τ α ι κ α θ η κ ὴ ὄ ν τ ω ς νὰ π ρ ά ξ η , δ ἔ ν ε ἶ ν α ι τ ὸ ἐ ἄ ν « θ ἄ μ ε ί ν η » (κ ἄ π ο τ ε) π ι σ τ ὸ ς , μ ὴ ὄ ν ο ν , δ η λ α δ ῆ , ε ἰ ς π ε ρ ἰ π τ ω σ ι ν δ ι ω γ μ ο ῦ ἢ ὀ λ ο σ χ ε ρ ο ῦ ς π ρ ο δ ο σ ί α ς κ α ι τ ε λ ε ἰ α ς ἀ ρ ν ῆ σ ε ω ς τ ῆ ς π ί σ τ ε ῶ ς τ ο υ , ἀ ν α μ έ ν ω ν τ ο ὔ τ ο ὄ π ω ς ὀ μ ο λ ο γ ῆ σ η α ὔ τ ῆ ν , ἀ λ λ ’ ἐ ἄ ν σ ῆ μ ε ρ ο ν ε ἶ ν α ι κ α ι π α ρ α μ έ ν ε ι π ι σ τ ὸ ς ἐ ν α ν τ ι τ ῆ ς ν ῦ ν σ υ ν τ ε λ ο υ μ έ ν η ς ἀ π ο σ τ α σ ί α ς ὑ π ὸ τ ῶ ν Τ α γ ῶ ν τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς . Δ ι ὴ τ ι ἡ θ έ σ ι ς τ ο ὔ π ι σ τ ο ῦ δ ἔ ν κ ρ ῖ ν ε τ α ι ὑ π ὸ τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς β ά σ ε ι , τ υ χ ὴ ὄ ν , μ ε λ λ ο ν τ ι κ ῆ ς σ τ ά σ ε ω ς κ α ι π ρ ο θ έ σ ε ῶ ς τ ο υ , ἀ λ λ ’ ἀ φ ο ρ ᾶ ε ἰ ς τ ῆ ν π α ρ ο ῦ σ α ν α ὔ τ ο ῦ τ η ρ ο ῦ μ έ ν η ν σ τ ά σ ι ν κ α ι κ α τ ά σ τ α σ ι ν . Ἐ ἄ ν τ ὸ π λ ῆ ρ ω μ α τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς — Κ λ ῆ ρ ο ς κ α ι Λ α ὸ ς — σ ῆ μ ε ρ ο ν ε ὑ ρ ῖ σ κ ε τ α ι « κ ο ι ν ω ν ὸ ν τ ῆ α ἰ ρ έ σ ε ι » κ α ι ἐ π ο μ έ ν ω ς « σ υ ν ο λ λ ῦ μ ε ν ο ν » μ ε τ ’ α ὔ τ ῆ ς , ε ἰ ς ο ὔ δ ἔ ν ὄ φ ε λ ε ἰ τ ο ὔ τ ο ἡ β α σ ι κ ῶ ς ἄ δ η λ ο ς α ὔ τ ο ῦ μ ε λ λ ο ν τ ι κ ῆ π ο ρ ε ἰ α κ α ι σ τ ά σ ι ς , ο ὔ τ ε δ ῦ ν α τ α ι νὰ κ α λ ῦ π η κ α ι ἀ μ ν η σ τ ε ῦ σ η τ ῆ ν σ η μ ε ρ ῖ ν ἢ ν α ὔ τ ο ῦ ἀ δ ι α φ ο ρ ί α ν κ α ι ἀ π ά θ ε ι α ν , ὄ σ ω κ α ι ἄ ν , π ρ ο ο π τ ι κ ῶ ς , α ὔ τ η ἀ φ ο ρ ᾶ ε ἰ ς τ ῆ ν π λ έ ο ν κ α λ υ τ έ ρ α ν ὀ μ ο λ ο γ ί α ν τ ῆ ς π ί σ τ ε ῶ ς τ ο υ .

Τυχάνει ὄντως ξένον πάσης ὀρθοδόξου ἐννοίας καὶ τελείως ἄμοιρον Κανονικῆς συνεπείας καὶ παραδοσιακῆς ἀγωνιστικότητος καὶ ὁμολογίας τὸ τοιοῦτον σύνθημα τῶν «Μνημονευόντων» ἀγιορειτῶν Πατέρων (ὡς καὶ παρόμοια «ἄχρι - καιρικὰ» τῶν «Συντηρητικῶν») περὶ μελλοντικῆς, δηλονότι, ἢ προσεχοῦς ἀποκηρύξεως τῆς ἤδη καταφανοῦς καὶ «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ ἐπ' Ἐκκλησίας» κηρυττομένης οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ «προδρομικοῦ» αὐτῆς Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος. Τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν, διὰ τοιούτων παραπλανητικῶν συνθημάτων παραδειγματιζόμενον, ὑφίσταται ἀνεπανόρθωτον φθορὰν καὶ διάβρωσιν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεώς του, οὐδόλως αἰσθανόμενον οὕτω τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως» αὐτοῦ ἐκ τῶν φθορέων ποιμένων του καταστῆ ἀμέτοχον τῆς αἰρέσεως, εἰς ἣν οὗτοι κεῖνται καὶ διατηρήσῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ ιδιότητα, ὅτε καὶ δύναται ἵνα συγκαταριθμηθῇ μετὰ τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ἡ λόγῳ τῆς προρρηθείσης ἀποστασίας ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπικρατοῦσα Κανονικὴ ἀσυνέπεια καθίσταται παραπλανητικὴ καὶ φθοροποιὸς δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ Πλήρωμα αὐτῆς, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ποίου εἴδους, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, «συνέπειαν ὀρθοδόξου στάσεως» δύνανται νὰ ὑποδείξουν οὗτοι εἰς τοὺς ἑτεροδόξους πρὸς συναίσθησιν τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνάγκης θεραπείας αὐτῶν, κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἀγιορειτικὴν Ἀνακοίνωσιν, ὅταν ἡ ἔμπροσθεν αὐτῶν καταφανὴς ἀσυνέπεια τῶν λεγομένων Ὀρθοδόξων τοὺς καθιστᾷ δῆθεν ἀξίους συμπροσευχῆς καὶ συλλειτουργίας; Καὶ ἐπὶ πλέον ὅταν θεωρῇ αὐτοὺς δι' ἐπισήμου Πατριαρχικῆς ἀποφάσεως (Ἐγκύκλιος 1920, — ὑπ' οὐδεμιᾶς, ὡς προελέχθη, ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας ἀποκηρυχθεῖσα —) μέλη «Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀναγνωρίζει αὐτούς, ὡς γνωστόν, οὐχὶ «ὡς ξένους καὶ ἀλλοτρίους, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείους ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»; Διακρίνεται, μήπως, ἐνταῦθα «συνέπεια ὀρθοδόξου στάσεως» πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ἑτεροδόξων, ἢ ἀντιθέτως μετὰ σπουδῆς ἀποστασία πρὸς ἐξουνιτισμὸν τῶν Ὀρθοδόξων;

Τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ τὸ εὐσεβὲς λῆμμα τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐλπίζει καὶ ἀναμένει ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀσφαλῆ ὁδὸν σωτηρίας ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ὅλως τούναντίον, δὲν κατέστη δυνατόν μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον, νὰ καθοδηγηθῇ καὶ παραδειγματισθῇ δι' ἐνός ἀκαι-

νοτομήτως ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος καὶ γραμμῆς. Κανονικῶς συνεποῦς καὶ ἐκκλησιολογικῶς κατοχυρωμένου! Τοῦτο ὁμως συμβαίνει, διότι ἢ ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐφαρμογή τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» δὲν ἀποτελεῖ, ὡς μὴ ὄφειλε, τὸ μοναδικὸν μέλημα τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ἀπὸ πλευρᾶς «Μνημονευόντων», παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τοῦτο τυγχάνει θεμελιῶδες στοιχεῖον τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ τῆς ἐν γένει ἱερᾶς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὸ καθῆκον, πάντως, τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» εἶναι, ὅπωςδήποτε, ἀδύνατον νὰ ὑποκατασταθῇ διὰ τοῦ προσχήματος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας», ἐπὶ τῷ μόνῳ προφανεῖ σκοπῷ παρσιωπήσεως τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας καὶ συγκαλύψεως τῶν δι' αὐτὴν ἐνόχων καὶ ὑπευθύνων. Διότι, ἐν προκειμένῳ, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐνέργειαν ἀρτίῳ καταδικαζομένην ὑπὸ τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀπορριπτέαν δὲ καὶ ἀπαράδεκτον, ὡς καταλύουσιν ἐκ θεμελίων τὴν ἐνωσίαν τῆς Οἰκονομίας, ἣτις οὐδόλως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νὰ χωρήσῃ εἰς βασικώτατα θέματα πίστεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, χρίζοντα ἐπιλύσεως «Συνοδικῇ κρίσει καὶ διαγνώμῃ» καὶ οὐχὶ θεωρούμενα οἰκονομητέα κατὰ τὸ δοκοῦν ἐκάστου!

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω κριτικῆς θεωρήσεως, οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος «Μνημονεύοντες» Ἀγιορεῖται Πατέρες δέον νὰ φανῶσιν ἄξιοι ἐκπρόσωποι τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναδείξουν τὸν Ἱερὸν Τόπον τοῦ Ἁθῶ «Τὸ μόνον Ὀρθόδοξον μοναστικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ Πατερικὴν Θεολογίαν...» (Ἀνακοίν. ἐνθ' ἀνωτ.), πράξει τε καὶ θεωρίᾳ, ὄντως τοιοῦτον «πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας», διότι, «... τίς ὁ κακῶσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ ζηλωτὰ ἰ(α) - μιμηταὶ γένησθε;».

α) (Α' Πέτρου 3, 13 - 17). Αὐθεντικὴ γραφὴ = Ζηλωταί. Πρὸς «Ταμεῖον Ἁγίας Γραφῆς» BRUDER, ἔκδ. Δ'. Λειψίας 1888, σελ. 384 καὶ «Ἐπιτόμιον εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς Καινῆς Διαθήκης» Π. Τρεμπέλα, Ἀθῆναι 1956, τόμ. Γ', σ. 353.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Δ. ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

1. «Ζηλωταί» Ἀγιορεῖται

Μίαν μερίδα, ὡς γνωστόν, τοῦ συνόλου τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος ἀποτελεῖ ἡ μειοψηφοῦσα τοιαύτη τῶν πρὸς διάκρισιν ἀποκαλουμένων «Ζηλωτῶν». Ἡ αἰτία τῆς ἀπ' ἀρχῆς ἐμφανίσεως καὶ τῆς ἄχρι τοῦ νῦν ὑπάρξεως αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὸ κατὰ τὸ 1924 ἔτος δημιουργηθὲν ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα, ὅπερ, ὡς γνωστόν, μέχρι καὶ σήμερον συνεχιζόμενον, ἐξειλίχθη εἰς τὴν νῦν διακηρυσσομένην οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, ἐφ' ὅσον, ἄλλωστε, τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ τὸ «Προδρομικὸν» στάδιον αὐτῆς.

Οὔτοι, ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τοὺς «Μνημονεύοντας» Ἀγιορεῖτας καὶ βάσει τῆς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω δεδομένων ὑποστάσεως αὐτῶν, φέρονται συνεπῶς κείμενοι ὡς πρὸς τὴν ἔναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας στάσιν καὶ πορείαν, διότι ἔνεκα τῆς, βάσει τῶν ὧν προανεπτύξαμεν λόγων, καταφανοῦς ἀποστασίας αὐτῆς, διέκοψαν, Κανονικῶ Δικαίῳ, τόσον τὴν διαμνημόνευσιν ὅσον καὶ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν.

Τὴν ἀπ' ἀρχῆς τοιαύτην στάσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν ἐν λόγῳ «Ζηλωτῶν» Ἀγιορειτῶν Πατέρων, τὴν ἀναντιρρήτως σύμφωνον καὶ πλήρως ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν Κανονικὴν Πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, υἱοθέτησεν ἀπολύτως ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, κατ' ἐξαίρετον δὲ λόγον, ἔνεκα τῆς ἀποχαλινωθείσης οἰκουμενιστικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίας, διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς ὁποίας πρωταγωνιστῆς καὶ ὑπέρμαχος τυγχάνει — παραχωρήσει Κυρίου — παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἢ... ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως!

Ἡ θέσις καὶ στάσις αὕτη τῶν «Ζηλωτῶν» Ἀγιορειτῶν Πατέρων ὡς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἀνεξαρτήτως ἐάν, ὡς μὴ ὄφειλε, προκαλεῖ τὴν μῆνιν τῶν «Μνημονευόντων» συναδέλφων των καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀνεπίτρεπτον εὐαγγελικῶς κατ' ἐκείνων καταφορὰν αὐτῶν, ἀπὸ πλευρᾶς θέματος πίστεως κρινομένη καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ, ἐκ πρώ-

της ὄψεως, βεβαίωσιν ἐκπληρώσεως τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἔστω καὶ μερικῶς, ὡς ἐπίσης δὲ καὶ ἔνδειξιν ὑπάρξεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς «Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, τοῦ διασώζοντος τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ ὑπόστασιν Αὐτῆς.

Ἐκ τούτου ἀβιάστως συνάγεται, ὅτι τὸ νέον τοῦτο «Κολλυβαδικὸν κίνημα» τῶν Ἀγιορειτῶν «Ζηλωτῶν», περικλείει ὑψίστην σημασίαν καὶ σοβαρότητα, ἀμέσως ἀφορῶσαν τόσον εἰς τὴν ἐν γένει ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅσον καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας. Λόγῳ δὲ τῆς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν ἀντιμετωπιζομένης σήμερον οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, τὸ κίνημα τοῦτο ἔχει ἰδιάζουσαν ἐπίδρασιν εἰς τὸ ἐκ τούτου ἀγωνισθῆναι Πλήρωμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ εἰς ἅπαν τὸ περιβάλλον τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Καί, ἐνῶ ὁ κατὰ βάσιν σκοπὸς καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀγωνιστικοῦ τούτου κινήματος εἶναι ἀναμφισβητήτως ὄντως παραδοσιακὸς καὶ θεάρεστος, παρὰ ταῦτα, ὄχι μόνον οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἀντάξιον τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἔχει προέλθῃ μέχρι σήμερον, ἀλλὰ πλήρης ἐξουθένωσις τοῦ Πατερικοῦ τούτου κινήματος προφανῶς παρατηρεῖται, τόσον ἀπὸ μέρους τῆς γνησίας Συνειδήσεως τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

Ἐπειδὴ δέ, ἡ ἀντικειμενικὴ αὕτη διαπίστωσις ἀποτελεῖ λυπηρὸν γεγονός διὰ τὴν ἀγωνιζομένην Ὀρθοδοξίαν, ἐπιβεβλημένον καθήκον θεωρεῖται ἐνταῦθα ἡ ἐνδεικνυομένη διερεύνησις τοῦ προκειμένου θέματος. Οὕτω, μία ἀπροκατάληπτος ἀνασκόπησις ἐφ' ὅλης τῆς σήμερον ἐπικρατούσης καταστάσεως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ λεγομένου «Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν» ἀποδεικνύει πλήρως τὸ αἴτιον τῆς ἐκτροπῆς ἐκ τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν ἀγιορειτῶν. Ἐνῶ δηλαδὴ, ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει «Ζηλωτῶν» εἶναι ἡ πάντοτε καὶ ἐν πᾶσι ἐφαρμογὴ τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας», παρὰ ταῦτα τὸ ἐν προκειμένῳ ἐξαγόμενον αὐθεντικὸν συμπέρασμα μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει πλήρως, ὅτι ἡ σημερινὴ κατευθυντήριος γραμμὴ καὶ πορεία τῶν ἀγιορειτῶν «Ζηλωτῶν» στερεῖται Κανονικοῦ κύρους, Θεολογικῆς ὑποστάσεως καὶ Ἐκκλησιολογικῆς θεμελιώσεως.

Ἡ διαπίστωσις αὕτη προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς πλήρους ὑπὸ τῶν «Ζηλωτῶν» υἰοθετήσεως καὶ ἀποδοχῆς τοῦ περὶ «... Μυστηρίων» φρονήματος τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (περὶ ἧς ἐκτενῶς κατωτέρω ἀναπτύσσομεν), μετὰ τῆς

ὁποίας καὶ διατηροῦν οὗτοι πλήρη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. Διὰ τῆς ἀποδοχῆς ὁμως τοῦ φρονήματος τούτου καὶ τῆς κοινωνίας μετὰ τῆς ὡς ἄνω «Ἠγεσίας», προφανές τυγχάνει ὅτι οἱ ἀγιορεῖται «Ζηλωταί» καθιστοῦν ἄμοιρον κανονικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος τὸν λόγον τόσον τῆς ἀποτειχίσεώς των ἐκ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἀφ' ἑνός, ὅσον καὶ τῆς μὴ κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τῶν «Μνημονευόντων» ἀγιορευτῶν ἀφ' ἑτέρου. Καὶ τοῦτο, διότι ἀποδεχόμενοι τὸ περὶ «... Μυστηρίων» φρόνημα τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. παραδέχονται ὅτι ἀποτελοῦν ἄλλην ἰδίαν αὐτῶν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἀνήκουν, οὔτε ἀποτελοῦν τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Πλήρωμα» τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς τὸ κλίμα τῆς ὁποίας καὶ ὑπάγονται. Ἡ δὲ μὴ κοινωνία αὐτῶν μετὰ τῶν «Μνημονευόντων» ἀγιορευτῶν ἀποτελεῖ καταφανῆ αὐταπάτην καὶ ἀσυνέπειαν, δεδομένου ὅτι μετὰ τῆς «Μνημονευόντων» καὶ Ἐκκλησίας Ρωσικῆς Διασπορᾶς, μετὰ τῆς ὁποίας οἱ «Ζηλωταί» διὰ τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκκλησιαστικῶς κοινωνοῦν, οὐδεμία διαφορὰ γραμμῆς καὶ φρονήματος ὑπάρχει⁽⁴⁰⁾.

Ἡ διατήρησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῶν ἀγιορευτῶν «Ζηλωτῶν» μετὰ τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποδοχὴ τοῦ φρονήματος καὶ τῆς πορείας αὐτῆς, καθιστᾷ τούτους οὐχὶ μόνον ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἀλλὰ τοποθετεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν πεπληνημένην θέσιν τῆς ἐκκλησιολογικῶς ἐκπεσούσης ἀνωτέρω «Ἠγεσίας»⁽⁴¹⁾.

Τοιοιουτρόπως ὁμως πορευόμενοι οἱ χειριζόμενοι τὸ παραδοσιακὸν τοῦτο κίνημα τῆς Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος «Ζηλωταί» ἀγιορεῖται, ἀποφαίνονται ὡς Ἐκκλησία, ὅτε νοσφίζονται τοῦ Συνοδικοῦ δικαιώματος Αὐτῆς! Καὶ τοῦτο συμβαίνει ἔνεκα τῆς καταφανοῦς ὑπερβάσεως δικαιώματος, ἣν διαπράττουσιν οὗτοι, ὡς μὴ ἀρκούμενοι καὶ μὴ περιοριζόμενοι εἰς τὸ παρεχόμενον τοῖς πιστοῖς Κανονικὸν δικαίωμα τῆς «ἀποτειχίσεως», τὸ ἀφορῶν εἰς τὰς πρὸ «Συνοδικῆς διαγνώμης» δημιουργουμένας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφόρους καταστάσεις πτώσεως ἐν «εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ». Τούτου ἔνεκα ἐπομένως, φέρονται ὅλως ἀντικείμενοι πρὸς τὸν θεάρεστον σκοπὸν καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν, τελείως ἀφιστάμενοι τοῦ νοήματος τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας», γινώμενοι οὕτω «μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ» αὐτῶν (Ψαλμ. 78, στίχ. 4), ἀφοῦ ὡς ἰδιαιτέρα Ἐκκλησία χειρίζονται ὅλως αὐθαιρέτως Συνοδικὰ δικαιώματα!

Ἡ τοιαύτη πάντως γραμμὴ καὶ κατεύθυνσις οὐχὶ μόνον οὐδένα ἐπιθυμοῦντα νὰ ἀνήκη εἰς τὸ Ἄκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀρθῶς σκεπτόμενον δύναται νὰ πληροφορήσῃ, ἀλλὰ γίνεται στόχος ἐπιθέσεως πάντων γενικῶς τῶν ὑπεναντίων, ὡς καὶ τῶν «Μνημονευόντων» ἀγιορειτῶν. Διότι: Ὅπως ἀποτελεῖ αἴρεσιν καὶ θλασφημίαν, ἐὰν εἰς ὀρθόδοξος πιστεύσῃ καὶ διακηρύξῃ ὅτι τὰ «μυστήρια» τῶν κ ε κ ρ ι μ έ ν ω ν Συνοδικῶς, δηλαδὴ τῶν «ἐνεργεία» αἰρετικῶν, μετέχουν τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος, οὕτω παρομοίως συμβαίνει καὶ ἐὰν οὗτος πιστεύσῃ καὶ διακηρύξῃ, ὅτι τὰ Μυστήρια τῶν μ ἡ κεκριμένων, τῶν «δυνάμει» δηλαδὴ αἰρετικῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐν σχίσματι καὶ αἵρεσει κ ε ι μ έ ν ω ν «ὀρθόδοξων», ὡς ἐν προκειμένῳ, στεροῦνται τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ θέμα τοῦτο δύναται νὰ καθορισθῇ διὰ Συνοδικῆς διαγνώμης καὶ μόνον⁽⁴²⁾.

Πάντως, ἡ τηρουμένη σήμερον γραμμὴ καὶ πορεία ὑπὸ τῶν ἀγιορειτῶν «Ζηλωτῶν» (ὡς καὶ τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ.), τῆς ὑπ' αὐτῶν δηλαδὴ ἐνασκήσεως ἐκκλησιαστικῶν Συνοδικῶν δικαιωμάτων δι' ὧν ἀνακηρύττουσι τοὺς «δυνάμει» σχισματικούς καὶ αἰρετικούς, «ἐνεργεία» τοιούτους, Κανονικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς κρινομένη, στερεῖται, ἐπαναλαμβάνομεν, παντελῶς θεολογικῆς ὑποστάσεως. Δυνάμει δὲ τῶν ὡς ἄνω προεκτεθέντων λόγων καὶ δὴ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ὡς ἰδίας Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὡς Ἄκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν οὔτοι, ἀπὸ πλευρᾶς ὑπαγωγῆς, τοπικῶς δὲν παύουσι νὰ ἀνήκωσιν, ἡ πορεία αὕτη ἀποκλείει ὀλοσχερῶς τὴν διάσωσιν καὶ συνέχισιν τῆς ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν αὐτῆς.

Τὸ αὐτὸ ἀκολούθως συμβαίνει μὲ τὰ ἀγιορειτικὰ «Ζηλωτικὰ» (ἀλλὰ καὶ Γ.Ο.Χικὰ) περιοδικὰ καὶ ἐν γένει ἔντυπα αὐτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν εἶναι δυνατόν νὰ καταπεισθῶσι καὶ διαφωτισθῶσιν οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐλεγχόμενοι ἢ νουθετούμενοι, ἐφ' ὅσον οἱ ἐκδίδοντες ταῦτα (ἐκτός, τυχόν, ἐξαιρέσεων), ὀδεύουν ἐκ τ ὀ ς ἀκαινοτομήτου πορείας, ὡς κοινωνοῦντες μετὰ κληρικῶν τῆς ἐκκλησιολογικῶς παραπαιούσης «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς συμβαίνει, διότι, ὡς γνωστόν, πᾶς ὅστις θεωρεῖ καθῆκον νὰ ἐλέγχῃ ἢ νουθετῇ τοὺς μὴ ἀκαινοτομήτως πορευομένους, ὀφείλει καὶ ὑποχρεοῦται ἐκεῖνος πρῶτος νὰ διανύῃ ἀπολύτως ἀκαινοτόμητον πορείαν, διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὴν «Κανονικὴν Ἀκρίθειαν τῆς Ἐκκλησίας», εἰς τὸν ὅσον ὥστε, τὸ ἔργον τῆς νουθεσίας καὶ διαφωτίσεως ἢ τοῦ ἐλέγχου, νὰ περιβάλλεται ὑπὸ Κανονικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος. Ἄλλως, ὁ μὴ ἀδιαβλήτως «ὀμολογῶν» τὸν «λόγον τῆς ἀληθείας» δὲν

δικαιούται νά ἀσκῆ ἔλεγχον καί νουθεσίαν, ὡς εὐρισκόμενος ἐν τῷ «ἰδίῳ κρίματι», ὡς καί οἱ ἐλεγχόμενοι καί τοῦτο ἵνα μὴ «μωμηθῆ ἢ διακονία τῆς «καλῆς ὁμολογίας», διὰ τὸ τῆς ἀσυνεπείας κατάκριτον σφᾶλμα (Β΄ Κορ. 6, 3).

Τὰ περὶ τῶν «Ζηλωτῶν» ἀγιορειτῶν ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, ἰσχύουν ἀπολύτως καί διὰ τὴν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀποδέχεται καί συμφωνεῖ πλήρως πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀκολουθητέαν τακτικὴν καί τὸ ἐν γένει φρόνημα αὐτῶν. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῆς διεξαγόμενον «ἀγῶνα πίστεως» ὑπὸ τὸ ἔμβλημα «Ὁρθοδοξία ἢ Θάνατος», ὃς ἐπιτραπῆ νά παρατηρήσωμεν ὅτι: Ἐφ' ὅσον ἡ «ἀγωνιστικὴ» προσπάθεια τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς δὲν εὐρίσκεται προσηρμοσμένη ἐπὶ τῶν προδιατυπωθέντων ἐκκλησιολογικῶν καί κανονικῶν πλαισίων, ἤτοι ἐπὶ ἰσχυρῶν καί ἐγκύρων θεολογικῶν βάσεων, δὲν εἶναι δυνατόν νά εἶναι καί νά θεωρεῖται παραδοσιακὴ καί ἐπομένως Κανονικὴ καί θεάρεστος. Ἐνῶ, δηλαδή, κατὰ βάσιν ὁ ἀγὼν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἀφορᾷ — ὅπως καί τῶν ἀγιορειτῶν, «Ζηλωτῶν» ἐν γένει — εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» καί τὴν διακήρυξιν τῆς ἀκαινοτομήτου - ὀρθόδοξου ἀληθείας καί πίστεως, συνεπεία τῆς σημερινῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίας, παρὰ ταῦτα, ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Μονῆς μετὰ τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. (οἰασδῆποτε παρατάξεως) καί ἡ ἀποδοχὴ τοῦ περὶ «... Μυστηρίων» πεπλανημένου φρονήματος καί τῆς ἐν γένει πορείας αὐτῆς, καθιστᾷ ταύτην «σφάλλουσαν» ἔναντι τῆς (τοπικῶς) προΐσταμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ὡς κατὰ τὴν περαιτέρω θεώρησιν ἀρκοῦντως τοῦτο συνάγεται.

Ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι δυνατόν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου νά ἴσταται ἐν «νομίμῳ ἀθλήσει», πρᾶγμα ὅπερ καθιστᾷ τὴν ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν, τόσον αὐτῆς ὅσον καί τῶν ἐν γένει «Ζηλωτῶν», θεολογικῶς πεπλανημένην καί κατάκριτον. Ἡ «ἀγωνιστικὴ», ὅθεν, προσπάθεια αὕτη, διὰ νά λάβῃ ὄντως τὸ χρίσμα τῆς «νομίμου ἀθλήσεως» καί τῆς «καλῆς ὁμολογίας» καί οὕτω δικαιωθῆ ὡς παραδοσιακὴ καί θεάρεστος, δέον, ὡς καί ἀνωτέρω εἶπομεν, ὅπως αὕτη προσαρμοσθῆ εἰς τὸ ἀκριβὲς νόημα καί τὸν σκοπὸν τοῦ Ζηλωτικοῦ ἀγιορειτικοῦ κινήματος καί ἐνσυνειδήτως υἰοθετήσῃ τὸ Κανονικῶς θεμελιωμένον καί ἐκκλησιολογικῶς ἀδιάβλητον φρόνημα τοῦ ἀγῶνος, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν τοῦτο τοπικῶς ἀνήκει, διὰ τῆς πορείας τοῦ ὁποίου

δ ι α σ ῶ ζ ε τ α ι ἀσφαλῶς ἢ ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν ἰ-
δ ι ὀ τ η ς καί ὑ π ὀ σ τ α σ ι ς, τόσον αὐτοῦ ὅσον καί τῆς

Ἐκκλησίας. Οὕτω μόνον δύναται νὰ ἀποξενωθῆ τελικῶς τῆς ἐσφαλμένης σημερινῆς θέσεως αὐτῆς ἢ ὡς ἄνω Ἱερὰ Μονή, ἥτις οὐχὶ μόνον ἀσκόπως «ἀγωνίζεται», ἀλλ' ἐπὶ προφανῆ πνευματικῇ Ζημίᾳ καὶ φθορᾷ Αὐτῆς!

Ὅταν δέ, τοιοιουτρόπως ὁ ἀγὼν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς θὰ προσλάβῃ ἀπόλυτον Κανονικὴν ἰσχὺν καὶ θεολογικὴν ἐγκυρότητα, τότε, ὁπωσδήποτε θὰ διαφωτίσῃ καὶ θὰ πληροφωρήσῃ οὐχὶ μόνον τὰς σήμερον ἀντικειμένους αὐτῇ Ἀγιορειτικὰς Ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ ἀγωνιοῦν διὰ τὴν κρίσιμον σημερινὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ «τιμὴν καὶ ἔπαινον» τῆς Μονῆς, τῆς τοῖς «ὀρθοδόξοις πρεπούσης».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διαπιστώσεων, νομιζομεν ὅτι τὴν ἐλεγχομένην ταύτην θέσιν τῶν «Ζηλωτῶν» Ἀγιορειτῶν Πατέρων, δύναται κατὰ τὸν πλέον ἀποτελεσματικὸν τρόπον νὰ ἐξουδετερώσῃ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν μία Κανονικῶς συνεπῆς καὶ ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξος γραμμὴ καὶ πορεία τῶν ΜΗ πλέον μνημονευόντων συναδέλφων των. Τοῦτο καθηκότως θὰ πρέπει νὰ πράξουν οἱ δεῦτεροι, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς σημερινῆς Κανονικῶς ἀσυνεποῦς πορείας αὐτῶν ἀποτελοῦν τὴν βασικὴν αἰτίαν τῆς πεπλανημένης κατευθύνσεως τῶν πρώτων.

Ἄλλωστε ἡ εὐθύνη τῆς σημερινῆς ἐκτροπῆς τῶν «Ζηλωτῶν», ἀσφαλῶς βαρύνει τὴν ἀσυνεπῆ τηρητέαν στάσιν τῶν «Μνημονευόντων», ἐνόσω, οὔτε τοιοῦτοι «Ζηλωταί» θὰ ὑπῆρχον, οὔτε ἐκτροπαί αὐτῶν θὰ ἐσημειοῦντο, ἐὰν οἱ «Μνημονεύοντες» δὲν ἦσαν μνημονεῦοντες, ἀλλ' ἅπασα ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἀδελφότης σύσσωμος καὶ ἀρραγῶς ἠνωμένη, ἀπετέλει ὄντως τὸ (Ἀγιορειτικόν) Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἓν παραδοσιακόν Ἅγιον Ὄρος, πλήρες ζήλου πίστεως, ἀρραγῆς καὶ ἀδιάσειστον.

Τέλος, κατόπιν τῆς ἐν τῷ παρόντι Κεφαλαίῳ κριτικῆς ταύτης θεωρήσεως, πρέπον εἶναι νὰ τονισθῆ ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὡς «ὑπερασπιστὴς καὶ φρουρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως», ὑποχρεοῦται ὁμοφώνῳ γνώμῃ νὰ προβάλλῃ εὐθαρσῶς διὰ τοῦ ἐμπράκτου βιωματικοῦ παραδείγματός του τὴν «καλὴν ὁμολογίαν» κατὰ τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας (περὶ ἧς ἐπανειλημένως ἔχει διαμαρτυρηθῆ ἀκάρπως) καὶ νὰ μὴ συνεχίσῃ ἐξακολουθητικῶς τὴν τακτικὴν τῆς συνθηκολογήσεως καὶ τῶν ἐνόχων συμβιβασμῶν εἰς βάρος αὐτῆς ταύτης τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεώς του, ὡς ὄλως ἀπαραδέκτως τοῦτο συμβαίνει σήμερον.

Ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἠγεσία κατὰ μίμησιν τῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἄγιορειτῶν Πατέρων ἐλπίζομεν νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀμέσως καὶ ἀποτελεσματικῶς τοὺς σημερινοὺς ἀποστατήσαντας Βέκκου, βάσει τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων, ὥστε διὰ μιᾶς ἀκαινοτομήτου γραμμῆς καὶ πορείας κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ πρωτίστως μὲν τὴν Ε Ν Ω Σ Ι Ν τῆς διχασθείσης Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, καὶ παραδειγματίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ ἀκολούθως τὸ ἀποπροσανατολισθὲν καὶ ἀγωνιῶν πιστὸν Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἀσφαλῆ ὁδὸν σωτηρίας, συνεχίζουσα οὕτω ἐπαξίως τὴν ὑψίστην ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἀναδεικνύουσα Τοῦτο ὄντως μοναδικὸν Κέντρον Ὁρθοδόξου Πίστεως, Παγκοσμίου μοναστικοῦ κύρους καὶ προβολῆς.

2. Σκοπὸς Ἱεροῦ Ἀγῶνος Γ.Ο.Χ.

Αὕτη τυγχάνει ἡ ἀπ' ἀρχῆς (1902) ἕως τῆς σήμερον, δημιουργηθεῖσα κατάστασις ἀποστασίας τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας — αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν αὐτῆς — , ἥτις Κανονικῶς θεωρουμένη τυγχάνει ἄκρως κατακριτέα καὶ ἀπαράδεκτος παρὰ τῆς γνησίας «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», καὶ ἡ ἀσυγχώρητος κλασσικὴ ἀδιαφορία τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν. Αὗται οὐδὲν ἄνταποκρινόμεναι πρὸς τὸ «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἐνδεικνυόμενον αὐταῖς καθῆκον, ἀπαξιῶν μέχρι σήμερον, ὅπως λάβωσι τὴν δέουσαν θέσιν ἔναντι αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Ταῦτα, ἐ ξ ἡ γ ε ι ρ ο ν δικαίως τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐγκαταλειφθέντος Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξηνάγκασαν τοῦτο, ὅπως ὑψώσῃ ἀ κ α ι ν ο τ ὀ μ ῆ τ ο ν φ ω ν ἡ ν ἐμπράκτου διαμαρτυρίας καὶ Κανονικῆς ἀποδοκιμασίας⁽⁴³⁾.

Τὸ ἀκαινοτομήτως πορευόμενον Πλήρωμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῶν ὄντως Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.), ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος ἀκόμη, ἤρχισεν ἀνθιστάμενον μετ' ἰδιαζούσης Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος καὶ παρρησίας πρὸς τὴν συνεχιζομένην ἔκτοτε καὶ ὁσημέραι αὐξανομένην ἀποστασίαν. Οὕτω, διὰ τῆς κατὰ τὸ 1924 καὶ βάσει τῶν Κανονικῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων ἀποτείχισεως αὐτοῦ ἐκ τῆς καινοτομησάσης τότε Ἱεραρχίας του, ἐτοποθέτησε πλήρη κανονικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ θεμέλια εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀρξαμένου παλαιοημερολογιτικοῦ ἀγῶνος.

Ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀμετάτρεπτος τήρησις τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ἐξασφαλίζουσα ἀδιάβλητα

έκκλησιολογικά θεμέλια, ἀφορᾶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθόδοξου ιδιότητος τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ σκοπὸς οὗτος ἐπιτυγχάνεται, ἐνόσω διὰ τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ τὸ Πλήρωμα τοῦτο παραμένει ἀμέτοχον τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος καὶ τῆς νῦν διακηρυσσομένης οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως, εἰς τὰ ὁποῖα κεῖται ἡ καταγνωσθεῖσα ἤδη Ἱεραρχία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, ἐφ' ὅσον ἡ ἀκαινοτόμητος πορεία τοῦ Πληρώματος **σ υ ν ε χ ί ζ ε ι** Κανονικῶς «τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν». Τελικὸς δὲ σκοπὸς τῆς ἐμπράκτου ταύτης διαμαρτυρίας τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως ἐπιτευχθῆ ἡ ὀριστικὴ **ἀ π ο κ α τ ᾶ σ τ α σ ι ς** τῆς Κανονικῆς εὐρυθμίας καὶ **ἐ ν ὄ τ η τ ο ς**, δεδομένου ὅτι ἡ ἔνεκα τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος προξενηθεῖσα **δ ι ᾶ σ π α σ ι ς** τῆς λειτουργικῆς **ἐ ν ὄ τ η τ ο ς** ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ἔχει **κ α τ α σ τ ρ ἔ ψ η** τὸ ἐξωτερικὸν γνῶρισμα τῆς ἐνότητος αὐτῆς⁽⁴⁴⁾. Ἡ θεολογικὴ αὐτὴ κατωχύρωσις, καθιστᾶ ἀπρόσβλητον, ὡς ἰσχυρὰν καὶ ἔγκυρον, τὴν ὑπόστασιν τοῦ **σ κ ο π ο ὦ** τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ἀγῶνος. Τούτου δὲ ἔνεκα τὸ ἀκαινοτομήτως (τῶν Γ.Ο.Χ.) ἀγωνιζόμενον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, βάσει αὐτοῦ τούτου ἀκριβῶς τοῦ σκοποῦ, εὐρίσκεται καὶ διατηρεῖται **«ἐ ν τ ὸ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς»** πορευόμενον, ἐνόσω οὕτω **δ ι α σ ῶ ζ ε ι** καὶ **δ ι α τ η ρ ε ῖ** ἀκαινοτομήτως τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ ὑπόστασιν Αὐτῆς.

Κατὰ ταῦτα, τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τῶν Γ.Ο.Χ.), διὰ τῆς συμφώνου πρὸς τὴν Κανονικὴν καὶ Πατερικὴν - Παραδοσιακὴν γραμμὴν πορείας αὐτοῦ, κατέστη ὁ φρουρὸς καὶ «φύλαξ τῆς πίστεώς του», κατὰ τὴν ἐμπνευσμένην ἀπόφασιν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (1848), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, βεβαίως, ὅτι τοῦτο ὑπάρχει ὅλως ἄσχετον καὶ ἀνεξάρτητον πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικῶς σφαλλομένην «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

Ἡ Κανονικῶς θεμελιουμένη πρᾶξις τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ Πληρώματος τούτου ἐκ τῆς σφαλλομένης «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱεραρχίας, ἥτις ἀπαλλάσσει τοῦτο τῆς ἐνοχῆς, εὐθύνης καὶ ὑποδικίας τοῦ «δυνάμει» ὑφισταμένου σχίσματος καὶ αἰρέσεως, ἀποτελεῖ πλήρες καὶ σαφὲς στοιχεῖον διασώσεως τῆς «ὀρθόδοξου ἐννοίας» καὶ ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας του, ἐντὸς τῆς ὁποίας, κατὰ πᾶσαν ἔννοιαν θεοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, καθηκόντως τοῦτο ἴσταται.

Ὅθεν, ἡ «ὀρθόδοξος ἔννοια» καὶ ὑπόστασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, **δ ι α σ ῶ ζ ε τ α ι** ἐν προκειμένῳ, **Μ Ο Ν Ο Ν**

διὰ τῆς ἀκαινοτομήτου γραμμῆς καὶ κατευθύνσεως τοῦ Πληρώματος αὐτῆς. Ὑπὸ τὸν Μ Ο Ν Ο Ν δὲ ὄρον τοῦτον νοεῖται ἡ ὑπαγωγή τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος (τῶν Γ.Ο.Χ.) εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐν τὸς αὐτῆς ὑποστάσις αὐτοῦ. Ἐν ἄλλοις λόγοις, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἢ ἐκπροσωπήσουν ἐκκλησιολογικῶς τε καὶ Κανονικῶς καὶ «ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν», οὔτε ἡ «σφαλλομένη...» Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία, οὔτε τὸ καινοτομοῦν Πλήρωμα αὐτῆς, οὔτε ἡ αὐτοκαλουμένη «Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἀλλὰ Θεῖω Δικαίῳ, Μ Ο Ν Ο Ν τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα» Αὐτῆς, ἔστω καὶ ἐὰν τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ «δύο ἢ τριῶν συνηγμένων» ἐν τῷ Ὄνόματι τοῦ Χριστοῦ... καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κειμένων.

Τὸ δὲ ἐκ τῆς «ὀρθοδόξου ἐννοίας», ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου (τῶν Γ.Ο.Χ.) Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπορρέον δικαίωμα, ἀπὸ τε ἐκκλησιαστικῆς καὶ νομίμου πλευρᾶς κρινόμενον, τυγχάνει ἀναφαίρετον. Δι' ὃ καὶ δύναται τοῦτο ἀκωλύτως νὰ ἀσκηθῆ καὶ διεκδικηθῆ ἐνώπιον πάσης νομίμου ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ὡς ἀποτελοῦν τὴν «Γνησίαν Συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας», ἥτοι τὴν «ἀνωτάτην αὐθεντίαν» Αὐτῆς, τὴν δυναμένην, κατὰ τὴν «Πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας», νὰ ἐπικυρώσῃ ἢ ἀκυρώσῃ καὶ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν ἀκόμη Συνόδων, ὧν «τὸ οἰκουμενικὸν κῦρος ἐπισφραγίζει»⁽⁴⁵⁾.

Καὶ τοῦτο ἐφ' ὅσον ἡ διὰ τῶν προειρημένων παρατραπέῖσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος — ὡς συνεχίζουσα τὸ σχίσμα τοῦ 1924 καὶ κοινωνοῦσα τῇ οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει — ἔπαυσε νὰ διατηρῆ ἀκαινοτομήτως τὴν Ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ ιδιότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς μὴ περιφρουροῦσα τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι τόσον τὸ ἐν ἰσχύϊ Συνταγματικόν, ὅσον καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικόν καὶ Κανονικόν Δίκαιον «δὲν προστατεύει τὴν συγκεκριμένην ἐκάστοτε Σύνοδον, ἀλλὰ τὴν Σύνοδον τὴν τηροῦσαν τοὺς Κανόνες... ἀπαρασαλεύτως». (Καὶ δὴ τοὺς ἀναφερομένους ἐπὶ τοῦ δογματικοῦ ὅρου τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, ἐνότης, περιφρουρεῖται, ἐν προκειμένῳ, ὡς προελέχθη, ὑπὸ τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» τῆς Ἐκκλησίας — ὑπογραμ. καὶ παρένθ. ἡμέτ. —) (πρβλ. Εἰσήγησιν Συμβούλου Ἐπικρατείας Α. Ν. Μαρίνου, ἐν «Ὀρθόδοξος Τύπος», 1981, φύλ. 452, σελ. 4).

3. Παρατροπή «Ήγεσίας» Γ.Ο.Χ.

Τὴν ἐν γένει ἔννοιαν καὶ σημασίαν τοῦ ὡς ἄνω σκοποῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, σημειωτέον, θεμελιούται, Κανονικῶ Δικαίῳ, ἢ πρᾶξις τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου τούτου Πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς καινοτομησάσης αὐτοῦ Ἱεραρχίας τὸ 1924, βάσει τοῦ ὁποίου καὶ ἐπορεύετο ἀκριβῶς ἡ Ἐπισκοπικὴ ἰδρυτικὴ Ἁγεσία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς κανονικῆς, ἀπλανοῦς καὶ ἀνεπηρεάστου αὐτῆς ποιμαντορίας, Α Ν Α Τ Ρ Ε Π Ε Ι ἄρδην καὶ Α Θ Ε Τ Ε Ι ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ αὐθαιρέτως, μεθ' ὅλων τῶν ἐκ τούτου ἐκκλησιολογικῶν ἐπιπτώσεων καὶ συνεπειῶν, ἢ Σ Η Μ Ε Ρ Ι - Ν Η «Η Γ Ε Σ Ι Α» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Αὕτη, σημειωτέον, ἄ π α σ α — ὅλων τῶν παρατάξεων — τυγχάνει ὁ μ ὁ φ ρ ω ν μεταξὺ αὐτῆς καὶ πιστῆ ἀκόλουθος τοῦ περὶ «... Μυστηρίων» πεπλανημένου φρονήματος, μέχρι καὶ τῆς σήμερον!

Τοῦτο διεκηρύχθη ἐπισήμως ὡς ἀπόφασις ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω «Ήγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1191/5 - 6 - 1974 δημοσιευθείσης Ἐγκυκλίου αὐτῆς, δι' ἧς ἀνακηρύσσονται ἔστερημένα Θείας Χάριτος τὰ ὑπὸ τῶν Νεοσημερολογιτῶν τελούμενα Μυστήρια. Συνεπῶς δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνακηρύσσεται ὑπ' αὐτῆς καὶ «ἐ ν ε ρ γ ε ί α» σχισματικὴ, ἐνῶ ἀκολούθως τονίζεται ὅτι, «ὅποιος δὲν παραδέχεται τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην δὲν εἶναι παλαιοσημερολογίτης, ἀλλὰ ἐξαπατᾷ καὶ ἐκμεταλλεύεται τοὺς παλαιοσημερολογίτας»!

Τὸ διὰ τῆς «ἀποφάσεως» ταύτης διακηρυχθέν φρόνημα «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας», κρίνεται Κανονικῶς ὡς λίαν ἀντικείμενον πρὸς τὰς οἰκείας ἐν προκειμένῳ Διατάξεις καὶ τὸ Πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς στερούμενον δέ, ἔνεκα τούτου, παντὸς ἐκκλησιολογικοῦ ἐρείσματος, τυγχάνει κατάκριτον καὶ ἀπαράδεκτον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1) Διότι ἡ «Ήγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, δὲν παραδέχεται ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἁγεσίαν τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἄνευ δικαιωμάτων «ιερατικῆς ἐξουσίας», ἀλλ' ἔχει ἀνακηρύξη ἐαυτὴν, ἄλλην, ἰ δ ί α ν Ἐ κ κ λ η σ ί α ν, τὴν «καλουμένην» Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

2) Διότι ἡ πρᾶξις αὕτη ἀποτελεῖ ἀφ' ἐνός μὲν σφετερισμὸν Συνοδικοῦ δικαιώματος καὶ ἐξουσίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὑ π έ ρ β α σ ι ν τοῦ κανονικοῦ δικαιώματος τῆς ἀποτειχίσεως, εἰς τρόπον ὥστε, ἀντὶ τοῦ δι' αὐτῆς (τῆς ἀποτειχίσεως) ἐπερχομένου «λυτρωτικοῦ» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελέσματος, νὰ ἐπέλθῃ τὸ

ἀντίθετον τούτου, ἦτοι «τῶν μερισμῶν καὶ σχισμάτων» ἐν Αὐτῇ (Ἰ. Καν. ΙΕ', Α, Β. Συν.).

4) Διότι τὸ δικαίωμα τῆς διὰ «Συνοδικῆς διαγνώμης» ἀποφάσεως περὶ τῆς διακηρύξεως τοῦ ἀκύρου τῶν Μυστηρίων μιᾶς Ἐκκλησίας (ἢ τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος ἐξ αὐτῶν), οὐδεμία ἐπὶ μέρος Ἐκκλησία κέκτηται κανονικῶς — πολλῶ δὲ μᾶλλον μὴ ἀνεγνωρισμένη, ὡς ἡ τῶν Γ.Ο.Χ. ὀνομαζομένη — , ἀλλὰ μόνον μία Σύνοδος ἐκπροσωποῦσα τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν, Οἰκουμενικὴ ἢ Πανορθόδοξος, ἣτις προηγουμένως θὰ ἀ ν α κ η ρ ὺ ξ η (δηλαδὴ «ἐνεργεῖα» - κεκριμένην) Αἰρετικὴν ἢ Σχισματικὴν μίαν Ἐκκλησίαν, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀ κ ο ι ν ὡ ν η τ ὸ ν καὶ τέλος, ἄμοιρον Μυστηριακῆς χάριτος.

4) Διότι ἐνῶ αὕτη διακηρύσσει τὴν ἀπώλειαν τῆς χάριτος... καὶ ἐντέλλεται τὴν ἀ ν α μ ὺ ρ ω σ ι ν ἐπὶ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, παρὰ ταῦτα, θεωρεῖ ἔ γ κ υ ρ ο ν τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτῆς καίτοι αὕτη προέρχεται κ α ἰ ἐκ νεοημερολογίου τοῦ ἀρχιερέως, ἐνῶ ἀκολούθως δέχεται νεοημερολογίτας ἱερεῖς δι' ἀπλῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς τῶν μετανοούντων, ἣτις, ὡς εἰκός, ἀναγινώσκειται δι' ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς τοῦ πνευματικοῦ, τῆς λεγομένης ὑπ' αὐτῶν «χειροθεσίας», καὶ δι' «ὁμολογίας»*.

* Ἄλλ' ἢ μὲν «ὁμολογία», βέβαιον εἶναι ὅτι ἀποκαθιστᾶ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ὁμολογοῦντος αὐτὴν καὶ ἀποκηρύσσοντος τὴν καινοτομίαν, τὸ σχίσμα ἢ τὴν αἵρεσιν (ἱερέως ἢ λαϊκοῦ πιστοῦ), ἢ δὲ συγχωρητικὴ εὐχή, κατατάσσει τοῦτον εἰς τὸ Ἄκαινότμητον Πλήρωμα τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ θέμα ὅμως τοῦ νεοημ/γίτου ἱερέως, ἐὰν ἐκληφθῆ βάσει τοῦ διακηρυσσομένου φρονήματος τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., ἦτοι τῆς ἀπωλείας τῆς θείας χάριτος ἐκ τῶν νεοημ/τικῶν Μυστηρίων, δεόν νὰ ἐξετασθῆ κατὰ πόσον ὁ χειροτονηθεὶς νεοημ/γίτης ἱερεὺς ἔχει ἱερωσύνην ἢ ὄχι. Διότι, ἐὰν μὲν ἔχει ἱερωσύνην (ὡς τοῦτο ἀληθῶς συμβαίνει) ἀσφαλῶς τότε οὗτος τελεῖ ἐγκύρως Μυστήρια (ἀσχέτως ἐὰν ὁ ἱερεὺς οὗτος «διὰ τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας», ἐν προκειμένῳ δὲ διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῆς κοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τῶν «δυνάμει» σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν «κωλύεται» — αὐτὸς οὗτος προσωπικῶς — «τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τῶν προκειμένων Δώρων» (Θ. Λειτ. Μ. Βασιλείου) ἦτοι, ἀπὸ τὰ θεῖα Μυστήρια, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς μήπω «ἐπισχεθείσης», Συνοδικῆ ἀποφάσει, αὐτῷ ἱερωσύνης καὶ δυναμένης νὰ συμβῆ λόγῳ καθαιρέσεως ἢ ἀφορισμοῦ ἢ ἀκοινωνησίας, ἐγκύρως οὗτος ἐπετέλεσεν.

Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν, κατὰ τὸ φρόνημα τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., ὁ χειροτονῶν τὸν νεοημ/γίτην ἱερέα Ἀρχιερεὺς νὰ τελέσῃ ἐγκυρον χειροτονίαν, ἐφ' ὅσον — κατὰ τὸ ὡς ἄνω, πάντοτε, φρόνημα — δὲν ἐπενεργεῖ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρουμένῳ Μυστηρίῳ τῆς ἱερωσύνης ἢ χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἀ π ὡ λ ε σ θ ε ἶ σ α;

5) Διότι ἡ πρᾶξις τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς ἀφ' ἑαυτῆς, δηλαδή, ἀνακηρύξεώς της εἰς Ἐκκλησίαν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι στερεῖται ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος, καταστρέφει ὀλοσχερῶς καὶ τὸν προρρηθέντα σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ἀγῶνος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξις καὶ ἐδραίωσις τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῦ ἀποσκοποῦντος, ὡς προελέχθη, εἰς τὴν διάσωσιν τῆς ὑποστάσεως καὶ συνέχισιν τῆς ἀποστολῆς καὶ «τῆς ἱστορίας Αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν» καὶ ἰδιότητα. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ διακήρυξις τῆς «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης» ἀκυρότητος τῶν νεοημερολογικῶν Μυστηρίων ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ, προφανῶς, βλάσφημον ἔκφρασιν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνῶ ἀκολούθως καθιστᾷ ἄμοιρον κανονικοῦ ἐρείσματος τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτειχίσεως αὐτῶν ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

6) Τὸ αὐθαίρετον καὶ πεπλανημένον τῆς «περὶ «... Μυστηρίων» προρρηθείσης ἀποφάσεως τῶν Γ.Ο.Χ., προκύπτει καὶ διαφαίνεται ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι καὶ ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, τὴν ὁποίαν ἡ «Ἠγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. ν ο μ ί ζ ε ι* ὁμόφρονα καὶ θεωρεῖ αὐτὴν κοινωνικὴν, φρονεῖ ὅλως ἀντιθέτως πρὸς αὐτήν, οὕτως ἀποφαινομένη ἐν προκειμένῳ: «Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ χάριτος ἐν τοῖς Νεοημερολογίταις, ἡ Ὄρθοδοξος Διασπορὰ δὲν θεωρεῖ ἑαυτὴν ἢ οἴανδῆποτε τοπικὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἔχει τὴν αὐθεντίαν μιᾶς τελικῆς ἀποφάσεως, ἕως οὗ

* Λέγομεν ν ο μ ί ζ ε ι διότι, ὡς ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύσσομεν, ἡ Ρωσικὴ Διασπορὰ οὐδόλως συμφωνεῖ καὶ συμβαδίζει πρὸς τὸ φρόνημα καὶ τὴν πορείαν τῆς σημερινῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὡς πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῶν Μυστηρίων (ἐν τοῖς Νεοημ/γίταις) καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν αὐτῆς μετ' ἄλλων Ἐκκλησιῶν, νέου ἢ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἐν λόγῳ «Ἠγεσία» προσπαθεῖ καὶ ἐπιδιώκει νὰ διατηρῇ κοινωνίαν μετὰ τῆς Διασπορᾶς διὰ λόγους μᾶλλον σκοπιμότητος.

Ὅθεν, κατὰ τὸ πιστεύω τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔγκυρος ἡ Ἱερωσύνη τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἱερέων, ἐλλείψει τῆς «ἀπωλεσθείσης» χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τελείωσιν τοῦ Μυστηρίου τούτου! Ἡ θεωρία καὶ τὸ φρόνημα τοῦτο δὲν δύναται νὰ μὴ κριθῇ ὡς πεπλανημένον, διότι μόνον μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ συγκεκριμένης πράξεως καὶ ἀποφάσεως αὐτῆς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποφασίσῃ «ἐ π ί σ χ ε σ ι ν» τῆς ἀνεξαλείπτου πάντοτε Ἱερωσύνης ἀπὸ μίαν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἀνακηρύξῃ ἄμοιρα θείας χάριτος τὰ Μυστήρια αὐτῆς ὅπερ ἐν προκειμένῳ, ὅλως αὐθαίρετως, ἔπραξε ἡ «Ἠγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. δίκην ὑπερσυνόδου! Παρὰ ταῦτα, ὅλως ἀσυνεπῶς πρὸς τὸ πιστεύω αὐτῆς, ἀναγνωρίζει τὸ κύρος τῆς Ἱερωσύνης τῶν νεοημερολογιτῶν Ἱερέων, ὡς προείπομεν, δι' ἄ-

είς όριστικός κανών επί του προκειμένου γίνη μόνον υπό μιᾶς, κανονικῶς συγκληθείσης ἄρμοδιας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, υπό τήν ἀπαραίτητον συμμετοχήν μιᾶς ἐλευθέρας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» (Σεπτ. 12/25 1974).

Ὡς πρός δὲ τήν πραγματικὴν καὶ ἀληθῆ θέσιν τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ τήν ὑπ' αὐτῆς τηρητέαν γραμμὴν καὶ πορείαν αὐτῆς, δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1970, αὕτη δὲν ἦτο ἐν ἀκριβείᾳ γνωστή, ἐφ' ὅσον ἡ Σύνοδος αὕτη ἐθεωρεῖτο πράγματι ὑπὸ τοῦ Ἀκαينوτομήτου Πληρώματος τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ.Ο.Χ., ὡς καὶ ὑφ' ἡ-

---

πλῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς!

Τὸ γεγονός πάντως ὅτι ἡ «Ἐκκλησία» αὕτη τῶν Γ.Ο.Χ. τυγχάνει ἄμοιρος Κανονικῆς ὑποστάσεως, διαφαίνεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ὑπόδικος Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος — ὡς καὶ πᾶσαι αἱ καινοτομήσασαι καὶ κοινωνούσαι μετ' αὐτῶν τοιαῦται — ὡς μὴ κριθεῖσαι ὑπὸ ὀρθῶς φρονούσης Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθοδόξου Συνόδου καὶ μὴ ὑποστᾶσαι ἐπίσχεσιν τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀγιαστικῆς χάριτος (δὲν κατέστη, δηλαδὴ, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἀνενεργητος ἢ ἐν αὐταῖς Ἱερωσύνη), δηλοῖ καὶ σημαίνει ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αὗται δὲν τυγχάνουν «ἐνεργείᾳ» ἀκοινώνητοι καὶ «ἐνεργείᾳ» Σχισματικαὶ ἢ Αἰρετικάι.

Τούτου ἔνεκα, ἡ περίπτωσις «δυνάμει» Σχίσματος ἢ Αἰρέσεως, δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν υπάρξεως νομίμου ἐρείσματος πρός δημιουργίαν ἐτέρας Ἐκκλησίας ἐχούσης Κανονικὸν κύρος καὶ ἐκκλησιολογικὴν ὑπόστασιν, ὡς τοῦτο ἔπραξεν, ὅπως αὐθαίρετως, ἡ παρασυνάγουσα «Ἠγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ τοιαύτη, ὡς ἄνω, πορεία καὶ τὸ φρόνημα τῆς ἐν γένει σημερινῆς «Ἠγεσίας» τῆς λεγομένης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τυγχάνει τὸ βασικὸν αἴτιον τῆς αὐτοανακηρύξεως αὐτῆς ὡς Ἐκκλησίας, στερουμένης, οὕτω, τοῦ δογματικοῦ ὄρου τῆς ἐνόπτιος αὐτῆς μετὰ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀναγνωρίσεώς της ἔστω καὶ ὑπὸ μιᾶς ἐπὶ μέρους Τοπικῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι καὶ αὕτη ἡ τῆς Διασπορᾶς Ἐκκλησία, διαφωνεῖ ριζικῶς καὶ ἐν τῇ πράξει πρός τὸ τοιοῦτον φρόνημα καὶ τὴν γραμμὴν αὐτῆς.

Ἐπὶ πλέον, τὸ πιστεύω τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς Ἐκκλησίας, ἐκτός ὅτι καθιστᾷ ἄμοιρον παντός Κανονικοῦ ἐρείσματος τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς, ὡς προελέχθη, καὶ ἀποστερεῖ αὐτὴν παντός ἐγκύρου ἐκκλησιαστικοῦ - Συνοδικοῦ δικαιώματος, καθιστᾷ, παραλλήλως, ἀπαράδεκτον καὶ ἀπορριπτέαν δι' αὐτὴν, τὴν ΜΟΝΗΝ βασικὴν καὶ θεμελιώδη ἐκκλησιολογικὴν κατωχύρωσιν καὶ θεολογικὴν ὑπόστασιν τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι ἀποτελοῦν, Κανονικῶ Δικαίῳ, τὸ «Ἀκαينوτόμητον Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ὅμως οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ καὶ σημαίνει διὰ τὴν ἐν λόγω «Ἠγεσίαν», εἰμὴ αὐτόθουλον καὶ ἠθελμένην πράξιν αὐτῆς, ἥτις μοιραίως τοποθετεῖ αὐτὴν ἐκτὸς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ ὄρου τῆς ἀδιασπάστου ἐνόπτιος Αὐτῆς.

Ἡ προεκτεθείσα διασάφησις, παρουσιάζει σαφῶς πλέον τὴν ὅπως

μῶν τῶν Ἀγιορειτῶν, ὡς ἡ μοναδική ἀκαινοτομήτως πορευομένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ πιστὴ ἀκόλουθος τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» ἔναντι τῆς καταστάσεως τόσον τοῦ ἀπὸ τοῦ 1924 ὑφισταμένου Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος, ὅσον καὶ τῆς μετέπειτα ἕως τῆς σήμερον διακηρυσσομένης οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως. Τὰ ἐπακολουθήσαντα ὁμως ἔκτοτε διάφορα πραγματικὰ περιστατικά, ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτῶν, παρουσίασαν τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ἐν τῇ Διασπορᾷ, τελείως διάφορον τῆς ὡς ἄνω νομιζομένης, λόγῳ τῆς καταφανοῦς ἀθετήσεως τοῦ μέτρου τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σοβοῦντος καὶ βασικωτάτου θέματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας αὐτῆς μετ' ἄλλων μὴ ἀκαινοτομήτως πορευομένων Ἐκκλησιῶν.

Τὸ γεγονός τῆς δικαιώσεως τοῦ οἰκουμενιστικοφρονούντος Ἀρχιεπισκόπου Γενεύης κ. Ἀντωνίου (τοῦ κατηγορηθέντος ὡς τοιοῦτου ὑπὸ τοῦ ἐν Γενεύῃ πρεσβυτέρου Βασιλείου Σακκά) ὑπὸ τῆς ἐν Καναδᾷ Μεγάλῃ Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Διασπορᾶς κατὰ τὸ 1974 καὶ ἡ καταδίκη τοῦ δευτέρου καὶ ἡ ἐν αὐτῇ καταχειροκρότησις τῆς ἐκεῖ κατατεθείσης «ἐκθέσεως» τοῦ πρώτου, μαρτυρεῖ καὶ ἐπισφραγίζει τὸ βέβαιον τῆς διατηρήσεως τῆς τοιαύτης κοινωνίας (βλέπε σχετικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ προκειμένου

διάφορον κατεύθυνσιν καὶ τὸ φρόνημα ὅπερ παρατηρεῖται μεταξὺ τῆς «Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» καὶ τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» (τῶν Γ.Ο.Χ.) τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἀμφοτέρων Παλαιοημερολογιτῶν), ὡς ἐπίσης καὶ ποῖοι ἐξ αὐτῶν κέκτινται Κανονικῆς Ἐκκλησιολογικῆς ὑποστάσεως καὶ ποῖοι, ὡσαύτως, εὐρίσκονται ἄμοιροι ταύτης, ὡς ἐν παρασυναγωγῇ ὄντες.

Δέον, ὅθεν, κατόπιν τούτου νὰ τονισθῇ ὅτι, πᾶσαι αἱ Ἐκκλησῖαι τῆς Ὁρθοδοξίας, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν ὡς ἄνω διάφορον κατάστασιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος, ὑ π ο κ ρ ε ο ῦ ν τ α ι ὅ π ω ς δ ι α κ ρ ί ν ω σ ι καταλλήλως, ποῖους ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ ἀ γ ν ο ῆ σ ω σ ι ν, ὡς αὐταὶ νομίζουσι, καίτοι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἡ ἀγνόησις τῶν πεπλανημένων, ἀλλ' ἡ σπουδὴ πρὸς ἀναζήτησιν καὶ περισυλλογὴν τούτων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπαναφορᾶς καὶ σωτηρίας αὐτῶν ἐντὸς τῆς λογικῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, τυχάνει ἀδιανόητος ἡ ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀ γ ν ὄ η σ ι ς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος (ἔστω καὶ τῶν πεπλανημένων τοιοῦτων) ἀφοῦ ἡ ἐκκλησιολογικὴ αὐτῶν παρατροπὴ ὀφείλεται, ἐν πολλοῖς, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω Ἐκκλησιῶν κ α κ ῶ ς ἐννοουμένην καὶ ἐφαρμοζομένην «ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν», τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἣν συνεχίζουν εἰσέτι τόσον βλαπτικῶς αὐταὶ ἔναντι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν ἄλλων Νεοημερολογιτικῶν Ἱεραρχιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐδραίωσιν τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως.

θέματος, ἐν «ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ»..., "Άγιον Όρος, 1979, σελ. 4 - 7).

Τούτου ἔνεκα, τὸ Ἄκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας (τῶν Γ.Ο.Χ.) Ἑλλάδος ἀδυνατεῖ νὰ διατηρήσῃ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς ὡς ἄνω Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἢ νὰ ὑπαχθῆ καὶ ἐξαρτηθῆ ἐκκλησιαστικῶς ὑπ' αὐτῆς. Πάντως, εὐχῆς ἔργον καὶ πράγματι ἐκπλήρωσις διακαοῦς πόθου τοῦ Ἄκαινοτομήτου Πληρώματος θὰ ἦτο, ὅπως οἱ δεσμευτικοὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας κανονικοὶ λόγοι ἐλαμβάνοντο σοβαρῶς καὶ καθηκόντως ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, εἰς τρόπον ὥστε, διὰ μιᾶς πεπαρησιασμένης, ἐν προκειμένῳ, δηλώσεως καὶ ὁμολογίας αὐτῆς, δυνηθῆ καὶ διατηρήσῃ οὕτω τὴν ἀκαινοτόμητον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν ἐν τῇ Καθόλου Ἐκκλησίᾳ.

Μόνον οὕτω, τὸ Ἄκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τῶν Γ.Ο.Χ.), τὸ ἤδη ἀπέχον κανονικῶς τῆς νῦν «σφαλλομένης» «Ἠγεσίας» αὐτοῦ, θὰ ἠδύνατο εὐσυνειδήτως νὰ ἀναθέσῃ τὴν πλήρη ἐξάρτησιν καὶ πνευματικὴν κηδεμονίαν αὐτοῦ τῇ ὡς ἄνω Ἱερᾷ Συνόδῳ (τῆς Διασπορᾶς), ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως ἀκαινοτομήτως πορευομένου ὀρθοδόξου Ἱεράρχου ἐν Ἑλλάδι, ἢ ἐφ' ὅσον οὐδεὶς τῶν Ἐπισκόπων τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς σήμερον θὰ θελήσῃ νὰ συναισθανθῆ τὴν ἐκ τῆς, ὑπαιτιότητα αὐτῶν, καταφανοῦς καταπτώσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. τεραστίαν εὐθύνην καὶ ἀποφασιστῆ νὰ ἀποκηρύξῃ εὐθέως καὶ σαφῶς τοὺς λόγους καὶ τὰ αἷτια τῆς καταπτώσεως ταύτης, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀναδείξεως νέας ἐπαξίου καὶ Κανονικῆς Ἠγεσίας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ., ἦτοι τοῦ Ἄκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Δέον ἐνταῦθα νὰ σημειωθῆ ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν ἐν τῷ Κεφαλαίῳ τούτῳ ἀναφερομένων, ἦτοί' περὶ σκοποῦ ἀγῶνος, δικαιώματος ἀποτείχισεως καὶ πεπλανημένης καταστάσεως κ.λ.π, ἅπασα ἡ σημερινὴ «Ἠγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔχει κατὰ τὸ παρελθὸν δεόντως ἐνημερωθῆ δι' ἀλληπαλλήλων ἐγγράφων καὶ προφορικῶν ὑπομνήσεων καὶ συστάσεων. Πλὴν ὁμως αὕτη, εἰς τὸ λογισαμένη ταῦτα, συνεχίζει, ὡς μὴ ὤφειλε, τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἰδεολογικὴν γραμμὴν καὶ πορείαν, οὐδαμῶς διατεθεῖσα ν' ἀνακαλέσῃ τὸ πεπλανημένον αὐτῆς φρόνημα — Κύριος οἶδε τίνος ἔνεκα λόγου — προβάλλουσα πάντοτε, ἐν προκειμένῳ, ὡς συνήθως, τοὺς λόγους σκοπιμότητος, οἵτινες ὁμολογουμένως θέτουν ταύτην ἐκτός Κανονικῆς συνεπείας.

Τοιοιουτρόπως, ἢ ἐν λόγῳ «Ἠγεσία» οὐδόλως φαίνεται ἠθέλησε νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀδιαμφισβήτητον ἐκκλησιολογικὴν

+ οὐδέν

ἀλήθειαν, δυνάμει τῆς ὁποίας μόνον ὡς Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (περιλαμβανόν Κλήρον καὶ Λαὸν οἰουδήποτε βαθμοῦ καὶ τάξεως μετὰ τῆς σχετικῆς, βεβαίως, ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας αὐτοῦ) θεμελιούται Κανονικῶς ἢ ἀποτείχισις αὐτοῦ ἐκ τῆς σφαλλομένης ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας του, συμφώνως ταῖς προαναφερθείσαις Κανονικαῖς διατάξεις, καὶ οὐχ ἰδίως «Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος». Ἐνόσω τοῦτο ἀποτελεῖ ὑπέροχον Κανονικῆς δικαιοδοσίας, ἣτις δημιουργεῖ ἀφεύκτως κατάστασιν λίαν ἀντικειμένην πρὸς τὰς ἐν προκειμένῳ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας⁽⁴⁶⁾. Τοῦτο ἄλλωστε ἀρκούντως ἔχει στηλιτευθῆ ὑπὸ τοῦ ὀρθῶς ποτὲ πορευθέντος Ἡγέτου τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσσοστόμου, εἰς τὴν ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1945 ἐμπεριστατωμένην «Διασάφειν» Ποιμαντορικῆς αὐτοῦ Ἐγκυκλίου, τὴν ἔνεκα, σημειωτέον, οὐδὲν ὅς κανονικοῦ λόγου δυναμένην νὰ ἀνακληθῆ οὐδ' ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συντάκτου αὐτῆς, ἐν ἣ ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ καὶ λίαν ἐπίκαιρα διὰ τὴν ἄκρως χαώδη καὶ ἀπευκταίαν σημερινὴν κατάστασιν τῆς «Ἡγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ.⁽⁴⁷⁾, ἦτοι:

«Κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Διοικητικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν μία μερὶς Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Κανονικοὺς διακόπτουσα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς, καὶ ἀποχωριζομένη διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῆς Διοικήσεως Ἱεραρχίας, πηγνύει ἴδιον θυσιαστήριον, ὅσω καὶ ἂν διὰ τῆς χωριστικῆς λατρείας καὶ τῶν ἰδίων εὐκτηρίων οἴκων καὶ ἰδίων λειτουργῶν φαίνεται, ὅτι ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν ἐκείνης, ἐξ ἧς ἐχωρίσθη, δὲν παύει ὁμως Κανονικῶς νὰ ἀνήκη αὕτη εἰς τὴν αὐτὴν τὴν μίαν καὶ ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν... (ὡς ἀποτελοῦσα) μίαν ταύτης ἀλύμαντον καὶ ἀναπόσπαστον πλευράν... (ἦτοι τὸ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα αὐτῆς), ἧς τὴν ἱστορίαν συνεχίζει ὑπὸ τὴν ἀκραιφνῆ καὶ ἀδιάφθορον ὄψιν τῆς ἀγνῆς καὶ ὀρθοδόξου ἐννοίας... Καὶ τοῦτο μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς (μεταξὺ τοῦ ἀκαινοτομήτως πορευομένου Πληρώματος καὶ τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας) διαφορᾶς... ὑπὸ μεζονος Συνόδου, ἀντιπροσωπευμένης ὑπὸ πασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

«Μέχρις οὗ ὁμως γένηται τὸ τοιοῦτον, ... ἐφ' ὅσον (τὸ ἀκαινοτομήτως πορευόμενον Πλήρωμα) δὲν λαμβάνει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρίσμα τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ τῆς Κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῆς μεζονος Συνόδου, δικαιούται μὲν (τοῦτο) νὰ διακόψῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ τὸ μνη-

μόσουν του πρώτου, δὲν δύναται ὁμως, καίπερ κατὰ πάντα ὀρθοδοξοῦν, ... νὰ διίσχυρισθῆ ὅτι τοῦτο καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὴν μίαν καὶ ἀδιαίρετον ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν» (βλέπε ἀνωτέρω «Διασάφειν», σελ. 8 καὶ 9) — παρενθέσεις ἡμέτεραι — .

Τὸ ἐν προκειμένῳ ἐπισήμως διακηρυχθὲν ὑπὸ τῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ «..Μυστηρίων» φρόνημα, δὲν κρίνεται μόνον ὡς πεπλανημένον καὶ κατάκριτον. Τοῦτο θεωρεῖται ἀπαράδεκτον καὶ διότι ἀφορᾷ εἰς καθαρῶς καιροσκοπικοὺς λόγους, ὡς ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν οὔτω φρονούντων τοῦτο προκύπτει, διότι λέγουσιν οὔτοι:

«Δὲν πρέπει νὰ λέγηται πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ γράφηται, ὅτι οἱ καινοτομήσαντες Ἀρχιερεῖς εἰς τὸ ἡμερολόγιον, τότε μόνον θὰ στερηθῶσι τῆς χάριτος καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ μεταδιδόναι ταύτην εἰς τοὺς πιστοὺς, ὅταν κηρυχθῶσι καὶ ἐνεργεῖα Σχισματικοὶ καὶ καθαιρεθῶσιν ὑπὸ μιᾶς μείζονος Συνόδου, διότι τοῦτο οὐ μόνον δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ Ζημιοῖ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα διὰ τῆς ἀποσκιρτήσεως τῶν ἡμετέρων ὀπαδῶν ἐκ τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, συγκρατουμένων ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι οἱ νεοημερολογῖται Κληρικοὶ καὶ πρὶν κηρυχθῶσιν ὑπὸ Συνόδου Σχισματικοί, στεροῦνται τῆς δυνάμεως τοῦ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν ἱεροτελεστίαν. Ἄλλ' ὁ διίσχυρισμὸς οὔτος, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι σφαιερὸς, ἐνέχει καὶ δόσιν τινὰ **δ η μ ο κ ο π ί α ς** καὶ **π α ρ α π λ α ν ή σ ε ω ς** τῶν πιστῶν, τοῦθ' ὅπερ **ἀ ν τ ί κ ε ι τ α ι** εἰς τὴν θεῖαν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ὀφείλει νὰ ὀρθοτομῆ παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὡς καὶ εἰς τὴν **τ ι μ ῆ ν** καὶ **ἰ δ ε ο λ ο γ ί α ν** τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος... Τὸ σφαιερὸν τοῦ διίσχυρισμοῦ τούτου ἔγκειται εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν, ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται ἔμειναν εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τοῦδε ἐστερήθη τῆς θείας Χάριτος... Οἱ ἐν ἐπιγνώσει ὁμως παλαιοημερολογῖται τῆς Ὁρθοδόξου **π α ρ α τ ά ξ ε ω ς** (καὶ οὐχὶ Ἐκκλησίας) ἡμῶν γινώσκουσι καλῶς, ὅτι ἡ παρακολούθησις τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου δὲν εἶναι ἀπόρροια τοῦ **ἐ γ κ ῦ ρ ο υ ἢ ἀ κ ῦ ρ ο υ** τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἔχει δικαίωμα **μ ό ν ο ν** μία ἔγκυρος **Σ ύ ν ο δ ο ς** νὰ ἀποφανθῆ...».

«Τὸ δὲ **δ η μ ο κ ο π ι κ ὸ ν** καὶ **ἐ κ μ ε τ α λ ε υ τ ι κ ὸ ν** τῆς ἀντιθέτου γνώμης ἔγκειται ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν ἐλπίδα νὰ προσηλυτίσωσιν καὶ ἄλλους ὀπαδοὺς εἰς τὸ πατριον ἑορτολόγιον **ἐ π ι σ ε ί ο ν τ ε ς** ὡς φόβητρον τὴν **ἀ κ υ ρ ό τ η τ α** τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, καὶ ἀφ' ἐτέρου εἰς τὴν συγ-

κράτησιν τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν, καὶ δὴ τῶν εὐπίστων καὶ χλιαρῶν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἡμῶν. Ἄλλ' ἡ χρῆσις τοιούτων δημοκοπικῶν καὶ ἀθεμίτων μέσων πρὸς ἄγραν ὀπαδῶν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον παράταξιν ἡμῶν πιθανὸν νὰ ἐπιτρέπηται ὑπὸ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει ὡς ἠθικὸν ἀξίωμα τὸ Ἰησουητικὸν ἀπόφθεγμα ὄ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα, ὄχι ὁμως καὶ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις πάντοτε ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» («Διασάφησις», ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 11 - 12) — ὑπογρμ. ἡμέτεραι — .

Δυνάμει τῶν προαναπτυχθέντων κανονικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν λόγων καὶ κριτηρίων, καταφανῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ σημερινὴ ἐν γένει «Ἠγεσία» τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐλέγχεται ὡς πλήρως ἀντικειμένη πρὸς τὸν βασικὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπεία δὲ τούτου αὕτη κρινομένη ὑπὸ τῆς Κανονικῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, τυγχάνει καὶ ὑπόδικος ἐνώπιον ὀρθοφρονούσης ἐγκύρου Συνόδου. Τούτου ἔνεκα δὲν δύναται πλέον αὐτοδικαίως ἡ ἐκπροσωπήσις ὡς Ἠγεσία τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἐνδεχομένως νὰ ἀποδίδῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀκεφάλου πρὸς τὸ μὴ ἤδη ὑπαγόμενον εἰς αὐτὴν Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ Παλαιοημερολογιτῶν πιστῶν Κλήρου καὶ Λαοῦ, τὸ ὁποῖον δυνάμει τῶν προρηθέντων κανονικῶν λόγων, διέκοψε καθηκόντως ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῆς, δεόν νὰ τονισθῇ τὸ ἔξης: Ἡ «Ἠγεσία» αὕτη, ὡς δεόντως προανεπτύχθη, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αὐτῆς καταπτώσεως ἐν τῷ φρονήματι καὶ τῇ πορείᾳ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ. τυγχάνει Κανονικῶς «κατεγνωσμένη» καὶ «ἐκκήρυκτος» παρὰ τῆς γνησίας Συνειδήσεως τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῶν πιστῶν⁽⁴⁸⁾ ΕΠΑΥΣΕ τῷ λόγῳ τούτῳ νὰ ΑΠΟΤΕΛΗ Κανονικὴν ΗΓΕΣΙΑΝ αὐτοῦ! Καὶ τοῦτο, ἀνεξαρτήτως τῆς παντοειδοῦς καταπτώσεως καὶ τοῦ κατακερματισμοῦ αὐτῆς εἰς πλείστας «Ἠγεσίας», τῆς ἐξικνουμένης μέχρι τῆς παντελοῦς ἐξευτελίσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος διὰ τῶν ἐπ' ἐσχάτων ὑπ' αὐτῆς σημειωθεισῶν Ἀρχιερατικῶν χειροτονιῶν καὶ τῆς ἐν γένει καταρρακώσεως τοῦ πνευματικοῦ γοήτρου τοῦ εὐσεβοῦς ἀγωνιζομένου Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῶν Γνησίων ὄντως Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τὸ Ἀκαινοτόμητον, ἐπομένως Πλήρωμα, μέχρις ἀναδείξεως τῆς ἐνδεδειγμένης ὀρθοφρονούσης καὶ ἀδιαβλήτου ἐπισκοπικῆς Ἠγεσίας αὐτοῦ, ἐκκλησιολογικῶς, ὡς προεῖρηται, θε-

μελιουμένης, ο ὑ δ ε μ ί α ν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν δικαιούται νὰ διατηρῆ μετὰ τῆς ὡς ἄνω ἐκπεσούσης «Ἠγεσίας», πλὴν τοῦ ὀρθῶς καὶ ἀπλανῶς, φρονουῦντος καὶ πορευομένου εὐσεβοῦς καὶ ἀδιαβλήτου Ἱερατείου τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ ἀποκηρύσσοντος τὰ πεπλανημένα φρονήματα τῆς ὡς ἄνω «Ἠγεσίας», ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ δέον νὰ διαποιμαίνηται. Καὶ τοῦτο, διότι ο ὕ τ ω μ ό ν ο ν τὸ Πλήρωμα τοῦτο δὲν θὰ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀ κ έ φ α λ ο ν οὔτε ἀ ν ε π ί σ κ ο π ο ν καὶ π α ρ α σ υ ν ἄ γ ω γ ο ν, ἐφ' ὅσον «διαστέλλον» ἑαυτὸ ἐκ τῶν «σφαλλομένων» αὐτοῦ ἐπισκόπων, τὸν ἀληθῆ καὶ ἀκαινοτομήτως φρονούντα καὶ πορευόμενον Ἐπίσκοπον ἐπιζητεῖ, ὡς ὑγειᾶ καὶ ζῶσαν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας⁽⁴⁹⁾.

Τούτου ἔνεκα, τὸ πιστὸν Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ., Κληρὸς καὶ Λαός, δέον νὰ καταστήσῃ συνείδησίν του, τὴν θεολογικὴν ἐξυγίανσιν καὶ κατοχύρωσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐπὶ ἀδιαβλήτου Κανονικῆς βάσεως, ὡς περὶ τούτου ἐκτεταμένως προανεπτύχθη. Διότι, ὅταν καταστῆ ἀμέτοχον τῆς εὐθύνης, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τῆς μετὰ τῆς παρατραπίσης ὡς ἄνω «Ἠγεσίας» ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας αὐτοῦ, τότε μόνον θὰ δυνηθῆ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ ιδιότητα, καὶ τότε θὰ ἀποτελῆ ὄντως γνήσιον μέρος τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, κατοχυρῶνον οὕτω ἐκκλησιολογικῶς τόσον τὸν σ κ ο π ὸ ν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὅσον καὶ τῆς ἀποτεχισίας του ἐκ τῆς παρατραπίσης Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας, τοποθετοῦν οὕτω ἀσφαλῶς ἑαυτὸ Ε Ν Τ Ο Σ Ἐκκλησίας πορευόμενον.

Τὸ ἐπιβεβλημένον τοῦτο καθῆκον, ἰδιάζουσαν σημασίαν ἔχει διὰ τὸ Ἱερατεῖον τοῦ Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ., ὅπερ, ὡς ἀπὸ θέσεως ἐπιτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν διαποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐκ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καταλλήλων παραγόντων, καλεῖται σήμερον νὰ ἀ ν α λ ἄ β ῆ ὑπευθύνως τὴν σωτήριον ἀ ν α σ ὕ ν τ α ξ ί ν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξον ποδηγέτησιν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, ἐνὸςφ δὲν ὑφίσταται, τὸ γε νῦν, θέμα ὑπαγωγῆς τοῦ ὀρθῶς φρονουῦντος Πληρώματος (Κλήρου καὶ Λαοῦ) εἰς τὴν Κανονικῶς «κατεγνωσμένην» σημερινὴν «Ἠγεσίαν» τῶν Γ.Ο.Χ.

Παραλλήλως πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἱερατείου, ἀνάλογοι τυγχάνωσι καὶ αἱ ἐν προκειμένῳ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν λαϊκῶν πιστῶν τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ. Ὅθεν, βάσει τῆς οὕτω διαμορφωθείσης ἀπευκταίας ὡς ἄνω καταστάσεως, χ ρ έ ο ς ἐπιβεβλημένον αὐτοῖς τυγχάνει, ὅπως ἀ π α ι τ ῆ σ ω σ ι καθηκόντως παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς Ἱε-

ρατείου αὐτῶν ἵνα ἀναλάβῃ τοῦτο πᾶσαν γενικῶς καὶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΑΥΤΩΝ ΔΙΑΠΟΙΜΑΝΣΙΝ ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΠΟΔΗΓΕΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑΝ, ἵνα οὕτω καταστήσωσιν ἀδιάβλητον ὄντως τὸν σκοπὸν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποχρέωσης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἱερατείου καθηκόντως ἐπιτάσσει καὶ ἀπαιτεῖ, ἀσφαλῶς θὰ καταξιωθῇ τοῦτο Κανονικῆς καὶ ἐπαξίου Ἐπισκοπικῆς Ἠγεσίας, ὅτε καὶ ὅπως ἡ θεία Βουλὴ τοῦ Κυρίου οἶδεν. Τοῦτο ἄλλωστε συνέβη καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος (ἀπὸ τοῦ 1924 - 1935), ὅτε ὁ Κύριος ἤξιωσε τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς ἀκαινοτομήτου - ἰδρυτικῆς αὐτοῦ Ἠγεσίας.

Ἐὰν θελήσῃ σήμερον τοῦτο νὰ ὀδεύσῃ τὴν ὑπ' αὐτῆς καθορισθεῖσαν ἀκαινοτόμητον καὶ ἀπηλλαγμένην «τῶν ἐκτροπῶν καὶ ἀκροτήτων» γραμμὴν καὶ πορείαν, τί ἀδυνατεῖ εἰς τὴν Θεῖαν τοῦ Κυρίου Βουλὴν καὶ Πρόνοιαν, ὅπως «ἐξαγάγῃ ἄξιον ἐξ' ἀναξίου» καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας, ὥστε νὰ καταξιώσῃ καὶ πάλιν τὸ εὐσεβὲς τοῦτο λῆμμα, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, μιᾶς ὀρθοφρονούσης, νομίμου καὶ Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἠγεσίας;

Κατόπιν τούτου, τόσον τὸ Ἱερατεῖον ὅσον καὶ τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ., διαζώζοντα οὕτω τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν ὑπόστασιν, ἀσφαλῶς θέλουσι διατηρήσῃ «Ἀκαινοτόμητον Θυσιαστήριον» καὶ «καθαρὰν θυσίαν», ἀπαλλασσόμενα ἐκ πάσης παρασυναγωγῆς ἐννοίας καὶ ιδιότητος.

Τοῦτο, τέλος, ἀποτελεῖ στοιχεῖον καὶ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν πρὸς περιφρούρησιν τῆς Κανονικῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ ἐν γενεῖ σκοποῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» τῆς Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀγαθῶ Αὐτῆς καὶ περιφρούρησιν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Πίστεως.

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ἡ καθαρῶς ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως, ἤτοι ἀκαινοτομήτου - ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ πορείας (καὶ οὐχὶ διοικητικῆς καὶ ἠθικῆς συνεπειᾶς), διενεργηθεῖσα, διὰ τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων κεφαλαίων, Κανονικῆ θεώρησις τῆς ἐνεστῶσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἀποδεικνύει, ἀπὸ τε θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς πλευρᾶς, τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα.

Τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀμφισβητηθῆ, ἐφ' ὅσον προκύπτει ἐκ τῶν ἀδιαφύεστων ἐγγράφων διαβεβαιώσεων αὐτῶν τούτων τῶν ἐντὸς τῆς καταστάσεως ταύτης εὐρισκομένων «πνευματικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων» τῶν ἐξακολουθητικῶς, σημειωτέον, διαμαρτυρομένων δι' αὐτήν.

Ἀπόδειξιν τούτου ἀποτελεῖ καὶ ἡ τελευταία ἐκτενὴς διαμαρτυρία τῶν «Μνημονευόντων» Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἑνώσεως Θεολόγων «Κοινωνία» (βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. φύλ. 453, Ἀπρίλιος 1981, ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρέος τοῦ Πατριαρχείου»). Ἀπεριφράστως ὁμολογεῖται διὰ ταύτης ἡ ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «κατάργησις τῆς Συνοδικότητος ΤΑΣ». Τοῦτο ὁμῶς σημαίνει καὶ ἀποτελεῖ καὶ ἄρνησιν τῆς καθολικότητος ΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, ὡς προείπομεν, ἀποτελεῖ τὸ στοιχεῖον τῆς «ἐνότητος» Αὐτῆς. Ἡ κατάργησις, ἐπομένως, τῆς Συνοδικότητος, διακυβεύει ὄντως ἐκ θεμελίων τὴν ἐνότητά καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Διατὶ ὁμῶς ἡ διαμαρτυρία αὕτη γὰρ περιορίζεται εἰς τὸ θέμα τῶν σχέσεων Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Παπικῶν μόνον; Μήπως μὲ τοῦτο ἀμνηστεύεται ἡ τεραστία εὐθύνη καὶ ἐνοχὴ ἀπασῶν τῶν διὰ τῆς κακῆς «οἰκονομίας» κοινωνουσῶν μὲ αὐτὸ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν; Πῶς εἶναι δυνατόν αὐταὶ — ἐξαιρέσει, βεβαίως, τῆς ὑπαρχούσης μυστικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν — γὰρ μὴ θεωροῦνται ὑπόδικοι καὶ ὑπόλογοι ἔναντι τῆς γνησίας «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως», ἔναντι, δηλαδή, τοῦ ὀρθῶς φρονούντος καὶ πορευομένου «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» τῆς καθόλου Ἐκκλησίας; Καὶ τοῦτο, διότι αὐταὶ οὔτε τὴν βλάσφημον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 ἔχουσι ἀποκηρύξει — πράξει τε καὶ θεωρία — οὔτε τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσαν ἀποστασίαν τοῦ Ἡμερολογιακοῦ σχίσματος καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως, ἅτινα «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ» διακηρύσσονται ὑπὸ πλείστων σημερινῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, περὶ ὧν ἐκτεταμένως προεξεθέσαμεν.

Δὲν ἀποτελεῖ πάντως ἐκπλήρωσιν «χρέους» ἢ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διαμαρτυρομένων Ἀγιορειτῶν Πατέρων δήλωσις αὐτῶν, ὅτι ἡ στάσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «σκανδαλίζει» αὐτούς. Οὔτε, ἐπίσης, μὲ τὸ νὰ «ἀναγκάζονται νὰ γράφουε γιὰ νὰ ἐλέγξουε» σημαίνει τοῦτο ὅτι ἐπιτυχάνουν «νὰ διατηρηθοῦν ἀκέραιοι» οἱ «περιφρονούμενοι καὶ ἀνατρεπόμενοι ἱεροὶ κανόνες καὶ τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας». Τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅτι, ὡς γράφουν, «αὐτὸ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ κάνουν ἀ π ὅ τ ο μ α, οὔτε μὲ ἐ μ π ά θ ε ι α! (ὑπογρ. ἡμετ.).

Ὁ τοιοῦτος ὁμοῦς π ε ρ ί ε ρ γ ο ς τρόπος ἐκπληρώσεως τοῦ ὑψίστου καθήκοντος καὶ «χρέους» παντὸς πιστοῦ χριστιανοῦ, προκειμένου νὰ «διατηρήσῃ ἀκεραίους» τοὺς «θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας», οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ ἔνοχον συμβιβασμὸν μετὰ τῶν ἀποστατούντων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀκολούθως κατελέγχεται ὁ ὑπὸ τῶν Πατέρων ὑποδεικνυόμενος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς κακοδοξίας, οἷτινες «καὶ θυμὸν» ἐκίνησαν «νῦν τὸν δικαίωτατον ἐνδικιώτατα». Ἐνῶ, παραλλήλως, οἱ Συνοδικοὶ Πατέρες, «ἐπαινοῦντες» τοὺς «διαστέλλοντας» πιστοὺς ἐκ τῶν «σφαλλομένων...» ποιμένων, τονίζουν ὅτι οὗτοι «ἔ σ π ε υ σ α ν ρύσασθαι», ἤτοι εὐθύς ἀμέσως ἐνεργήσαντες, πολὺ, δηλαδή, «ἀ π ὅ τ ο μ α», ὅπως ρύσωσι τὴν Ἐκκλησίαν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων» διὰ τῆς ἀποτειχίσεως.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ἀληθῶς Κανονικοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως, ἤτοι τοῦ «χ ρ έ ο υ ς» τῶν πιστῶν ἔναντι τῶν «ἀποστατούντων καὶ ἀφισταμένων» ποιμένων αὐτῶν, ὡς ἐν προκειμένῳ, δέον νὰ τυγχάνῃ γνωστὸν, ὅτι οὗτος εἶναι τελείως ἀ ν τ ί θ ε τ ο ς τοῦ ὁ χ ι «ἀ π ο τ ὀ μ ο υ» καὶ δῆθεν «ἀ π α θ ο ὤ ς» τρόπου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐν λόγῳ διαμαρτυρούμενοι «πνευματικοὶ παράγοντες» καὶ διάφοροι «ἀρμόδιοι κριτικοὶ» τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως π ρ ο κ ρ ί ν ο υ ν καὶ χρησιμοποιοῦν, δῆθεν δ ι κ ρ ι τ ι κ ῶ ς. Τοῦτο προκύπτει καὶ μαρτυρεῖται, καθ' ὅτι οἱ Συνοδικοὶ Πατέρες ρ η τ ῶ ς τονίζουν, ἐν προκειμένῳ, ὅτι τοῖς τοιοῦτοις ποιμέσιν «μ η δ ὀ λ ω ς» ὑποκεῖσθαι αὐτοῖς κατὰ «Μ Η Δ Ε Ν Α Τ Ρ Ο Π Ο Ν», ἤτοι ἀ μέ σ ω ς καὶ μετὰ πάσης σ π ο υ δ ῆ ς.

Πᾶν ἄλλο ἀποτελεῖ ἀθέτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν τοῦ ὡς ἄνω ὑποδεικνυομένου τρόπου ἐκπληρώσεως τοῦ Κανονικοῦ «χρέους» τῶν πιστῶν ἔναντι τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Τόσον διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητος ἐκάστου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀποτροπὴν πνευματικῆς φθορᾶς καὶ ψυχικῆς βλάβης ἐπὶ τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον. Διότι, ὡς προελέχθη, τοῦτο δέον νὰ διατηρῆται ἐν «ἀ κ α ι ν ο τ ο μ ῆ τ ψ» ιδιότητι καὶ ὑποστάσει.

Ἡ κατὰ συνθήκην πλέον «διαμαρτυρία» τῶν τοιούτων «παραγόντων» δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι συνεχίζεται οὐχὶ μόνον ἀκάρπως, ἀλλὰ λίαν

ἐπιζημίως, παρά τὸ γεγονός ὅτι οὗτοι ἐπισήμως ἔχουσι δηλώσει καὶ ἀναγνωρίζουσι ὅτι πράγματι σήμερον ἀντιμετωπίζομεν θέμα πίστεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς συνειδήσεως. Ἀναμφιδόλως, ὡς ἐκ τούτου, «μέγιστος ἐπήρτηται κίνδυνος εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν βλέπων», καθιστῶν προβληματικὴν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἐκείνων, οἵτινες ἐλπίζουν σωθῆναι μόνον τῇ δυνάμει τῶν διακηρυσσομένων διαμαρτυριῶν, τῶν μὴ ἐμπράκτως «συμβαλλόντων τῷ κηρύγματι». Τοῦτο ὁμῶς, οὐδόλως πρὸς σωτηρίαν τοὺς «ἀνθρώπους ἐπαγάγει», ἐφ' ὅσον καθιστᾷ τούτους «αὐτοκατακρίτους» διὰ τῆς συνεχιζομένης ὑπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν «σφαλλομένων» καὶ «κατεγνωσμένων» ἐκκλησιαστικῶν οὐτῶν ποιμένων. Ἐκτὸς ἐὰν οὗτοι σεβασθῶσι καὶ ἐφαρμώσωσι δεόντως τὸ Κανονικῶς ἐντελλόμενον μέτρον τῆς ἀπ' αὐτῶν «ἀποτευχίσεως».

Ἡ προεκτεθεῖσα ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐξ αὐτῆς κρισιμότητος τυγχάνει ἀδιαμφισβήτητος, διότι τοῦτο ἀφ' ἐαυτῆς προκύπτει καὶ ὁμολογεῖται. Τί ἕτερον, πλέον τούτου, σημαίνουν αἱ «ἀνοικταὶ ἐπιστολαί», τὰ «βαρυσήμαντα» «ἄρθρα καὶ μελέται», αἱ θεολογικαὶ διατριβαί, αἱ πολυπληθεῖς ὁμιλίαι καὶ «διαλέξεις» τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀγίῳ Ὄρει «πνευματικῶν παραγόντων» καὶ λοιπαὶ ἀναρίθμητοι ἀρθρογραφίαι θρησκευτικῶν ἐφημερίδων, περιοδικῶν ἢ καὶ Σωματείων, ὡς ἐπίσης καὶ αὐταὶ αὗται αἱ ἀναφοραὶ καὶ συχναὶ διαμαρτυρίαι τῶν λεγομένων «συντηρητικῶν» ἐπισκόπων; (Ἐπιλήψει ἡμᾶς ὁ χώρος ὅπως παραθέσωμεν τόμον ὀλόκληρον μὲ τὰς σχετικὰς, ἐν προκειμένῳ, παραπομπάς, ἅς πρὸς τοῦτο διαθέτομεν). Αἱ ἀπευθυόμεναι δὲ ἐπίσης «πρὸς ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν», «πρὸς τόν... Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην» καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἀποδοκιμασίαι τῆς παρατροπῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν καὶ ἀποστασίας αὐτῶν, τῆς συντελουμένης εἰς θάρος τῆς ὑποστάσεως τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, τί ἄλλο σημαίνουν, εἰμὴ ὅτι τοῦτο «ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ἀφανισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας»;

Τοῦτο ὁμῶς ἀποτελεῖ, ὡς προελέχθη, Κανονικῶς κολαζομένην ἀσυνέπειαν, δημιουργοῦσαν εὐθύνην καὶ ἐνοχλήν οὐχὶ μόνον εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν πνευματικῶν ποιμένων καὶ ὁδηγῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαν τὸ ὑπ' αὐτῶν καθοδηγούμενον «Καινοτομοῦν (ἤδη) Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι περιττόν, βεβαίως, νὰ ἐπαναλειφθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἀπευκταία αὕτη κατάστασις ἔχει μεγάλως ζημιώσει καὶ τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἀμέτοχον μὲν τοῦ ὑφισταμένου ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱεραρχίᾳ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος καὶ τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως, πλὴν ἀντιμετωπίζοντος χάωδη κατάστασιν ἀποπροσανατολισμοῦ, συνεπείᾳ τῆς ἐκκλησιολογικῆς παρατροπῆς καὶ πεπλανημένης κατευθύνσεως καὶ γενικωτέρας καταπτώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ «Ἡγεσίας» (τῶν Γ.Ο.Χ.), ἥτις, ἔνεκα τούτου, ἔπαυσε πλέον νὰ ἐκπροσωπῇ

Κανονικῶς καὶ ἐπαξίως τὸν ἱερόν ἀγῶνα τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Βάσει πάντων τούτων, δέον γὰ καταστή συνείδησις εἰς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους πιστοὺς, ὅτι ἔναντι τῆς οὕτω διαμορφωθείσης ἀπαραδέκτου καὶ λίαν κατακρίτου ταύτης καταστάσεως, ὀφείλουσιν ὅπως παραμένουν ἐντεταγμένοι εἰς τὸ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο διατηρεῖ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν καὶ ὑπόστασιν τῆς Ὀρθοδόξου ἀγίας ἡμῶν Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, ἣτις, κατὰ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν, «... ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν Ὀρθοδόξοις ὀριζομένη» καὶ οὐχὶ ἀπλῶς πλήθει. Διότι οὗτοι, «εἰ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῦρος τῶν αὐτῆς θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται».

Ἀνήκοντες δὲ οὕτω εἰς τὸ «μικρὸν ποίμνιον» καὶ μετέχοντες τῆς «καλῆς ὁμολογίας» καὶ τῆς «νομίμου ἀθλήσεως», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀπαραίτητως ἀναγκαῖον εὐαγγελικὸν - χριστιανικὸν βίωμα, ὅπερ ἀποτελεῖ ὕψιστον καθῆκον, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διὰ «πίστεως καὶ ἔργων» ψυχικῆς σωτηρίας, συγκαταριθμηθῶσι μετὰ τῶν διὰ τῆς «κιβωτοῦ» σωζομένων καὶ μακρὰν τοῦ «ὑποβρυχίου πλήθους», τῆς σημερινῆς δηλαδὴ ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας ἰστάμενοι.

Δυνάμει πάντων τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ Μελέτη προεκτεθέντων Κανονικῶν λόγων καὶ ἀπόψεων, προκύπτει τὸ ἀκόλουθον τελικὸν συμπέρασμα. Βάσει τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως», θεωρεῖται ἀπαραίτητον ὅπως διενεργηθῶσιν αἱ κάτωθι κανονικαὶ πράξεις:

1. Ἐν πρώτοις, ἀποκήρυξις τῆς προρρηθείσης Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920, ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν, ὡς βλασφημίου διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους.

2. Ἀμεσος ἄρσις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ σχίσματος τοῦ 1924, διὰ τῆς ἐπαγόδου τῶν καινοτομησασῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ ὀρθόδοξως παραδοσιακὸν ἑορτολογικὸν καθεστῶς, πρὸς κατοχύρωσιν τῆς διασπασθείσης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

3. Ἀποκήρυξις τῆς «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ...» καὶ πράξει τε καὶ θεωρίᾳ διακηρυσσομένης οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἡ ὀρθόδοξος πλέων ἐκφορὰ καὶ διατύπωσις Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθοδόξου «Συνοδικῆς κρίσεως καὶ διαγνώμης», τόσον ἐπὶ τῶν ἀμετανοήτως ἐμμερόντων ἐν τῇ προεκτεθείσῃ ἀποστασίᾳ ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν, ὅσον καὶ τῆς ἐν ἐκκλησιολογικῇ παρατροπῇ πορευομένης σημερινῆς «Ἠγεσίας» τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς ἐμφανιζομένης ὡς ἰδίας ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὡς «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» Αὐτῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δεούσης ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνεστώσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

4. Ἡ, μέχρι διενεργείας τῶν ἀνωτέρω, σταθερὰ ἐμμονὴ τοῦ πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (Κλήρου καὶ Λαοῦ) εἰς τὴν Κανονικῶς ὑποδεικνυομένην ἀκαινοτόμητον πορείαν αὐτοῦ διὰ τῆς «διαστολῆς», ἦτοι τῆς ἀποτειχίσεώς του ἐκ τῶν «σφαλλομένων» ποιμένων αὐτοῦ, εἴτε ἐν αἱρέσει, εἴτε ἐν σχίσματι, εἴτε ἐν παραсуναγωγῇ ὄντων.

Ἐκφράζομεν, τέλος, τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν καὶ ἐλπίδα ὅπως ὁ δομήτωρ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀναδείξῃ νέους Μωῦσεις πρὸς ποδηγήτησιν τοῦ πιστοῦ καὶ εὐσεβοῦς Πληρώματος Αὐτῆς. Ἰδιαιτέρως ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπερ εὐχερέστερον παντὸς ἄλλου δύναται νὰ ὀδεύῃ τὴν σωτήριον ὁδὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἠγνωμένον πάντοτε ἀρραγῶς καὶ ἀδιασπᾶστος ὁμοφωνοῦν, ἐπιδείξῃ, ὡς καθηκόντως ὑποχρεοῦται, ἰδιάζουσαν ἐν προκειμένῳ πρωτοβουλίαν. Καὶ εἰς τρόπον ὥστε ἐ μ π ρ ἀ κ τ ω ς πλέον νὰ κατευθύνῃ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀναμένον καὶ δικαίως προβληματιζόμενον Πλήρωμα τῶν πιστῶν εἰς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ὁδὸν σωτηρίας, πρὸς ὀριστικὴν καὶ ἀπόλυτον ἐξαφάνισιν τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταφανοῦς κακοδοξίας καὶ πλάνης.

Διότι, ἐάν, ὅπερ ἀπευχώμεθα, τυχόν, συνεχισθῇ ἢ ἕως σήμερον τηρουμένη ἔνοχος καὶ κατάκριτος συνθηκολόγησις καὶ τακτικὴ, τότε δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποφευχθῇ τελικῶς καὶ ὀριστικῶς ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ρηθέντος: ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος! (Ματθ.: 17, 17 καὶ 23, 38).

Εἴθε, ὅπως θεῖα εὐδοκία, μορφωθῇ, ἐν πλήρη συνέσει, ἡ δέουσα συνείδησις εἰς τοὺς ἐπαίοντας τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ἀξιολογήσωσιν οὕτω καταλλήλως τὴν κρισιμότητα τῆς, ὡς προεξετέθη, σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. «Ἐξαγοραζόμενοι (δὲ) τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν», καὶ «μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί» ἐνεργοῦντες, καὶ προτιμῶντες ὅπως «συγκακουχηθῶσι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ» καὶ οὐχὶ ὅπως ἔχωσι «πρόσκαιρον μισθοδοσίας ἀπόλαυσιν», καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀξιούς τῆς θεϊκῆς κλήσεως: εὗ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ' ἐπὶ ὀλίγων ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω' εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου», ὅπερ καὶ ὀλοφύχως εὐχώμεθα.

Ἄγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Διὰ πάντων τῶν ἐν τῇ παρούσῃ Μελέτῃ - Ἀπαντήσῃ ἡμῶν, εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἀνταπεκρίθημεν κατὰ τὸ δυνατόν ἡμῖν δεόντως πρὸς τὸ ὑμέτερον Ὑπόμνημα - Ἐρωτηματολόγιον. Εὐχόμενοι δὲ ἰδιαιτέρως Ὑμῖν τὸν ἀπὸ Θεοῦ φωτισμόν, εἴθε ὅπως, ἐν Κανονικῇ ἀληθείᾳ καὶ ἀπλανῆ πορείᾳ κατευθυνόμενοι, διασφαλίσῃτε τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν ιδιότητα καὶ ὑπόστασιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ συγκαταριθμηθῆτε οὕτω πάντοτε μετὰ τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος» τῆς Ἐκκλησίας. Διότι τότε

μόνον δύνασθε νά εὑρίσκεσθε ἐντός Αὐτῆς, μακράν δηλαδή τῆς ἐν λόγῳ
Α Π Ο Σ Τ Α Σ Ι Α Σ καί ἀνεύθυνοι καί ἀμέτοχοι τῆς ἐνοχῆς καί
τοῦ κρίματος τοῦ ὑφισταμένου ἐκκλησιαστικοῦ Δ Ι Χ Α Σ Μ Ο Υ.

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης καί διαπύρων εὐχῶν

Ἱερομόναχος Μάξιμος

Βασίλειος Μοναχός

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Ἅγιος Βασίλειος»

Ἅγιον Ὄρος — Δάφνη

Φεβρουάριος 1981

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ίω. Καρμίρη, Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία..., τ. 2 — Προσθήκαι 1967, σελ. 11.
2. Α. Δελήμπαση, Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθήναι 1972, σελ. 227 - 228.
3. Μ. Βασιλείου, ΡΓ. 32, 665, καὶ Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 36.
4. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 228.
5. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 229.
6. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 229, 230, 231.
7. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 230.
8. Ίω. Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτέρω, τ. 2, σελ. 959, καὶ Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, Ἅγιον Ὄρος 1979, σελ. 16 - 17.
9. Α. Δελήμπαση, Πανορθόδοξος Σύνοδος, Ἀθήναι, 1976, σελ. 53.
10. Χρ. Ἀνδρούτσου, ἐν «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία» Ίω. Καρμίρη, Ἀθήναι 1973, σελ. 270.
11. Α. Δελήμπαση, Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 231 - 232, καὶ Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 17 - 20.
12. Ίω. Καρμίρη, (Δ.Σ.Μν.), ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 22.
13. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 242.
14. Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐπιστολὴ - ἀναφορὰ πρὸς... ἐν Σερβία Ἐκκλησίας, 1971.
15. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 243 - 245.
16. Σ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, Ἀθήναι 1969, τόμ. Β', σελ. 353 - 364.
17. Σ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 384.
18. Σ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 660, καὶ ἐν «Ὁρθόδοξος Τύπος» 1968, φ. 94, σ. 3.
19. Σ. Μπιλάλη, Ὁ Παποκαίσαρισμός εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, Ἀθήναι 1974, σελ. 48 - 52.
20. Α. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 251.
21. Κ. Μουρατίδου, Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες Στύλος καὶ Ἐδραῖωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήναι 1972, σελ. 6.
22. Κ. Μουρατίδου, ἐνθ' ἄνωτέρω, σελ. 8.
23. Γ. Μεταλληνοῦ, ἐν «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθήναι, 1980, φ. 424, σελ. 4, 10, «Τί εἶναι Ὁρθοδοξία».
24. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 1980, φ. 398, σελ. 1 «Καιρὸς τοῦ ποιεῖσαι».
25. Ράλλη - Ποτλῆ, Σύνταγμα... Ἱερῶν Κανόνων, Ἀθήναι, 1852, τ. 2, σελ. 40, 41.
26. Θεοδώρου Στουδίτου Μ. ΡΓ. 99, 1164 καὶ 99, 1275c.
27. Ίω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, Ἀθήναι, 1973,

- σελ. 417, (4, Ἴγν. Ἐφεσ. 3, 2).
28. Ἰσιδώρου Πηλ. Ἐπ. Ι. 136 (PG. 78, 272).
29. Κυρίλλου Ἀλεξ., (M. 4, 1013).
30. Ἀγιορειτῶν Πατέρων... Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, "Ἅγιον Ὁρος 1979, σελ. 2 ἐξ.
31. Ν. Μίλας, Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, Ἀθῆναι, 1906, σελ. 319.
32. Ν. Μίλας, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 289 - 291.
33. Ράλλη - Ποτλῆ, Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων..., ἐνθ' ἀνωτέρω, τ. 2, σελ. 75.
34. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 41 - 42, καὶ Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 14.
35. «Καλὴ Ὁμολογία», Ἀθῆναι 1981, ἀριθ. φύλ. 29.
36. «Καλὴ Ὁμολογία», ἐνθ' ἀνωτέρω, ἀριθ. φύλ.
37. Ν. Μίλας, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 300 ἐξ.
38. Γρηγορίου Θεολόγου, PG. 45, 1208.
39. Σ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, ἐνθ' ἀνωτέρω, τ. 2, σελ. 631.
40. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 41 - 42 καὶ Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 14.
41. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 3 - 4.
42. + Πρῶν φλωρίνης Χρυσοστόμου, Διασάφσεις... Ἀθῆναι, 181 - 1945, σελ. 9.
43. Σ. Καραμήτσου, Ἡ Ἀγωνία..., Ἀθῆναι, 1961, σελ. 73.
44. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Κανονικὴ Θεώρησις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος, Ἀθῆναι 1976, σελ. 20, 21.
45. Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 349, σμ. 2.
46. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 1 - 4.
47. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 38 - 40.
48. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 36 - 38.
49. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὁμολογία - Ἐκκλησις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 42.
50. Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ὑπόμνημα - Ἐκθεσις, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 14.

